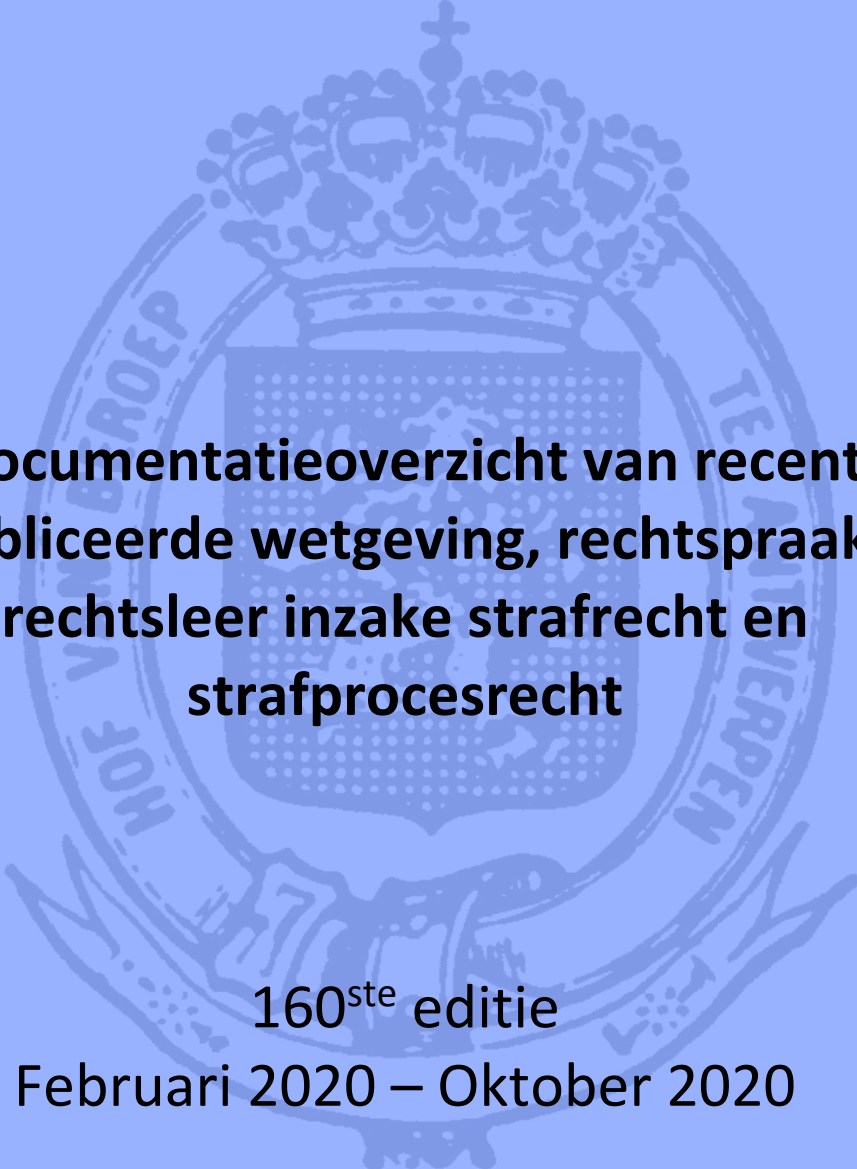

Hof van Beroep te Antwerpen
Sector V: Strafrecht – Strafkamers ten gronde
Sector VI: Strafrecht – K.I.

**Documentatieoverzicht van recent
gepubliceerde wetgeving, rechtspraak en
rechtsleer inzake strafrecht en
strafprocesrecht**

160ste editie

Februari 2020 – Oktober 2020

Colofon

Documentatieoverzicht Strafrecht – Strafprocesrecht

Gerechtigd jaar 2020-2021 – Editie 160

Editie afgesloten op: 16 oktober 2020

Publicatiedatum: 16 oktober 2020

© Caroline VAN DEUREN

Referendaris Hof van Beroep te Antwerpen

Waalse Kaai 35A

2000 Antwerpen

Tel : 03/247.97.03

Fax :03/247.97.24

E-mail: caroline.vandeuren@just.fgov.be

Inhoudstafel

INHOUDSTAFEL	2
1. WETGEVING	12
1.1. BELGISCHE REGELGEVING	12
1.2. EUROPESE REGELGEVING	13
1.3. OVERZICHTEN VAN WETGEVING	13
1.4. BELANGRIJKE WETSONTWERPEN EN –VOORSTELLEN	13
2. RECHTSPRAAK	13
2.1. OVERZICHTEN VAN RECHTSPRAAK	13
2.2. EUROPEES HOF VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS	13
EHRM 14 april 2020, Dragan Petrovic t. Servië, www.echr.coe.int	13
Trefwoorden: Ontbreken wettelijke bepaling met betrekking tot het nemen van een DNA-monster is in strijd met het Verdrag.	13
EHRM 14 mei 2020, Mraovic t. Kroatië, www.echr.coe.int	14
Trefwoorden: EHRM benadrukt belang van bescherming privéleven van een slachtoffer bij verkrachtings-procedures	14
EHRM 8 september 2020, Prina t. Roemenië, www.echr.coe.int	15
Trefwoorden: Ne bis in idem – Administratieve sanctie – Geen vervangende gevangenisstraf in geval van niet-betaling	15
2.3. HOF VAN JUSTITIE	15
Hof van Justitie 14 mei 2020 (C-615/18), www.eur-lex.europa.eu	15
Trefwoorden: Prejudiciële verwijzing - Justitiële samenwerking in strafzaken - Recht op informatie in strafprocedures - Richtlijn 2012/13/EU - Artikel 6 - Recht op informatie over de beschuldiging - Strafvervolgung wegens het besturen van een voertuig zonder rijbewijs - Rijontzegging die voortvloeit uit een eerdere strafbeschikking waarvan de betrokkene geen kennis heeft gekregen - Betekening van deze beschikking aan de betrokkene uitsluitend via een verplichte gemachtigde - Verkrijging van gezag van gewijsde - Mogelijke nalatigheid van de betrokkene	15
Hof van Justitie (Grote Kamer) 6 oktober 2020 (C-623/17; C-511/18; C-512/18; C-520/18), www.eur-lex.europa.eu	16
Trefwoorden: Dataretentie	16
2.4. HOF VAN CASSATIE	17
A. BEROEPEN TEGEN VONNISSEN EN ARRESTEN VAN CORRECTIONELE KAMERS	17
Cass. 24 oktober 2018 (P.18.0715.F), www.juridat.be	17
Trefwoorden: Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Incidenteel beroep - Vonnis op tegenspraak - Hoger beroep ingesteld door de procureur des Konings tussen de twintigste en dertigste dag van de termijn - Bijkomende beroepstermijn van de beklaagde	17
Art. 203, § 1, tweede lid Wetboek van Strafvordering	17
Cass. 9 januari 2019 (P.18.0622.F), www.juridat.be	18
Trefwoorden: 1. Hoger beroep - Vorm - Verklaring van hoger beroep - Aard	18
2. Hoger beroep - Vorm - Verklaring van hoger beroep, verzoekschrift in hoger beroep en grievenformulier - Bepaling van de saisine van de appelrechter	18
Cass. 23 januari 2019 (P.18.0530.F), www.juridat.be	19
Trefwoorden: 1. Verzet - Verzet ongedaan verklaard - Wettige reden van verschoning - Begrip	19

	2. Verzet - Verzet ongedaan verklaard - Wettige reden van verschoning - Onaantastbare beoordeling door de feitenrechter - Toetsing van het Hof van Cassatie	19
Cass. 23 januari 2019 (P.18.0623.F), www.juridat.be		19
	Trefwoorden: 1. Regel waarvan de schending strafrechtelijk wordt bestraft - Niet-naleving - Gevolgen voor de ontvankelijkheid van de strafvordering	19
	2. Wet Kruispuntbank Voertuigen - Opsporing van verkeersovertredingen - Toegang door de politie - Geen machtiging van het Sectoraal comité - Weerslag op de uitoefening van het recht op een eerlijk proces.....	19
	3. Aantasting van het recht op eerbiediging van het privéleven - Gevolgen voor de ontvankelijkheid van de strafvordering	19
	4. Motorvoertuig ingeschreven op naam van rechtspersoon - Vraag om inlichtingen - Verzending en ontvangst - Bewijs.....	19
	5. Geldboete - Rechtspersonen - Overtreding in politiezaken - Begrip	19
	6. Rechtspersonen - Omzetting van de vrijheidsstraf - Vrijheidsstraf van minder dan één maand - Minimumgeldboete	20
Cass. 30 januari 2019 (P.18.0322.F), www.juridat.be		21
	Trefwoorden: 1. Verjaring – Straf - Correctionele geldboete - Bijkomende straf van verval van het recht tot sturen	21
	2. Verjaring – Straf – Stuiting - Stuitingsdaad – Begrip	21
	3. Verjaring – Straf – Stuiting - Stuitingsdaad - Bijkomende straf van verval van het recht tot sturen - Bericht met het oog op de tenuitvoerlegging van de straf.....	21
Cass. 30 januari 2019 (P.18.0502.F), www.juridat.be		22
	Trefwoorden: 1. Strafzaken - Verzet ongedaan verklaard - Voorwaarde - Overmacht of wettige reden van verschoning - Onaantastbare beoordeling door rechter	22
	2. Strafzaken - Verzet ongedaan verklaard - Voorwaarde - Bestaan van een geval van overmacht of wettige reden van verschoning - Aannemelijk karakter - Onaantastbare beoordeling door rechter	22
Cass. 5 februari 2019 (P.17.0756.N), www.juridat.be		22
	Trefwoorden: 1. Stedenbouw – Herstelmaatregel – Betaling van de meerwaarde - Artikelen 6.1.41, § 1, eerste lid, 6.1.7 en 6.1.6, § 2, eerste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening - Herstelvordering - Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid - Adviesbevoegdheid - Beoordelingsbevoegdheid van de rechter - Draagwijdte - Gevolg.....	22
	2. Eerste aanvullend protocol - Artikel 1 - Bescherming van de eigendom - Stedenbouw - Herstelmaatregelen - Vrijwaring van de ruimtelijke ordening - Beperking van het recht op eigendom - Draagwijdte – Gevolg.....	22
	3. Eerste aanvullend protocol - Artikel 1 - Bescherming van de eigendom - Stedenbouw - Artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening - Herstelvordering - Keuze van de herstelmaatregel - Bepalend criterium - Aantasting van de goede plaatselijke ordening - Draagwijdte - Gevolg	22
	4. Herstelvordering - Aanvechting van de wettigheid van de herstellvordering - Taak van de rechter - Draagwijdte - Gevolg.....	22
	5. Herstelvordering - Artikel 6 EVRM - Artikel 6.1 - Recht op een eerlijk proces - Toepassing van artikel 6 EVRM op de herstellvorderende overheden en de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid - Draagwijdte - Gevolg.....	23
	6. Recht op een eerlijk proces - Stedenbouw - Herstelvordering - Procedure voor de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid - Schending van het gelijkheidsbeginsel - Draagwijdte - Gevolg.....	23
	7. Artikel 4.3.1, § 2, 3°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening - Herstelvordering - Beoordeling van de plaatselijke ordening - Voorschriften van een stedenbouwkundige verordening - Draagwijdte - Gevolg	23
	8. Herstelvordering - Beoordeling van de wettigheid van de herstellvordering - Wijzigingen sedert de bewezen verklaarde feiten - In acht te nemen elementen - Feitelijke toestand, verleende stedenbouwkundige vergunningen en planologisch kader - Draagwijdte - Gevolg.....	23
	9. Stedenbouw - Artikel 6.1.41, § 3, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening - Herstelvordering - Termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel - Draagwijdte - Gevolg.....	23
Cass. 5 februari 2019 (P.18.0995.N), www.juridat.be		25
	Trefwoorden: 1. Dieren - Dierenwelzijnswet - Visitatie - Visitatiemachtiging gevraagd door de Vlaamse Inspectie Dierenwelzijn - Vaststellingen gedaan door de Vlaamse Inspectie Dierenwelzijn - Artikel 94, §	

1, Bijzondere Wet tot Hervorming der Instellingen - Bevoegdheid van de Gemeenschappen en Gewesten - Afwezigheid van Vlaams Decreet betreffende het dierenwelzijn - Draagwijdte - Gevolg...	25
2. Artikel 8.2 - Recht op eerbiediging van het privé-, familie en gezinsleven en woning - Dierenwelzijnswet - Visitatie - Gemotiveerde machtiging verleend door een onafhankelijke rechter - Vereisten - Draagwijdte - Gevolg	25
Cass. 20 februari 2019 (P.18.1188.F), www.juridat.be	25
Trefwoorden: 1. Beperking door de wet van het recht, ook voor een beklagde, om gebruik te maken van bepaalde stukken - Verenigbaarheid met artikel 6.1 EVRM - Voorwaarde	26
2. Jeugdbescherming - Onderzoeken met betrekking tot de persoonlijkheid van de minderjarige en het milieu waarin hij leeft – Finaliteit	26
3. Jeugdbescherming - Onderzoeken met betrekking tot de persoonlijkheid van de minderjarige en het milieu waarin hij leeft - Aanwending voor de rechtbank - Grens	26
Cass. 4 september 2019 (P.19.0423.F), www.juridat.be	26
Trefwoorden: Veroordeling door correctionele rechtbank - Hoger beroep van de aangehouden beklagde zonder de bijstand van een advocaat - Verzoekschrift of formulier dat de grieven vermeldt - Neerlegging na het verstrijken van de wettelijke termijn van dertig dagen - Overmacht.....	27
Cass. 4 september 2019 (P.19.0349.F), www.juridat.be	27
Trefwoorden: 1. Terroristische misdrijven - Boek II, Titel 1bis, Strafwetboek - Toepassingsgebied - Uitsluiting - Artikel 141bis, Strafwetboek - Toepassingsgebied.....	27
2. Terroristische misdrijven - Boek II, Titel 1bis, Strafwetboek - Toepassingsgebied - Uitsluiting - Artikel 141bis, Strafwetboek - Gewapend conflict in de zin van het internationaal humanitair recht - Begrip – Criteria	27
3. Terroristische misdrijven - Boek II, Titel 1bis, Strafwetboek - Toepassingsgebied - Uitsluiting - Artikel 141bis, Strafwetboek - Gewapend conflict in de zin van het internationaal humanitair recht - Criteria - Inaanmerkingneming van indicatieve factoren	27
4. Terroristische misdrijven - Boek II, Titel 1bis, Strafwetboek - Toepassingsgebied - Uitsluiting - Artikel 141bis, Strafwetboek - Handelingen van strijdkrachten tijdens een gewapend conflict - Onaantastbare beoordeling door de feitenrechter	27
Cass. 25 september 2019 (P.19.0334.F), www.juridat.be	28
Trefwoorden: 1. Artikel 6.3.d - Vonnisgerecht - Verzoek om een getuige te horen op de rechtszitting - Weigering - Verklaring van de getuige tijdens het onderzoek in afwezigheid van de inverdenkinggestelde - Inaanmerkingneming als bewijs – Voorwaarden	28
2. Artikel 6.3.d - Vonnisgerecht - Verzoek om een getuige te horen op de rechtszitting - Weigering - Verklaring van de getuige tijdens het onderzoek - Inaanmerkingneming als bewijs - Voorwaarden - Vermelding van compenserende factoren - Verplichting	28
Cass. 2 oktober 2019 (P.19.0579.F), www.juridat.be	29
Trefwoorden: 1. Poging tot doodslag - Mededaderschap – Voorwaarde	29
2. Poging tot doodslag - Oogmerk om te doden – Begrip	29
3. Oogmerk om te doden - Wijze	29
Cass. 2 oktober 2019 (P.19.0576.F), www.juridat.be	30
Trefwoorden: Hoger beroep - Vorm - Grieven - Veroordeling met uitstel - Vordering tot herroeping - Vonnis dat de vordering tot herroeping laattijdig verklaart - Hoger beroep van het openbaar ministerie - Grief 'verjaring van de strafvordering' - Gevolgen.....	30
Cass. 2 oktober 2019 (P.19.0443.F), www.juridat.be	31
Trefwoorden: Artikel 6.3.c - Recht van de beschuldigde op de bijstand van een raadsman - Afstand - Voorwaarden	31
Cass. 9 oktober 2019 (P.19.0146.F), www.juridat.be	31
Trefwoorden: Ontvoering van een kind - Onttrekking van een minderjarig kind door de vader of de moeder - Bestanddeel - Procedure inzake jeugdbijstand - Plaatsingsbeschikking - Kennisneming, door de beklagde, van de beschikking - Begrip	31
Cass. 16 oktober 2019 (P.19.0565.F), www.juridat.be	31
Trefwoorden: 1. Hoger beroep - Gedeeltelijke vrijspraak van door de eerste rechter bewezen verklaarde misdrijven - Veroordeling tot één enkele, zwaardere hoofdstraf dan het totaal van de straffen die door de eerste rechter zijn opgelegd wegens de voor het gerecht in hoger beroep	

bewezen gebleven telastleggingen - Verzwaring - Eenparigheid - Artikel 211bis, Wetboek van Strafvordering	32
2. Hoger beroep - Verzwaring van de door de eerste rechter opgelegde straf - Vaste gedeelte van de door de appelrechters opgelegde straf lager dan dat van de door de eerste rechter opgelegde straffen - Eenparigheid - Artikel 211bis, Wetboek van Strafvordering	32
Cass. 4 maart 2020 (P.19.1114.F), www.juridat.be	32
Trefwoorden: Fiscaal Strafrecht - BTW fraude - Veroorzaakte schade - Burgerlijke partijstelling Fiscus	33
Cass. 24 maart 2020 (P.19.0571.N), www.juridat.be , met conclusie van advocaat-generaal De Smet	33
Trefwoorden: 1. Bewijs – Geschriften – Bewijswaarde	33
2. Rechten van de verdediging – Art. 6.3 EVRM – Recht op bijstand van een advocaat	33
3. Bewijs – Beschikbare gegevens van het strafdossier – Niet vereist dat de vonnisrechter het nog bij de onderzoeksrechter aanhangige dossier inkijkt	33
4. Rechten van verdediging – Gerechtelijk onderzoek duurt voort na verwijzing – Gevolg	33
5. Bewijselementen verkregen met schending privé-leven – Gevolg – Art. 32 VTSv.....	33
6. Rechten van verdediging – Recht op schriftelijke vertaling van voor verdediging essentiële stukken – EU-Richtlijn 2010/64/EU – Beoordeling rechter	33
7. AWDA – Douaneambtenaren – Agenten van gerechtelijke politie.....	33
8. Fiscale ambtenaren – Horen als getuige	33
9. Ambtenaren BBI	33
10. Vermogensvoordelen.....	33
11. Verplichte verbeurdverklaring – Art. 43quater, §4 Sw. – Vermogensvoordelen.....	33
12. Criminele organisatie – Naast illegale ook legale activiteiten – Verbeurdverklaring ganse vermogen	33
13. Valsheid in geschrifte en gebruik – Voortdurend misdrijf – Zolang het nuttig gevolg heeft dat hij ervan verwachtte – Beoordeling rechter ten gronde	33
14. Fiscale valsheid in geschrifte en gebruik – Startpunt verjaring.....	34
Cass. 7 april 2020 (P.20.0077.N), www.juridat.be	36
Trefwoorden: Vonnisgerecht – Niet bevoegd om uitspraak te doen over wettigheid van verwijzingsbeschikking onderzoeksgerecht – Wel eventueel vaststellen dat de zaak niet aanhangig is omdat de verwijzingsbeslissing door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat ze als onbestaande moet worden gehouden – Daadwerkelijke en onherstelbare miskenning recht van verdediging	36
Cass. 7 april 2020 (P.20.0231.N), www.juridat.be	37
Trefwoorden: Rechten van verdediging – Recht van beklaagde om aanwezig te zijn op terechtzittingen – Beperkingen	37
Cass. 21 april 2020 (P.20.0051.N), www.juridat.be	39
Trefwoorden: 1. Hoger beroep - Saisine van de appelrechter - Grievensformulier - ‘Voldoende’ en ‘nauwkeurig’	39
2. Motiveringsplicht - Voldoende	39
Cass. 21 april 2020 (P.20.0404.N), www.juridat.be	39
Trefwoorden: Voorlopige hechtenis – Verzoek om voorlopige invrijheidstelling – COVID-19 – Art. 3 EVRM – Motivering	40
Cass. 21 april 2020 (P.20.0405.N), www.juridat.be	40
Trefwoorden: Voorlopige hechtenis - Invrijheidstelling - KI - Aanwezigheid OM	40
Cass. 28 april 2020 (P.20.0247.N), www.juridat.be	41
Trefwoorden: 1. Vrijspraak – Hoger beroep door OM – Grievensformulier – Enkel aankruisen van rubriek ‘strafmaat’ – Beslissing over de schuld ligt niet voor aan de beoordeling van het appelgerecht	41
2. Vrijspraak – Hoger beroep door OM – Grievensformulier – Enkel aankruisen van rubriek ‘strafmaat’ – Beslissing over de schuld ligt niet voor aan de beoordeling van het appelgerecht – Ook geen ambtshalve aan te voeren middelen omtrent de schuld.....	41
Cass. 5 mei 2020 (P.19.1272.N), www.juridat.be	42

	Trefwoorden: Bewijs in strafzaken – Onrechtmatig verkregen bewijs - Criterium: ‘eerlijk proces’ - In acht te nemen zaken – Mogelijkheid tot voeren van tegenspraak is onvoldoende	42
Cass. 5 mei 2020 (P.20.0047.N), www.juridat.be		43
	Trefwoorden: Hoger beroep – Grievformulier – Openbaar Ministerie	43
Cass. 5 mei 2020 (P.20.0036.N), www.juridat.be		43
	Trefwoorden: 1. Misdrijven in verband met het Faillissement - Verduistering van actief - Bewijs	43
	2. Niet betalen van schulden - Precisering door de rechter	43
	3. Bedrieglijk onvermogen - Karakteristieken	43
	4. Inbreuken op de boekhoudwetgeving - Constitutieve elementen	43
	5. Verbeurdverklaring - Voorwaarden	43
Cass. 5 mei 2020 (P.20.0978.N), www.juridat.be		44
	Trefwoorden: Rechten van de verdediging – Bijstand van een advocaat - Vrijheidsberoving - Andere feiten	44
Cass. 12 mei 2020 (P.20.0104.N), www.juridat.be		45
	Trefwoorden: Cassatieberoep - Gerechtsdeurwaarder - Laattijdige neerlegging - Overmacht - Niet noodzakelijk	45
Cass. 12 mei 2020 (P.20.0061.N), www.juridat.be		45
	Trefwoorden: Conclusietermijnen - Uitstel van de zaak - Geen automatische verlenging van de termijn	45
Cass. 19 mei 2020 (P.20.0159.N), www.juridat.be		46
	Trefwoorden: Tarief Strafzaken – Vergoeding van 54,76 euro – Bepaling opgeheven	46
Cass. 19 mei 2020 (P.19.1236.N), www.juridat.be		46
	Trefwoorden: Wapenwet – Intrekking vergunning door gouverneur – Administratief beroep bij minister van Justitie of zijn gemachtigde – Vernietiging beslissing door arrest van de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State – Strafbaarheid	46
Cass. 19 mei 2020 (P.20.0148.N), www.juridat.be		47
	Trefwoorden: Verzet – Betekening verstekbeslissing – Kennisneming – In aanmerking nemen van datum van kennisneming – Recht op informatie omtrent verzet	47
Cass. 26 mei 2020 (P.20.0169.N), www.juridat.be		48
	Trefwoorden: 1. Aansprakelijkheid buiten overeenkomst – Samenloop van fouten – Onaantastbare beoordeling feitenrechter	48
	2. Aansprakelijkheid buiten overeenkomst – Herstelplicht – Medeaansprakelijkheid van getroffene – Tegenstelbaarheid fout rechtstreeks slachtoffer aan personen die schade door weerkaatsing lijden wegens affectieve of familiale banden met het slachtoffer	48
Cass. 26 mei 2020 (P.20.0170.N), www.juridat.be		48
	Trefwoorden: Hoger beroep van het OM - Meerdere beroepen tegen zelfde vonnis	48
Cass. 26 mei 2020 (P.19.1338.N), www.juridat.be		49
	Trefwoorden: Taalgebruik gerechtszaken – Verzoek om taalwijziging – Niet voor het eerst in hoger beroep	49
Cass. 26 mei 2020 (P.20.0236.N), www.juridat.be		49
	Trefwoorden: 1. Huiszoeking – Officier van gerechtelijke politie – Vaststelling strafbare feiten die geen verband houden met lopend gerechtelijk onderzoek – Kennisgeving aan procureur des Konings – Geen kennisgeving aan onderzoeksrechter	49
	2. Huiszoeking – Officier van gerechtelijke politie – Vaststelling strafbare feiten die geen verband houden met lopend gerechtelijk onderzoek – Huiszoeking bij advocaat, houder van beroepsgeheim	49
	3. Huiszoeking – Officier van gerechtelijke politie – Vaststelling strafbare feiten die geen verband houden met lopend gerechtelijk onderzoek – Huiszoeking bij advocaat, houder van beroepsgeheim – Advies stafhouder	49
Cass. 2 juni 2020 (P.20.0248.N), www.juridat.be		51
	Trefwoorden: Conclusies - Uit de debatten wren - Enkel wegens ‘buiten termijn’	51
Cass. 2 juni 2020 (P.20.0125.N), www.juridat.be		51
	Trefwoorden: Gerechtskosten	51
Cass. 2 juni 2020 (P.19.0985.N), www.juridat.be		51

Trefwoorden: Betekening beroep door OM – Termijn – Niet-betekening – Gevolg – Mogelijkheid van verzet	52
Cass. 2 juni 2020 (P.20.0400.N), www.juridat.be	52
Trefwoorden: Taalgebruik – Onregelmatigheid betreffende de eed van tolken – Gevolg	52
Cass. 9 juni 2020 (P.20.0304.N), www.juridat.be	52
Trefwoorden: 1. Hoger beroep door het O.M. - Grieven - Burgerrechtelijke vordering - Strafrechtelijk gebied	53
2. Hoger beroep – Grievenformulier	53
Cass. 10 juni 2020 (P.19.1043.N), www.juridat.be	53
Trefwoorden: Burgerlijke partij - In het ongelijk gesteld - Veroordeling tot rechtsplegingsvergoeding - Facultatief	53
Cass. 16 juni 2020 (P.20.0329.N), www.juridat.be	54
Trefwoorden: Probatiewet – Vordering tot herroeping wegens niet-naleving van de opgelegde voorwaarden – Verjaring	54
Cass. 16 juni 2020 (P.20.0076.N), www.juridat.be	55
Trefwoorden: Bewijs - Getuigen - Art. 6 EVRM - Voorwaarde voor in aanmerking nemen	55
Cass. 16 juni 2020 (P.19.1263.N), www.juridat.be	56
Trefwoorden: 1. Eerlijk proces – Rechten van verdediging – Horen van getuige à charge	56
2. Omkoping	56
Cass. 17 juni 2020 (P.19.1223.N), www.juridat.be	57
Trefwoorden: 1. Territoriale bevoegdheid – Verdachte moet in België worden gevonden	57
2. Verstek – Verzet – Ongedaan	57
3. Advocaat – Gestelde proceshandelingen worden onweerlegbaar vermoed gesteld te zijn binnen de perken van diens mandaat – Art. 440 Ger.W.	57
4. Wraking – Vraag om uitstel	57
Cass. 23 juni 2020 (P.20.0324.N), www.juridat.be	59
Trefwoorden: Vastgoedmakelaar - Opsporen van de inbreuken op de wet van 11 februari 2013 houdende organisatie van het beroep van vastgoedmakelaar - Proces-verbaal van vaststelling	59
Cass. 30 juni 2020 (P.20.0383.N), www.juridat.be	59
Trefwoorden: Burgerlijke partij - Provisionele schadevergoeding gevraagd - Rechter kent definitieve toe	60
Cass. 8 september 2020 (P.20.0413.N), www.juridat.be	60
Trefwoorden: Samenloop – Rechter hoeft niet te wachten op uitspraak over de straf in hangende zaak	60
Cass. 8 september 2020 (P.20.0388.N), www.juridat.be	60
Trefwoorden: Rechten van verdediging – Niet horen onder eed – Compenserende factoren	60
Cass. 8 september 2020 (P.20.0221.N), www.juridat.be	62
Trefwoorden: Stedenbouw – Herstelmaatregel – Arrest bepaalt geen termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel – Gevolg	62
Cass. 8 september 2020 (P.20.0486.N), www.juridat.be	62
Trefwoorden: Recht op eerlijk proces – Rechten van de verdediging – Horen van getuige à charge	62
Cass. 8 september 2020 (P.20.0296.N), www.juridat.be	64
Trefwoorden: Hoger beroep – Grieven – Draagwijdte	64
Cass. 8 september 2020 (P.20.0273.N), www.juridat.be	64
Trefwoorden: Misdrijf – Afpersing – Schuldeiser – Geldbedrag dat hem “toekomst”	65
Cass. 15 september 2020 (P.19.1109.N), www.juridat.be	65
Trefwoorden: Rechtsplegingsvergoeding – Omvang – Veroordeling beklagde	65
Cass. 15 september 2020 (P.19.1109.N), www.juridat.be	66
Trefwoorden: Rechtsplegingsvergoeding – Berekening – Gedeeltelijke vrijspraak	66
Cass. 22 september 2020 (P.20.0537.N), www.juridat.be	67
Trefwoorden: Strafbepaling - Motivering - Precisering	67
Cass. 22 september 2020 (P.20.0424.N), www.juridat.be	67
Trefwoorden: Taalgebruik - Aanvraag tot taalwijziging - Voor te leggen bewijs	67

Cass. 25 september 2020 (P.20.0042.N), www.juridat.be	68
Trefwoorden: Laster – Openbaarheid	68
Cass. 29 september 2020 (P.20.0515.N), onuitgeg.	68
Trefwoorden: Deelneming – Positieve daad – Positieve daad moet niet in concreto vermeld worden	68
Cass. 29 september 2020 (P.20.0527.N), www.juridat.be	69
Trefwoorden: Afhandeling burgerlijke belangen – Advies OM	69
Cass. 29 september 2020 (P.20.0602.N), www.juridat.be	70
Trefwoorden: Taalwetgeving - Citaat in andere taal – Verplichtingen.....	70
Cass. 29 september 2020 (P.20.0588.N), www.juridat.be	70
Trefwoorden: Vermoeden van onschuld - Straftoemeting - Nog niet definitieve veroordeling andere feiten	70
Cass. 6 oktober 2020 (P.20.0477.N), www.juridat.be	71
Trefwoorden: 1. Taalgebruik in gerechtszaken – Verbetering door de rechter van de vaststelling in een proces-verbaal met betrekking tot de vermelding van de taal die een bestuurder van een voertuig al dan niet machtig is.....	71
2. Rechten van de verdediging – Verhoor verdachte – Recht op bijstand van een advocaat – Art. 47bis Sv. – Toepassingsgebied – Gesprek naar aanleiding van een wegcontrole	71
3. Strafprocesrecht – Vonnis – Ondertekening door rechter – Onmogelijkheid – Geen verplichting te vermelden waarom de rechter in de onmogelijkheid tot ondertekenen verkeert – Kamervoorzitter – Uitspraak – Vervanging	71
Cass. 13 oktober 2020 (P.20.0254.N),.....	73
Trefwoorden: Bewijs - Getuige à charge - Niet-horen - Beslissingscriteria	73
Cass. 13 oktober 2020 (P.20.0783.N),.....	74
Trefwoorden: Verplichting van de rechter te antwoorden op stukken?.....	74
Cass. 13 oktober 2020 (P.20.0483.N),.....	74
Trefwoorden: Verbeurdverklaring - Vermogensvoordeel – Begrip.....	74
Cass. 13 oktober 2020 (P.20.0549.N),.....	75
Trefwoorden: Witwassen – Vereisten	75
Cass. 13 oktober 2020 (P.20.0550.N),.....	75
Trefwoorden: Witwassen - Bewijsmiddelen die de rechter hoort te overwegen	75
B. BEROEPEN TEGEN ARRESTEN VAN DE K.I.....	76
Cass. 11 september 2019 (P.19.0922.F), www.juridat.be	76
Trefwoorden: Europees aanhoudingsbevel - Uitvoering aan België gevraagd - Persoon die door een Staat aan België is overgeleverd in uitvoering van een eerste Europees aanhoudingsbevel - Tweede Europees aanhoudingsbevel uitgevaardigd door een andere Staat - Instemming van de eerste Staat - Voorwaarden	76
Cass. 10 maart 2020 (P.19.1168.N), www.juridat.be	76
Trefwoorden: Gerechtelijk onderzoek – Regeling van de rechtspleging – Buitenvervolginstelling – Motivering.....	77
Cass. 24 maart 2020 (P.20.0320.N), www.juridat.be	77
Trefwoorden: 1. Europees aanhoudingsbevel – Onderzoeksgerechten	77
2. Motivering – Rechten van verdediging – Gegevens van algemene bekendheid – Coronavirusepidemie.....	77
3. Europees aanhoudingsbevel – Weigering tenuitvoerlegging – Tenuitvoerlegging zou afbreuk doen aan de fundamentele rechten – Beoordeling onderzoeksgerecht	77
Cass. 31 maart 2020 (P.20.0350.N), www.juridat.be	78
Trefwoorden: Europees aanhoudingsmandaat - Ten uitvoerlegging van straf - Weigeringsgronden ...	78
Cass. 21 april 2020 (P.19.1274.N), www.juridat.be	79
Trefwoorden: Burgerlijke partijstelling - Ontvankelijkheid - Vereist geen bewijs van de 3 elementen - Enkel de aannemelijkheid wordt vereist.....	79
Cass. 5 mei 2020 (P.20.0459.N), www.juridat.be	79
Trefwoorden: 1. Doorzoeking voertuig – Artikel 29 Wet Politieambt – Doorzoeking in meerdere fasen op niet-aansluitende tijdstippen – Meerdere doorzoekingen.....	79

2. Voorlopige hechtenis – Ernstige aanwijzingen van schuld afgeleid uit een huiszoeking – Huiszoekingsbevel toegevoegd per kopie, fax of e-mail – Beoordeling regelmatigheid huiszoeking mogelijk voor zover de inhoud van het huiszoekingsbevel niet betwist wordt.....	79
Cass. 12 mei 2020 (P.20.0342.N), www.juridat.be	80
Trefwoorden: Huiszoeking – Verhoor – Gebrek aan bijstand advocaat – Verzoek tot opheffing beslag – Beoordeling – Antwoorden op gevoerde verweer	80
Cass. 19 mei 2020 (P.20.0489.N), www.juridat.be	80
Trefwoorden: Voorlopige hechtenis - Voorwaardelijke invrijheidsstelling - Geen limitatieve opsomming mogelijke voorwaarden - Beperking grondrechten	81
Cass. 19 mei 2020 (P.20.0491.N), www.juridat.be	81
Trefwoorden: Europees aanhoudingsbevel – Voorwaardelijke invrijheidsstelling – Elektronisch toezicht – Beoordeling onderzoeksgerecht	81
Cass. 26 mei 2020 (P.20.0531.N), www.juridat.be	82
Trefwoorden: Voorlopige hechtenis – Verzoek voorlopige invrijheidsstelling – Rechten van verdediging – Gegevens van algemene bekendheid – Corona	82
Cass. 2 juni 2020 (P.20.0560.N), www.juridat.be	82
Trefwoorden: Voorlopige hechtenis – Conclusies – Geschrift niet ondertekend door de partij of haar advocaat.....	82
Cass. 9 juni 2020 (P.20.0611.N), www.juridat.be	83
Trefwoorden: Voorlopige hechtenis - Handhaving - Antwoordplicht van de rechter.....	83
Cass. 9 juni 2020 (P.20.0598.N), www.juridat.be	83
Trefwoorden: Bedreigingen – COVID-19 – Spuwen	83
Cass. 9 juni 2020 (P.20.0440.N), www.juridat.be	83
Trefwoorden: Internering – Een zeker oorzakelijk verband tussen de geestesstoornis en de feiten is niet vereist	84
Cass. 10 juni 2020 (P.19.0529.N), www.juridat.be	84
Trefwoorden: Onderzoeksgerechten – Conclusies – Mondeling – Neerslag in proces-verbaal of in beslissing – Verplichting te beantwoorden.....	84
Cass. 30 juni 2020 (P.20.0680.N), www.juridat.be	84
Trefwoorden: Voorlopige hechtenis - Handhaving - Overname redenen van OM - Voorwaarde.....	84
Cass. 15 juli 2020 (P.20.0729.N), www.juridat.be	85
Trefwoorden: Voorlopige hechtenis – Bevel tot aanhouding – Betekening – Ondertekening door de verdachte niet vereist	85
Cass. 12 augustus 2020 (P.20.0849.N), www.juridat.be	85
Trefwoorden: Politionele informatie waarvan herkomst niet uit het strafdossier blijkt – Loutere inlichting – Ernstige en objectieve aanwijzing voor interceptie en doorzoeking voertuig	85
Cass. 8 september 2020 (P.20.0630.N), www.juridat.be	86
Trefwoorden: Internering – Raadkamer – Hoger beroep – Vereisten voor het instellen van hoger beroep zijn verantwoord	86
Cass. 8 september 2020 (P.20.0904.N), www.juridat.be	87
Trefwoorden: Voorlopige hechtenis – Onderzoeksgerechten – Voorafgaande ondervraging – Niet ondertekening – Bevel tot aanhouding regelmatig	87
Cass. 8 september 2020 (P.20.0906.N), www.juridat.be	88
Trefwoorden: Voorlopige hechtenis – Bewoordingen – Vermoeden van onschuld	88
Cass. 6 oktober 2020 (P.20.0944.N), www.juridat.be	88
Trefwoorden: Europees aanhoudingsbevel – België is uitvoerende staat – Geen beoordeling wettigheid en regelmatigheid.....	89
C. ANDERE ARRESTEN VAN HET HOF VAN CASSATIE	89
Cass. 4 september 2019 (P.19.0675.F), www.juridat.be	89
Trefwoorden: 1. Weglating, in een openbare akte, van een wezenlijk bestanddeel van de naam - Vordering tot verbetering - Voorwaarde – Hoedanigheid	89
2. Naam – Begrip.....	89

3. Vonnissen en arresten - Vermelding van de voornaam, het voorvoegsel en de eigenlijke familienaam van een magistraat die zitting heeft gehouden - Overeenstemming met artikel 780, 1°, Gerechtelijk Wetboek.....	89
4. Vonnissen en arresten - Vermelding van de naam van een magistraat die zitting heeft gehouden - Vordering tot verbetering - Voorwaarde - Belang	89
Cass. 31 maart 2020 (P.20.0190.N), www.juridat.be	90
Trefwoorden: Strafzaken - Wraking - Gegronde reden	90
Cass. 26 mei 2020 (P.20.0487.N), www.juridat.be	90
Trefwoorden: Strafvuistvoeringsrechtbank, kamer voor de bescherming van de maatschappij – Internering – Aanwezigheid advocaat – COVID-19	90
Cass. 23 juni 2020 (P.20.0582.N), www.juridat.be	91
Trefwoorden: Vrijheidsberoving van een geïnterneerde - Regelmatigheid	91
Cass. 19 augustus 2020 (P.20.0840.F), www.juridat.be	92
Trefwoorden: COVID-19 maatregelen inzake strafprocedure en uitvoering van straffen	92
Cass. 7 september 2020 (C.18.0316.N), www.juridat.be	93
Trefwoorden: Burgerlijke rechtsvordering - Le criminel tient le civil en état - Slechts indien ‘onverenigbaarheid’ dreigt	93
Cass. 29 september 2020 (P.20.0171.N), www.juridat.be	93
Trefwoorden: Rechtsplegingsvergoeding - Voorwaarde: Bijstand van een advocaat – Bewijs.....	93
2.5. GRONDWETTELIJK HOF	94
Grondwettelijk Hof 25 juni 2020, www.const-court.be	94
Trefwoorden: Strafrechtspleging - Strafrechtelijke opsporingsonderzoek - Ontstentenis van het recht, voor de benadeelde partij of de persoon die wordt beoogd door een strafrechtelijk opsporingsonderzoek, om de procureur des Konings te verzoeken om bijkomende opsporingshandelingen te verrichten	94
Grondwettelijk Hof 25 juni 2020, www.const-court.be	94
Trefwoorden: Strafrechtspleging - Rechtsplegingsvergoeding - Burgerlijke vordering - Onderscheiden burgerlijke partijen die aanwezig zijn in eenzelfde strafprocedure / Burgerlijke partij die in het ongelijk wordt gesteld	95
Grondwettelijk Hof 24 september 2020, www.const-court.be	95
Trefwoorden: Strafrecht - Bestrijding van het witwassen van geld - Omzetting van een Europese richtlijn - Meedelen van gegevens aan de Cel voor financiële informatieverwerking - 1. Advocaten - Verplichting tot melding van vermoedens - Optreden van de stafhouder - Beroepsgeheim - 2. Werknemers of vertegenwoordigers van advocaten die al dan niet de hoedanigheid van advocaat hebben - 3. Externe accountants / Externe belastingconsulenten	95
Grondwettelijk Hof 24 september 2020, www.const-court.be	96
Trefwoorden: Strafrechtspleging - Gerechtelijk onderzoek - Verzoek van de verdachte om een vertaling van het dossier of van bepaalde stukken ervan te verkrijgen in een andere landstaal dan die van het gerechtelijk onderzoek - Weigering van het openbaar ministerie - Rechtsmiddelen.....	96
Grondwettelijk Hof 24 september 2020, www.const-court.be	97
Trefwoorden: Strafrechtspleging - Rechtsplegingen van bijzondere aard - Voorrecht van rechtsmacht van de magistraten (en van hun mededaders en medeplichtingen) - Ontstentenis van een procedure van regeling van de rechtspleging door een onderzoeksgerecht	97
2.6. RAAD VAN STATE	99
2.7. HOVEN VAN BEROEP	99
A. CORRECTIONELE KAMERS	99
Antwerpen 13 november 2019, www.elementaire-rechtspraak.be	99
Trefwoorden: Belaging - Verzwarende omstandigheden - Racisme en Xenofobie	99
B. KAMER VAN INBESCHULDIGINGSTELLING.....	99
C. BURGERLIJKE KAMERS EN KORTGEDING.....	99
2.8. RECHTBANKEN VAN EERSTE AANLEG	99
A. CORRECTIONELE KAMERS	99
B. RAADKAMER.....	100

C. BURGERLIJKE KAMERS EN VOORZITTER IN KORTGEDING	100
2.9. HOVEN VAN ASSISEN	100
2.10. BUITENLANDSE RECHTSpraak	100
<u>3. RECHTSLEER</u>	<u>100</u>
3.1. OVERZICHTEN VAN RECHTSLEER	100
3.2. BOEKEN.....	100
A. NIEUWE BOEKEN I.V.M. STRAFRECHT EN STRAFPROCESRECHT	100
B. NIEUWE BOEKEN I.V.M. STRAFRECHT EN STRAFPROCESRECHT IN DE BIBLIOTHEEK	100
3.3. BIJDAGEN IN BOEKEN OF TIJDSCHRIFTEN (INCLUSIEF NOTEN).....	101
A. BIJDAGEN I.V.M. INTERNATIONAAL EN EUROPEES STRAFRECHT EN STRAFPROCESRECHT	101
B. BIJDAGEN I.V.M. ALGEMEEN STRAFRECHT	101
C. BIJDAGEN I.V.M. BIJZONDER STRAFRECHT.....	101
D. BIJDAGEN I.V.M. STRAFPROCESRECHT	101
E. GEMENGDE OF ANDERE BIJDAGEN	101
F. STRAFRECHT IN HET BUITENLAND.....	101
3.4. BELANGRIJKE EVOLUTIES IN ANDERE RECHTSTAKKEN OF BELANGRIJKE ARTIKELEN OVER HET RECHT	101
3.5. VARIA	101

1. Wetgeving

1.1. Belgische regelgeving

- Wet van 4 mei 2020 ter bestrijding van de niet-consensuele verspreiding van seksueel getinte beelden en opnames, BS 18 mei 2020.
- Wet van 20 mei 2020 houdende diverse bepalingen inzake justitie in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19, BS 29 mei 2020.
- Wet van 20 juli 2020 houdende diverse bepalingen tot voorkoming van het witwassen van geld en de financiering van terrorisme en tot beperking van het gebruik van contanten, BS 5 augustus 2020.
- Wet van 31 juli 2020 houdende diverse dringende bepalingen inzake justitie, BS 7 augustus 2020.

- Koninklijk Besluit nr. 3 van 9 april 2020 houdende diverse bepalingen inzake strafprocedure en uitvoering van straffen en maatregelen in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19, BS 9 april 2020.
- Koninklijk Besluit van 28 april 2020 tot verlenging van de maatregelen genomen bij het Koninklijk Besluit nr. 3 van 9 april 2020 houdende diverse bepalingen inzake strafprocedure en uitvoering van straffen en maatregelen in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19, BS 28 april 2020.
- Koninklijk Besluit van 13 mei 2020 tot verlenging van de maatregelen genomen bij het Koninklijk besluit nr. 3 van 9 april 2020 houdende diverse bepalingen inzake strafprocedure en uitvoering van straffen en maatregelen in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19, BS 13 mei 2020.
- Koninklijk Besluit van 31 juli 2020 tot goedkeuring van het reglement ter uitvoering van de wet van 18 september 2017 tot voorkoming van het witwassen van geld en de financiering van terrorisme en tot beperking van het gebruik van contanten, aangaande ondernemingen die adressen verschaffen, BS 7 augustus 2020.
- Koninklijk Besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, BS 3 september 2020.

- Ministerieel Besluit van 3 april 2020 tot aanduiding van de in artikel 29bis van het Wetboek van strafvordering bedoelde dienst die bevoegd is om de aanwijzingen van fraude inzake directe en indirecte belastingen die aan het licht komen in het kader van een strafrechtelijk onderzoek, te ontvangen, BS 14 april 2020.
- Ministerieel Besluit van 9 juli 2020 tot uitvoering van artikel 6, § 3, tweede lid, en artikel 10bis, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 januari 2003 houdende modaliteiten voor de wettelijke medewerkingsplicht bij gerechtelijke vorderingen met betrekking tot elektronische communicatie, BS 5 augustus 2020.

- Omzendbrief nr. COL 11/2020 Richtlijnen van het College van procureurs-generaal inzake de verlenging van de termijnen voorzien in de COL 8/2005 (herziene versie van 18.09.2014) inzake het ambtshalve politieel onderzoek (A.P.O.) en het vereenvoudigd

proces-verbaal (V.P.V.) tijdens de coronaviruscrisis COVID-19, 2 april 2020 <https://www.om-mp.be/nl/meer-weten/omzendbrieven>

- Omzendbrief nr. COL 14/2020 Richtlijnen van het College van procureurs-generaal inzake het K.B. nr. 3 van 9 april 2020 houdende diverse maatregelen inzake strafprocedure en strafuitvoering van straffen in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19, 30 april 2020 <https://www.om-mp.be/nl/meer-weten/omzendbrieven>

1.2. Europese regelgeving

- Nihil

1.3. Overzichten van wetgeving

- Nihil

1.4. Belangrijke wetsontwerpen en –voorstellen

- Nihil

2. Rechtspraak

2.1. Overzichten van rechtspraak

- Nihil

2.2. Europees Hof voor de rechten van de mens

EHRM 14 april 2020, Dragan Petrovic t. Servië, www.echr.coe.int

Hyperlink: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-202345>

Trefwoorden: Ontbreken wettelijke bepaling met betrekking tot het nemen van een DNA-monster is in strijd met het Verdrag.

Samenvatting: Artikel 8 EVRM. In het strafrechtelijk onderzoek (verdenking levensdelict) jegens klager wordt zijn appartement doorzocht en zijn DNA afgenomen. Tijdens de doorzoeking van de woning zijn vuurwapens aangetroffen. Het DNA werd – met instemming van klager - afgenomen ter vergelijking met DNA dat was aangetroffen op de plaats delict (levensdelict). Van de afname werd echter geen officieel verslag opgemaakt. Klager werd vervolgens aangeklaagd voor verboden vuurwapenbezit. Een link tussen het DNA op de plaats delict en het DNA van de verdachte kon niet worden aangetoond.

Het Hof oordeelt unaniem dat geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM bij het doorzoeken van klagers appartement door de politie. Het Hof merkt op dat het doorzoekingsbevel was afgegeven in het kader van het moordonderzoek en dat deze voldoende duidelijk was. Daarnaast had klager adequate en effectieve waarborgen genoten om zichzelf niet te belasten. Het Hof acht artikel 8 EVRM daarentegen wel geschonden voor wat betreft het afnemen van DNA-materiaal. Dat klager met de afname had ingestemd is geenszins relevant nu dit was gedaan onder de dreiging van de afname van een verplicht monster anderzijds. De afname van het DNA-materieel was niet gebaseerd op een wettelijke bepaling, terwijl de wet wel voorschrijft dat dit enkel gebeurt als het van belang is voor een strafrechtelijk onderzoek. Ook was volgens het Hof niet voldaan aan de nieuwe waarborgen, die in het Wetboek van Strafvordering waren opgenomen. Het Hof benadrukt dat de verwerende staat door het opnemen van deze bepalingen blijkbaar behoefte had aan striktere regelgeving op dit gebied.

Rechter Mourou-Vikström onderschrijft het oordeel van de meerderheid niet. Deze rechter is van oordeel dat geheel in overeenstemming met de wet is gehandeld, nu het afnemen van DNA valt onder 'andere medische procedures', welke uitgevoerd kunnen worden in het belang van een strafrechtelijk onderzoek.

(Samenvatting door 'Elementaire Rechtspraak')

EHRM 14 mei 2020, Mraovic t. Kroatië, www.echr.coe.int

Hyperlink: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-202119>

Trefwoorden: EHRM benadrukt belang van bescherming privéleven van een slachtoffer bij verkrachtings-procedures

Samenvatting: Artikel 6 EVRM. In 2005 meldde een lokale basketbalspeelster bij de politie dat klager haar seksueel had misbruikt. Klager werd onmiddellijk gearresteerd op verdenking van verkrachting en de lokale politie publiceerde een persverklaring waarin de identiteit van het slachtoffer werd onthuld. Klager is schuldig bevonden aan verkrachting en veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf. Tijdens de procedure heeft klager tweemaal verzocht om de zaak in een openbare terechtzitting te behandelen om te zorgen voor objectieve berichtgeving. De rechtbank wees zijn verzoeken af, omdat het van oordeel was dat uitsluiting van het publiek noodzakelijk was voor de bescherming van het privéleven van het slachtoffer.

In het onderhavige geval was de Staat, hoewel het slachtoffer interviews had gegeven in nationale kranten, naar het oordeel van het Hof niettemin gehouden haar te beschermen tegen secundaire victimisatie. In haar verklaringen aan de media had het slachtoffer controle over de informatie die ze deelde, terwijl dat tijdens de procedure niet mogelijk is. Het kruisverhoor van het slachtoffer tijdens de behandeling was inderdaad zeer gevoelig omdat het noodzakelijkerwijs informatie opleverde over de meest intieme aspecten van haar leven. Het Hof erkent ook dat de Staat in dit geval verplicht was het slachtoffer een nog hogere mate van bescherming te bieden, aangezien de politie haar privacy had geschonden door haar persoonlijke informatie aan het begin van de zaak onrechtmatig te publiceren. Het Hof oordeelt aldus dat de beslissing van de nationale rechter, inhoudende dat de procedure niet in het openbaar zou worden gehouden, niet onverenigbaar is met de rechten van klager en

dat het redelijk was om te oordelen dat die benadering vereist was voor de bescherming van het privéleven van het slachtoffer. Geen schending van artikel 6, lid 1, van het verdrag. (Samenvatting door 'Elementaire Rechtspraak')

OPGELET! Deze zaak werd intussen doorverwezen naar de Grote Kamer.

EHRM 8 september 2020, Prina t. Roemenië, www.echr.coe.int

Hyperlink: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-205108>

Trefwoorden: Ne bis in idem – Administratieve sanctie – Geen vervangende gevangenisstraf in geval van niet-betaling

Samenvatting: In its decision in the case of Prina v. Romania (application no. 37697/13) the European Court of Human Rights has by a majority declared the application inadmissible.

The case concerned two penalties imposed on the applicant for acts allegedly committed in his capacity as head of the city's technical department: an administrative fine and a suspended prison sentence.

The Court reiterated that the first paragraph of Article 4 of Protocol No. 7 set forth the three components of the right not to be tried or punished twice (ne bis in idem): the two sets of proceedings had to be "criminal" in nature; they had to concern the same facts; and there had to be duplication of the proceedings.

In the present case, observing that the fine imposed on the applicant could not have been replaced by a custodial sentence in the event of non-payment or given rise to an entry in the criminal record, the Court concluded that the fine had not been a "criminal" penalty within the meaning of its case-law. Accordingly, Article 4 of Protocol No. 7 was not applicable in this case.

2.3. Hof van Justitie

Hof van Justitie 14 mei 2020 (C-615/18), www.eur-lex.europa.eu

Hyperlink: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:62018CA0615&qid=1602768324075&from=NL>

Trefwoorden: Prejudiciële verwijzing - Justitiële samenwerking in strafzaken - Recht op informatie in strafprocedures - Richtlijn 2012/13/EU - Artikel 6 - Recht op informatie over de beschuldiging - Strafvervolgning wegens het besturen van een voertuig zonder rijbewijs - Rijontzegging die voortvloeit uit een eerdere strafbeschikking waarvan de betrokkene geen kennis heeft gekregen - Betekening van deze beschikking aan de betrokkene uitsluitend via een verplichte gemachtigde - Verkrijging van gezag van gewijsde - Mogelijke nalatigheid van de betrokkene

Samenvatting: Het verzoek om een prejudiciële beslissing betreft de uitlegging van artikel 6 van richtlijn 2012/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2012

betreffende het recht op informatie in strafprocedures (PB 2012, L 142, blz. 1) en de artikelen 21, 45, 49 en 56 VWEU.

Dit verzoek is ingediend in het kader van een in Duitsland ingeleide strafprocedure tegen UY wegens nalatig rijden zonder rijbewijs.

Het Hof verklaart voor recht: Artikel 6 van richtlijn 2012/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2012 betreffende het recht op informatie in strafprocedures moet aldus worden uitgelegd:

— dat het zich niet verzet tegen een wettelijke regeling van een lidstaat op grond waarvan de termijn van twee weken om verzet in te stellen tegen een beschikking waarbij een persoon tot een rijontzegging is veroordeeld, ingaat vanaf de betekening ervan aan de gemachtigde van die persoon, voor zover deze laatste, vanaf het moment dat hij kennis heeft genomen van deze beschikking, daadwerkelijk over een termijn van twee weken beschikt om verzet daartegen in te stellen, in voorkomend geval na of in het kader van een procedure tot herstel in de vorige toestand, zonder dat hij hoeft aan te tonen dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om onverwijld navraag te doen bij zijn gemachtigde of die beschikking reeds werd vastgesteld, en voor zover de gevolgen van die beschikking tijdens die termijn worden geschorst;

— dat het zich verzet tegen een wettelijke regeling van een lidstaat op grond waarvan een persoon die in een andere lidstaat woont een strafsanctie wordt opgelegd indien hij een beschikking waarbij hem een rijontzegging is opgelegd, niet eerbiedigt vanaf de datum waarop deze beschikking gezag van gewijsde heeft verkregen, zelfs indien deze persoon niet op de hoogte was van het bestaan van die beschikking op het tijdstip waarop hij de daaruit voortvloeiende rijontzegging niet heeft nageleefd.

Hof van Justitie (Grote Kamer) 6 oktober 2020 (C-623/17; C-511/18; C-512/18; C-520/18), www.eur-lex.europa.eu

Hyperlink: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:62018CJ0511&qid=1602240512192&from=NL>

Trefwoorden: Dataretentie

Samenvatting: The Court of Justice confirms that EU law precludes national legislation requiring a provider of electronic communications services to carry out the general and indiscriminate transmission or retention of traffic data and location data for the purpose of combating crime in general or of safeguarding national security.

However, in situations where a Member State is facing a serious threat to national security that proves to be genuine and present or foreseeable, that Member State may derogate from the obligation to ensure the confidentiality of data relating to electronic communications by requiring, by way of legislative measures, the general and indiscriminate retention of that data for a period that is limited in time to what is strictly necessary, but which may be extended if the threat persists. As regards combating serious crime and preventing serious threats to public security, a Member State may also provide for the targeted retention of that data as well as its expedited retention. Such an interference with fundamental rights must be accompanied by effective safeguards and be reviewed by a

court or by an independent administrative authority. Likewise, it is open to a Member State to carry out a general and indiscriminate retention of IP addresses assigned to the source of a communication where the retention period is limited to what is strictly necessary, or even to carry out a general and indiscriminate retention of data relating to the civil identity of users of means of electronic communication, and in the latter case the retention is not subject to a specific time limit.

Zie ook de bespreking van deze arresten door J. Meese:

https://joachimmeese.be/criminis/hof-van-justitie-spreekt-zich-opnieuw-uit-over-dataretentie/?utm_source=newsletter&utm_medium=email&utm_term=https%3A%2F%2Fjoachimmeese.be%2Fcriminis%2Fhof-van-justitie-spreekt-zich-opnieuw-uit-over-dataretentie%2F&utm_content&utm_campaign=Criminis%3A+snelnieuws

2.4. Hof van Cassatie

A. Beroepen tegen vonnissen en arresten van correctionele kamers

Cass. 24 oktober 2018 (P.18.0715.F), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20190911-2

Trefwoorden: Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Incidenteel beroep - Vonnis op tegenspraak - Hoger beroep ingesteld door de procureur des Konings tussen de twintigste en dertigste dag van de termijn - Bijkomende beroepstermijn van de beklagde
Art. 203, § 1, tweede lid Wetboek van Strafvordering

Samenvatting: Uit het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 96/2019 van 6 juni 2019 (1), volgt dat het hoger beroep dat door een beklagde is ingesteld tegen een op tegenspraak gewezen vonnis waartegen de procureur des Konings tussen de twintigste en de dertigste dag van de termijn hoger beroep heeft ingesteld, ontvankelijk kan worden verklaard wanneer het is ingesteld binnen tien dagen die volgen op dat hoger beroep (2).

Noot:

(1) Waarmee het Grondwettelijk Hof geantwoord heeft op de prejudiciële vraag van het tussenarrest Cass. 24 oktober 2018, AR P.19.0715.F, AC 2018, nr. 584.

(2) Het openbaar ministerie dat uit het arrest van het Grondwettelijk Hof afleidt dat de appelrechters niet naar recht hebben beslist dat het hoger beroep van de eiser niet ontvankelijk is omdat het laattijdig is, heeft in hoofdzaak geconcludeerd dat het cassatieberoep niet-ontvankelijk was bij gebrek aan belang. Hij heeft, eensdeels, erop gewezen dat de appelrechters, behalve de grief die de vrijspraak vorderde voor de telastlegging van eenvoudige diefstal, informaticafraude en bedreigingen beoogd sub A.2, B, D en E van zaak I, uitspraak hebben gedaan over de grieven van het hoger beroep van de eiser, niettegenstaande de vaststelling van de niet-ontvankelijkheid van zijn hoger beroep. Ze hebben aldus gehandeld alsof het hoger beroep ontvankelijk was. Anderdeels, met betrekking tot de voornoemde grief die de gedeeltelijke vrijspraak vordert, zijn volgens het openbaar ministerie de opgelegde straffen inzonderheid niet gerechtvaardigd door de feiten van de betwiste telastleggingen maar respectievelijk naar recht verantwoord door de

telastleggingen van doodslag (A.1 van zaak I), eensdeels, en van misdrijven tegen eigendommen van zaak II anderdeels. (M.N.B.)

Cass. 9 januari 2019 (P.18.0622.F), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20190109-1

Trefwoorden: 1. Hoger beroep - Vorm - Verklaring van hoger beroep - Aard

2. Hoger beroep - Vorm - Verklaring van hoger beroep, verzoekschrift in hoger beroep en grievenformulier - Bepaling van de saisine van de appelrechter

Samenvatting: 1. Ondertekend door de griffier is de verklaring van hoger beroep een authentieke akte die geldt als bewijs tot de betichting van valsheid van de verklaringen en vaststellingen die deze bevat (1). (1) Zie Cass. 10 september 2002, AR P.01.0341.N, AC 2002, nr. 429; J. -A. Leclercq, Répertoire pratique du droit belge, Aanv. VIII, v "Appel en matière répressive", p. 41, nrs 149 en 155. "Een authentieke akte is een akte die in de wettelijke vorm is verleden voor openbare ambtenaren die daartoe bevoegd zijn ter plaatse waar zij is opgemaakt" (Art. 1317, eerste lid, Burgerlijk Wetboek).

2. De verklaring van hoger beroep moet zodanig zijn opgesteld dat daaruit ondubbelzinnig het voorwerp en de draagwijdte van het rechtsmiddel blijkt (1); bijgevolg kon de appelrechter, op grond dat hij een tegenstrijdigheid vaststelt tussen die akte en andere akten, die geen authentiek karakter hebben, zoals het verzoekschrift in hoger beroep of het grievenformulier, de verklaring van hoger beroep niet uitbreiden naar andere beslissingen dan die welke in de akte zijn vermeld (2). (1) Hetzelfde geldt voor de verklaring van cassatieberoep (Cass. 16 april 2008, AR P.08.0028.F, AC 2008, nr. 228). Anderzijds, "krachtens [artikel 204 Wetboek van Strafvordering] wordt de omvang van de saisine van de appelrechter beoordeeld binnen de grenzen van het verzoekschrift met de grieven, onverminderd de toepassing van artikel 210, tweede lid, Wetboek van Strafvordering. De verplichting om grieven te formuleren houdt enkel de verplichting in om nauwkeuring de punten te bepalen waarop de in eerste aanleg gewezen beslissing moet worden hervormd" (Cass. 12 september 2018, AR P.18.0350.F, AC 2018, nr. 465, en noten); zie GwH 21 december 2017, nr. 2017-148, § B.44.4, en de daarin aangehaalde arresten van het Hof; D. VANDERMEERSCH, "Les voies de recours après la loi pot-pourri II", in La loi pot-pourri II, un an après, Larcier 2017, pp. 259 e.v. U moet daarin geen enkele tegenstrijdigheid zien met onderhavig arrest: "ainsi, la saisine des juges d'appel doit être appréciée non seulement au regard de l'acte d'appel mais également des limites apportées dans la ou les requête(s) contenant les griefs. La juridiction d'appel est tenue, à cet égard, à un double examen; d'abord, elle va vérifier l'étendue de sa saisine sur la base des mentions de l'acte d'appel et ensuite, elle est tenue de rechercher dans quelle mesure la requête contenant les griefs réduit cette saisine" (M.-A. BEERNAERT, H.-D. BOSLY en D. VANDERMEERSCH, Droit de la procédure pénale, Die Keure, 8ste uitgave, 2017, dl. II, p. 1498). (M.N.B.) (2) Zo ook, "niet ontvankelijk is het cassatieberoep dat bij verzoekschrift wordt uitgebreid tot een arrest waarvan geen sprake is in de akte van voorziening" (Cass. 19 februari 1992, AR 9640, AC

1991-92, nr. 322, aangehaald door R. DECLERCQ, "Pourvoi en cassation en matière répressive", RPDB, Brussel, Bruylant 2015, p. 228).

Cass. 23 januari 2019 (P.18.0530.F), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20190123-11

Trefwoorden: 1. Verzet - Verzet ongedaan verklaard - Wettige reden van verschoning - Begrip

2. Verzet - Verzet ongedaan verklaard - Wettige reden van verschoning - Onaantastbare beoordeling door de feitenrechter - Toetsing van het Hof van Cassatie

Samenvatting: 1. De wettige reden van verschoning omvat de gevallen die geen geval van overmacht uitmaken en waarin de verzetdoende partij kennis had van de dagvaarding maar een reden aanvoert waaruit blijkt dat zijn afwezigheid niet was ingegeven door de wens af te zien van zijn recht om te verschijnen en zich te verweren of door de bedoeling om zich aan het gerecht te onttrekken (1). (1) Cass. 27 juni 2018, AR P.18.0607.F, AC 2018, nr. 417 en noot; zie Cass. 6 juni 2018, AR P.18.0404.F, AC, 2018, nr. 360.

2. De rechter stelt onaantastbaar de feiten vast waaruit hij al dan niet het bestaan van een wettige reden van verschoning afleidt waarbij het Hof enkel nagaat of hij uit zijn vaststellingen die beslissing naar recht heeft kunnen afleiden (1). (1) Zie Cass. 9 mei 2018, AR P.17.1114.F, AC, nr. 297; Cass. 19 december 2017, AR P.17.0340.N, AC 2017, nr. 718. De wetgever heeft 'bewust een ruime beoordelingsvrijheid' aan de feitenrechter 'gelaten' (GwH, 21 december 2017, nr. 148/2017, B.35.2°).

Cass. 23 januari 2019 (P.18.0623.F), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20190123-12

Trefwoorden: 1. Regel waarvan de schending strafrechtelijk wordt bestraft - Niet-naleving - Gevolgen voor de ontvankelijkheid van de strafvordering

2. Wet Kruispuntbank Voertuigen - Opsporing van verkeersovertredingen - Toegang door de politie - Geen machtiging van het Sectoraal comité - Weerslag op de uitoefening van het recht op een eerlijk proces

3. Aantasting van het recht op eerbiediging van het privéleven - Gevolgen voor de ontvankelijkheid van de strafvordering

4. Motorvoertuig ingeschreven op naam van rechtspersoon - Vraag om inlichtingen - Verzending en ontvangst - Bewijs

5. Geldboete - Rechtspersonen - Overtreding in politiezaken - Begrip

6. Rechtspersonen - Omzetting van de vrijheidsstraf - Vrijheidsstraf van minder dan één maand - Minimumgeldboete

Samenvatting: 1. Uit de niet-naleving alleen van een regel betreffende de bewijsvoering, die in geval van schending strafrechtelijk zou worden bestraft, kan niet worden afgeleid dat de strafvordering niet ontvankelijk is (1); hetzelfde geldt wanneer het onrechtmatig verkregen bewijs de enige of doorslaggevende grondslag is voor de identificatie van de overtreder (2). (1) Cass. 12 december 2018, AR P.18.0924.F, AC 2018, nr. 705. (2) Te dezen, volgt de onregelmatigheid uit het ontbreken van een voorafgaandelijke machtiging van het Sectoraal Comité voor de federale overheid van de Commissie bescherming persoonlijke levenssfeer, vereist voor het raadplegen van de Kruispuntbank van de voertuigen (art. 18, § 1, wet van 19 mei 2010 houdende oprichting van de Kruispuntbank van de voertuigen; zie Cass.13 december 2016, AR P.16.0682.N, AC 2016, nr. 717. Inzake het verlenen van een voorafgaande machtiging voor de politiediensten bij de uitoefening van hun opdrachten van bestuurlijke en gerechtelijke politie (art. 36bis, laatste alinea, van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens), van kracht met terugwerkende kracht op 26 juni 2003 (art. 3, van de wet van 14 juni 2017): zie GwH nr. 153/2018 van 8 november 2018 (vernietiging van dat artikel 3 met handhaving van de gevolgen ervan); Cass. 12 december 2018, AR P.18.0575.F, arrest niet gepubliceerd; GwH nr. 4/2019 van 23 januari 2019. De wet van 8 december 1992 werd intussen opgeheven door artikel 280, eerste lid, van de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens, van kracht op 5 september 2018. Inzake de sanctie wegens niet-inachtneming van artikel 18, § 1, van de wet van 19 mei 2010 vóór de invoering van voornoemde afwijking door de wet van 14 juni 2017: zie Cass. 11 oktober 2017, AR P.17.0371.F, AC 2017, nr. 545 (toepassing van de 'Antigoon' test, art. 32, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering). (M.N.B.)

2. De onregelmatigheid wegens het ontbreken van een voorafgaande machtiging tot het raadplegen van de Kruispuntbank van de voertuigen is vreemd aan de uitoefening van het recht op een eerlijk proces (1). (1) Zie Cass. 11 oktober 2017, AR P.17.0371.F, AC 2017, nr. 545.

3. Een aantasting van het recht op eerbiediging van het privéleven heeft in de regel niet tot gevolg dat de strafvordering niet ontvankelijk wordt (1). (1) Ibid.; GwH nr. 4/2019 van 23 januari 2019.

4. Wanneer de houder van de kentekenplaat van het voertuig voorhoudt dat de vraag om inlichtingen bepaald bij art. 67ter, Wegverkeerswet, niet aan hem werd gericht of dat hij deze niet heeft ontvangen, is het aan hem om de feitelijke gegevens aan te voeren die zijn bewering aannemelijk maken (1). (1) Zie Cass. 29 april 2014, AR P.13.1977.N, AC 2014, nr. 302, inzake de betwisting van de ontvangst van de vraag om inlichtingen; Cass. 16 februari 1993, AR 5980, AC 1993, nr. 94, inzake de betwisting van de ontvangst van de afschriften van processen-verbaal waarvan de verzending bepaald is bij artikel 62, Wegverkeerswet.

5. In de zin van artikel 41bis, § 1, Strafwetboek, duiden de woorden 'in politiezaken' de misdrijven aan die strafbaar zijn met een politiestraf in de zin van de artikelen 1, 7, 28 en 38 Strafwetboek.

6. Uit de formulering van artikel 41bis, § 1, tweede streepje, Strafwetboek, blijkt dat voor het bepalen van de minimumgeldboete toepasselijk op de rechtspersoon die is veroordeeld wegens misdrijven waarvoor de vrijheidsstraf die voor de natuurlijke persoon is bepaald minder dan een maand bedraagt, het bedrag van vijfhonderd euro niet hoeft vermenigvuldigd te worden, zodat dit bedrag overeenstemt met de minimumgeldboete (1). (1) Zie Cass. 4 maart 2015, AR P.14.1221.F, AC 2015, nr. 155 (tweede middel), en concl. van advocaat-generaal met opdracht PALUMBO in Pas.; Cass. 28 juni 2005, AR P.04.1628.N, AC 2005, nr. 378, met concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH.

Cass. 30 januari 2019 (P.18.0322.F), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20190130-4

Trefwoorden: 1. Verjaring – Straf - Correctionele geldboete - Bijkomende straf van verval van het recht tot sturen

2. Verjaring – Straf – Stuiting - Stuitingsdaad – Begrip

3. Verjaring – Straf – Stuiting - Stuitingsdaad - Bijkomende straf van verval van het recht tot sturen - Bericht met het oog op de tenuitvoerlegging van de straf

Samenvatting: 1. Artikel 92 Strafwetboek bepaalt dat behoudens de correctionele straffen met betrekking tot misdrijven zoals bepaald in de artikelen 136bis, 136ter en 136quater, die onverjaarbaar zijn, correctionele straffen die drie jaar gevangenisstraf niet te boven gaan, verjaren door verloop van vijf jaren, te rekenen van de dagtekening van het arrest of van het in laatste aanleg gewezen vonnis, of te rekenen van de dag waarop het in eerste aanleg gewezen vonnis niet meer kan worden bestreden bij wege van hoger beroep; aangezien het verval van het recht tot sturen een bijkomende straf is, verjaart ze binnen diezelfde termijn (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 56.

2. Krachtens artikel 96 Strafwetboek wordt, in de regel, de verjaring van de straf enkel gestuit door een daad van materiële uitvoering van de straf, vrijwillig dan wel gedwongen, wat betekent dat de veroordeelde de straf daadwerkelijk begint te ondergaan; daaruit volgt dat een daad gesteld om de uitvoering te verkrijgen van de veroordelende beslissing geen stuitende werking heeft (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 56.

3. De verjaring van de straf kan niet worden gestuit door een bericht uitgaande van de overheid waarvan aan de overtreder kennis wordt gegeven met het oog op de tenuitvoerlegging van de straf, zoals het bericht van het openbaar ministerie aan een veroordeelde ingevolge een vonnis dat een verval van het recht tot sturen oplegt (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 56.

Cass. 30 januari 2019 (P.18.0502.F), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20190130-5

Trefwoorden: 1. Strafzaken - Verzet ongedaan verklaard - Voorwaarde - Overmacht of wettige reden van verschoning - Onaantastbare beoordeling door rechter

2. Strafzaken - Verzet ongedaan verklaard - Voorwaarde - Bestaan van een geval van overmacht of wettige reden van verschoning - Aannemelijk karakter - Onaantastbare beoordeling door rechter

Samenvatting: 1. Krachtens artikel 187, § 6, 1°, Wetboek van Strafvordering wordt de erkenning van overmacht of wettige reden van verschoning overgelaten aan het soevereine oordeel van de rechter; noch die bepaling noch artikel 149 Grondwet vereisen dat de rechter in zijn beslissing de mate van aannemelijkheid vaststelt die voor de aangevoerde overmacht of wettige reden van verschoning wordt vereist.

2. De verzetdoende partij die gewag maakt van het bestaan van overmacht of wettige reden van verschoning, moet een element aanvoeren om dat aannemelijk te maken; de rechter kan de werkelijkheid of aannemelijkheid van de aangevoerde redenen beoordelen (1). (1) Het openbaar ministerie heeft in zijn gedeeltelijk andersluidende conclusie geopperd dat de overwegingen van de appelrechters van de verzetdoende partij vereisten dat die het bewijs leverde van het bestaan van overmacht of wettige reden van verschoning.

Cass. 5 februari 2019 (P.17.0756.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20190205-1

Trefwoorden: 1. Stedenbouw – Herstelmaatregel – Betaling van de meerwaarde - Artikelen 6.1.41, § 1, eerste lid, 6.1.7 en 6.1.6, § 2, eerste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening - Herstelvordering - Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid - Adviesbevoegdheid - Beoordelingsbevoegdheid van de rechter - Draagwijdte - Gevolg

2. Eerste aanvullend protocol - Artikel 1 - Bescherming van de eigendom - Stedenbouw - Herstelmaatregelen - Vrijwaring van de ruimtelijke ordening - Beperking van het recht op eigendom - Draagwijdte – Gevolg

3. Eerste aanvullend protocol - Artikel 1 - Bescherming van de eigendom - Stedenbouw - Artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening - Herstelvordering - Keuze van de herstelmaatregel - Bepalend criterium - Aantasting van de goede plaatselijke ordening - Draagwijdte - Gevolg

4. Herstelvordering - Aanvechting van de wettigheid van de herstellvordering - Taak van de rechter - Draagwijdte - Gevolg

5. Herstelvordering - Artikel 6 EVRM - Artikel 6.1 - Recht op een eerlijk proces - Toepassing van artikel 6 EVRM op de herstellvorderende overheden en de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid - Draagwijdte - Gevolg

6. Recht op een eerlijk proces - Stedenbouw - Herstelvordering - Procedure voor de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid - Schending van het gelijkheidsbeginsel - Draagwijdte - Gevolg

7. Artikel 4.3.1, § 2, 3°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening - Herstelvordering - Beoordeling van de plaatselijke ordening - Voorschriften van een stedenbouwkundige verordening - Draagwijdte - Gevolg

8. Herstelvordering - Beoordeling van de wettigheid van de herstellvordering - Wijzigingen sedert de bewezen verklaarde feiten - In acht te nemen elementen - Feitelijke toestand, verleende stedenbouwkundige vergunningen en planologisch kader - Draagwijdte - Gevolg

9. Stedenbouw - Artikel 6.1.41, § 3, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening - Herstelvordering - Termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel - Draagwijdte - Gevolg

Samenvatting: 1. Uit de bepalingen van de artikelen 6.1.41, § 1, eerste lid, 6.1.7 en 6.1.6, § 2, eerste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening volgt dat de overheden die op grond van het decreet bevoegd zijn om een herstellvordering te formuleren dit moeten doen volgens de door de decreetgever bepaalde criteria en in de regel op een positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid en dus niet naar eigen inzicht de meest passende herstellvordering kunnen kiezen.; de aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid toevertrouwde adviesbevoegdheid laat de beoordelingsbevoegdheid van de rechter over de herstellvordering volledig vrij en de rechter vermag een op grond van artikel 6.1.7 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening verleend advies met betrekking tot het inleiden van een herstellvordering bij toepassing van artikel 159 Grondwet op zijn wettigheid te toetsen en ingeval van onwettigheid dit advies buiten toepassing laten (1). (1) Cass. 7 juni 2016, AR P.15.0253.N, AC 2016, nr. 378; Cass. 2 juni 2015, AR P.14.1532.N, AC 2015, nr. 361.

2. De vrijwaring van een goede ruimtelijke ordening maakt deel uit van het algemeen belang en de Staat mag ter verwezenlijking van dit algemeen belang overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM het recht op eigendom beperken en mag dan ook betreffende de te vorderen herstelmaatregelen een beleids- en appreciatieruimte toevertrouwen aan de met de handhaving belaste organen van het bestuur (1). (1) Cass. 25 januari 2011, AR P.10.0369.N, AC 2011, nr. 69.

3. Uit de in artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, vastgelegde prioriteitenorde en de daarbij gehanteerde uitzonderingen volgt dat nog meer dan de aard van de overtreding, de aantasting van de goede plaatselijke ordening bepalend is voor de keuze van de herstelmaatregel, zowel in het door artikel 6.1.41, § 1, 1°, als in het door artikel 6.1.41, § 1, 2°, bedoelde geval en het bevelen van een herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ruimtelijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel ertoe strekt de plaatselijke ordening te herstellen; krachtens artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM en artikel 159 Grondwet moet de rechter nagaan of de beslissing van de herstellvorderende

overheid om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen en moet hij een vordering die is gestoeld op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, buiten gevolg laten (1). (1) Cass. 16 januari 2018, AR P.17.0437.N, AC 2018, nr. 31; Cass. 15 juni 2004, AR P.04.1345.N, AC 2004, nr. 323.

4. Wanneer de wettigheid van de herstellvordering wordt aangevochten, moet de rechter in het bijzonder nagaan of die vordering niet kennelijk onredelijk is, meer bepaald of het voordeel van de gevorderde herstelmaatregel tot behoud van een goede ruimtelijke ordening opweegt tegen de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit.; het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de in concreto vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die hij voor de betrokkene meebrengt (1). (1) Cass. 10 februari 2009, AR P.08.1163.N, AC 2009, nr. 108; Cass. 4 februari 2003, AR P.01.1462.N, AC 2003, nr. 80.

5. De omstandigheid dat artikel 6 EVRM zelf niet van toepassing is op de herstellvorderende overheden en op de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid zelf, heeft niet tot gevolg dat de herstellplichtige voor de strafrechter zijn feitelijke en juridische verweermiddelen betreffende het gevorderde herstel niet kan laten gelden; uit artikel 6 EVRM en de kwalificatie van de herstelmaatregel als straf volgt niet dat de strafrechter een verdergaande toetsingsbevoegdheid zou moeten hebben op het vlak van het gevorderde herstel dan het behoud van een goede ruimtelijke ordening (1). (1) Cass. 23 januari 2013, AR P.12.1424.F, AC 2013, nr.56.

6. Het op een verschillende wijze regelen van de wijze waarop de herstellplichtige en de herstellvorderende overheid participeren in de procedure voor de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, zijnde een orgaan van het actief bestuur belast met een opdracht van administratief toezicht op de herstellvorderende overheden, is niet strijdig met het gelijkheidsbeginsel; uit het verschil in belang dat die partijen behartigen, de eerste enkel zijn persoonlijk belang, de tweede het algemeen belang volgens de door de decreetgever bepaalde criteria, volgt dat zij zich in een verschillende rechtstoestand bevinden en dat een verschil in behandeling verantwoord is.

7. Artikel 4.3.1, § 2, 3°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, belet niet dat bij de beoordeling van de plaatselijke ordening de rechter rekening houdt met de voorschriften van een stedenbouwkundige verordening.

8. De herstellvordering moet in beginsel geënt zijn op feiten die het voorwerp uitmaken van een bewezen verklaarde telastlegging en ze beoogt het herstel van de wettigheid naar de toekomst toe; de rechter moet bij de beoordeling van de wettigheid van de herstellvordering dan ook wel degelijk rekening houden met de wijzigingen die zich sinds de bewezen verklaarde feiten hebben voorgedaan en dit zowel wat betreft de plaatselijke feitelijke toestand, de verleende stedenbouwkundige vergunningen als het planologische kader en hij dient het planologisch kader met inbegrip van de toepasselijke stedenbouwkundige verordeningen in aanmerking te nemen zoals die gelden op het ogenblik van zijn uitspraak (1). (1) Cass. 27 februari 2018, AR P.17.0593.N, AC 2018, nr. 125; Cass. 12 december 2017, AR P.16.1104.N, AC 2017, nr. 705; Cass. 18 april 2017, AR P.16.0688.N, AC 2017, nr. 260;

Cass. 09 september 2014, AR P.12.0896.N, AC 2014, nr. 500; Cass. 12 juni 2012, AR P.11.2025; AC 2012, nr. 378; Cass. 22 mei 2012, AR P.11.2058.N, AC 2012, nr. 325.

9. Artikel 6.1.41, § 3, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, schrijft voor dat de rechter een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel bepaalt; uit de wetsgeschiedenis van deze bepaling volgt dat de rechter onaantastbaar beslist over de termijn voor het vrijwillig herstel in het licht van de concrete omstandigheden van de zaak (1). (1) Cass. 16 januari 2018, AR P.17.0437.N, AC 2018, nr. 31.

Cass. 5 februari 2019 (P.18.0995.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20190205-3

Trefwoorden: 1. Dieren - Dierenwelzijnswet - Visitatie - Visitatiemachtiging gevraagd door de Vlaamse Inspectie Dierenwelzijn - Vaststellingen gedaan door de Vlaamse Inspectie Dierenwelzijn - Artikel 94, § 1, Bijzondere Wet tot Hervorming der Instellingen - Bevoegdheid van de Gemeenschappen en Gewesten - Afwezigheid van Vlaams Decreet betreffende het dierenwelzijn - Draagwijdte - Gevolg

2. Artikel 8.2 - Recht op eerbiediging van het privé-, familie en gezinsleven en woning - Dierenwelzijnswet - Visitatie - Gemotiveerde machtiging verleend door een onafhankelijke rechter - Vereisten - Draagwijdte - Gevolg

Samenvatting: 1. Uit de bepaling van artikel 94, § 1, Bijzondere Wet tot Hervorming der Instellingen, volgt niet dat de overdracht van bevoegdheden afhankelijk werd gesteld van het aannemen van een eigen regeling door de Gemeenschappen en Gewesten; uit de bepaling volgt wel dat de gewestelijke overheden aan wie bevoegdheden zijn overgedragen deze uitoefenen volgens de bestaande regels, zolang deze niet worden gewijzigd of opgeheven door de parlementen of regeringen van de Gemeenschappen of Gewesten, zodat de Vlaamse Inspectie Dierenwelzijn bevoegd was om vaststellingen te doen en een visitatiemachtiging te vragen.

2. Geen enkele verdragsrechtelijke of grondwettelijke bepaling verzet zich tegen het verlenen van een visitatiemachtiging ter opsporing van inbreuken inzake dierenwelzijn; uit de artikelen 6 en 8.2 EVRM en artikel 15 Grondwet volgt dat de visitatie van een woning onder meer toegestaan is wanneer een wet daarin voorziet ter voorkoming van strafbare feiten en voor de visitatie een gemotiveerde machtiging wordt verleend door een onafhankelijke rechter en aan die vereiste is voldaan indien de machtiging, die door haar aard een beperkt karakter heeft, vermeldt in het kader van welk onderzoek, voor welke woning en aan welke persoon of personen ze wordt verleend, evenals op een wijze die beknopt mag zijn de reden waarom ze noodzakelijk is.

Cass. 20 februari 2019 (P.18.1188.F), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20190220-2

Trefwoorden: 1. Beperking door de wet van het recht, ook voor een beklaagde, om gebruik te maken van bepaalde stukken - Verenigbaarheid met artikel 6.1 EVRM - Voorwaarde

2. Jeugdbescherming - Onderzoeken met betrekking tot de persoonlijkheid van de minderjarige en het milieu waarin hij leeft – Finaliteit

3. Jeugdbescherming - Onderzoeken met betrekking tot de persoonlijkheid van de minderjarige en het milieu waarin hij leeft - Aanwending voor de rechtbank - Grens

Samenvatting: 1. Artikel 6.1 EVRM wil de wetgever niet verbieden het recht te beperken, ook voor een beklaagde, om van bepaalde stukken gebruik te maken, wanneer de aanwending voor de rechtbank afbreuk kan doen aan de rechten van andere personen, die met name eveneens door het EVRM worden gewaarborgd (1). (1) Te dezen, het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven, gewaarborgd door artikel 8 EVRM. De appelrechters hebben geoordeeld dat ze geen acht konden slaan op de 'afschriften van twee beslissingen van de dienst gerechtelijke bescherming te Luik betreffende [twee] minderjarigen,' namelijk stukken die de beklaagde had ingediend tot staving van zijn verweer. Het OM heeft erop gewezen dat het middel ten onrechte het arrest nr. 86/2002 van 8 mei 2002 aanvoert waarbij het Grondwettelijk Hof de artikelen 131, § 2, en 235bis, § 6, Wetboek van Strafvordering gedeeltelijk nietig heeft verklaard; die bepalingen werden na dat arrest immers gewijzigd maar betreffen vooral de stukken die door de onderzoeksgerechten nietig werden verklaard als gevolg van de vaststelling van een onregelmatigheid, verzuim, of grond voor nietigverklaring, wat niet het geval is voor de in het middel beoogde stukken. (M.N.B.)

2. Krachtens de artikelen 50 en 55 Jeugdbeschermingswet hebben de stukken van de procedures voor de jeugdrechtbank die betrekking hebben op de persoonlijkheid van de betrokken minderjarige en het milieu waarin hij leeft, enkel tot doel om, in het belang van de minderjarige, de bestuursmodaliteiten vast te stellen over zijn persoon of de middelen die voor zijn opvoeding of behandeling passend zijn (1). (1) Cass. 21 september 2016, AR P.15.1123.F, AC 2016, nr. 510; en concl. van M. VANDERMEERSCH, advocaat-generaal in Pas.

3. De algemene opzet van de wet van 8 april 1965 en de finaliteit van de onderzoeken die ze toestaat, sluiten uit dat de stukken van de procedures die bij de jeugdrechtbank werden geopend en die betrekking hebben op de persoonlijkheid van de betrokken minderjarige en het milieu waarin hij leeft, in het kader van strafvervolgning worden aangevoerd, zelfs als een beklaagde de overlegging ervan zou vorderen tot staving van zijn verweer; de aard van die onderzoeken, de inmenging die ze vormen in het privé- en familieleven en de vertrouwelijkheid die de wet eraan toekent, teneinde de opdrachtgevende overheid volledige inlichtingen te verschaffen, houden immers in dat ze uitsluitend mogen worden aangewend voor het doel waarvoor die onderzoeken werden verricht (1). (1) Cass. 21 september 2016, AR P.15.1123.F, AC 2016, nr. 510; en concl. van M. VANDERMEERSCH, advocaat-generaal in Pas.

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20190904-2

Trefwoorden: Veroordeling door correctionele rechtbank - Hoger beroep van de aangehouden beklaagde zonder de bijstand van een advocaat - Verzoekschrift of formulier dat de grieven vermeldt - Neerlegging na het verstrijken van de wettelijke termijn van dertig dagen - Overmacht

Samenvatting: Wanneer uit geen enkel processtuk blijkt dat de verplichting om het verzoekschrift of het formulier dat de grieven in hoger beroep vermeldt, neer te leggen binnen de termijn van hoger beroep van dertig dagen, ter kennis is gebracht van de aangehouden beklaagde die niet door een advocaat is bijgestaan en die te kennen heeft gegeven dat hij hoger beroep wilde instellen in een taal die hij verstaat, kan de appelrechter dat hoger beroep niet met toepassing van artikel 204 Wetboek van Strafvordering vervallen verklaren zonder hem aldus het recht van toegang tot de rechter te ontzeggen (1). (1) Zie andersluidende concl. OM "in substantie" in Pas. 2019, nr. 435; Cass. 18 april 2018, AR P.18.0125.F, AC 2018, nr. 247.

Cass. 4 september 2019 (P.19.0349.F), www.juridat.be
--

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20190904-1

Trefwoorden: 1. Terroristische misdrijven - Boek II, Titel 1bis, Strafwetboek - Toepassingsgebied - Uitsluiting - Artikel 141bis, Strafwetboek - Toepassingsgebied

2. Terroristische misdrijven - Boek II, Titel 1bis, Strafwetboek - Toepassingsgebied - Uitsluiting - Artikel 141bis, Strafwetboek - Gewapend conflict in de zin van het internationaal humanitair recht - Begrip – Criteria

3. Terroristische misdrijven - Boek II, Titel 1bis, Strafwetboek - Toepassingsgebied - Uitsluiting - Artikel 141bis, Strafwetboek - Gewapend conflict in de zin van het internationaal humanitair recht - Criteria - Inaanmerkingneming van indicatieve factoren

4. Terroristische misdrijven - Boek II, Titel 1bis, Strafwetboek - Toepassingsgebied - Uitsluiting - Artikel 141bis, Strafwetboek - Handelingen van strijdkrachten tijdens een gewapend conflict - Onaantastbare beoordeling door de feitenrechter

Samenvatting: 1. Overeenkomstig artikel 141bis Strafwetboek is titel 1bis Strafwetboek niet van toepassing op de handelingen van strijdkrachten tijdens een gewapend conflict als gedefinieerd in en onderworpen aan het internationaal humanitair recht, noch op de handelingen van de strijdkrachten van een Staat in het kader van de uitoefening van hun officiële taken, voor zover die handelingen onderworpen zijn aan andere bepalingen van internationaal recht (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 433.

2. Een gewapend conflict vindt plaats in de zin van het internationaal humanitair recht wanneer er sprake is van gewapend geweld tussen Staten of aanhoudend gewapend geweld

tussen overheidsinstanties en georganiseerde gewapende groepen of tussen dergelijke groepen onderling binnen het grondgebied van een Staat; het bestaan van aanhoudend gewapend geweld waarbij georganiseerde gewapende groepen betrokken zijn, wordt beoordeeld ten aanzien van de intensiteit van het conflict en de graad van organisatie van de betrokken partijen; het bestaan van een verantwoordelijk bevel en het vermogen om aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren zijn indicatieve factoren op grond waarvan kan worden nagegaan of de vereisten van intensiteit van het conflict en graad van organisatie van de betrokken partijen zijn vervuld (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 433.

3. Hoewel, bij het vaststellen van het bestaan van aanhoudend gewapend geweld waarbij georganiseerde gewapende groepen betrokken zijn, de criteria intensiteit van het conflict en graad van organisatie van de betrokken partijen in aanmerking moeten worden genomen, staat niets eraan in de weg dat de rechter andere elementen, zoals het bestaan van een verantwoordelijk bevel of het vermogen om aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren, als indicatieve factoren in aanmerking neemt om na te gaan of de vereisten voor de twee voormelde criteria zijn vervuld (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 433.

4. De rechter stelt op onaantastbare wijze het bestaan vast van elementen die handelingen van strijdkrachten tijdens een gewapend conflict aantonen in de zin van artikel 141bis Strafwetboek; het Hof dient evenwel na te gaan of de rechter, uit zijn vaststellingen, zijn beslissing naar recht heeft kunnen afleiden (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2020, nr. 433.

Cass. 25 september 2019 (P.19.0334.F), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=F-20190925-2

Trefwoorden: 1. Artikel 6.3.d - Vonnisgerecht - Verzoek om een getuige te horen op de rechtszitting - Weigering - Verklaring van de getuige tijdens het onderzoek in afwezigheid van de inverdenkinggestelde - Inaanmerkingneming als bewijs – Voorwaarden

2. Artikel 6.3.d - Vonnisgerecht - Verzoek om een getuige te horen op de rechtszitting - Weigering - Verklaring van de getuige tijdens het onderzoek - Inaanmerkingneming als bewijs - Voorwaarden - Vermelding van compenserende factoren - Verplichting

Samenvatting: 1. De artikelen 6.1 en 6.3.d EVRM vereisen dat, om belastende verklaringen die tijdens het onderzoek in afwezigheid van de inverdenkinggestelde of diens raadsman zijn afgelegd, als bewijs in aanmerking te kunnen nemen, zonder dat de beklagde, hoewel hij bij de feitenrechter daarom had verzocht, die persoon als getuige tijdens het proces heeft kunnen ondervragen, moet worden nagegaan - of er ernstige redenen zijn voor het niet-verschijnen van de getuige, - of de belastende verklaring van de afwezige getuige het enige of doorslaggevende element is waarop de schuldigverklaring steunt, - of er compenserende factoren voorhanden zijn, inzonderheid voldoende sterke procedurele waarborgen, die een tegenwicht vormen voor de moeilijkheden die de verdediging door de aanname van een

dergelijk bewijs heeft ondervonden en die de eerlijkheid van het proces in zijn geheel verzekeren (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 479.

2. De appelrechters die op grond van de gegevens die hen tot hun overtuiging hebben gebracht en die aan de tegenspraak van de beklaagde werden onderworpen, oordelen dat de weigering om een getuige op de rechtszitting te horen geen enkele weerslag heeft op de betrouwbaarheid van het schuldbewijs en op het billijk karakter van het proces, zijn niet verplicht bovendien de compenserende elementen te vermelden die hen in staat hebben gesteld de betrouwbaarheid van de beschuldigingen van die getuige te beoordelen, aangezien zij geoordeeld hebben dat het bewijs geleverd is op grond van elementen die onderscheiden zijn van mogelijke verklaringen van laatstgenoemde.

Cass. 2 oktober 2019 (P.19.0579.F), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20191002-8

Trefwoorden: 1. Poging tot doodslag - Mededaderschap – Voorwaarde

2. Poging tot doodslag - Oogmerk om te doden – Begrip

3. Oogmerk om te doden - Wijze

Samenvatting: 1. Strafbare deelneming aan een poging tot doodslag veronderstelt dat de mededader zich willens en wetens heeft aangesloten bij het misdadig opzet van de dader, namelijk het oogmerk om te doden.

2. De dood van anderen is een resultaat dat gewild, gewenst, verhoopt of aanvaard kan worden als een normaal en voorzienbaar gevolg van het toegepaste geweld (1); het feit dat het slachtoffer zijn verwondingen heeft overleefd of aan de op hem gepleegde aanslag is ontkomen, niettegenstaande de daden die door de daders tegen hem zijn gesteld, is een omstandigheid die, onafhankelijk van de wil van die daders, als dusdanig het oogmerk om te doden niet opheft. (1) Zie Cass. 2 oktober 2018, AR P.18.0682.N, AC 2018, nr. 519, § 3, noot V. VEREECKE, 'Het eventueel opzet bij de beoordeling van het oogmerk om te doden', R.A.B.G., 2019, pp. 22-30. Zie ook Cass. 6 november 2019, AR P.19.0651.F, en de concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH, AC 2019, nr. 572: 'De poging tot doodslag veronderstelt dat de dader willens en wetens het opzet had om te doden. De bij de wet vereiste bestanddelen wil en kennis bestaan hierin dat de dader opzettelijk en met kennis van zaken tot de verboden gedraging is overgegaan, mits hij, met betrekking tot een gevolg dat het misdrijf heeft opgeleverd, dat gevolg heeft willen teweegbrengen of zich ervan bewust was dat het gevolg zich bij een normale gang van zaken zou voordoen', volgens de definitie van 'oogmerk' en 'kennis' die het opzet kenmerken, zoals gecodificeerd in artikel 30 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof: voornoemd arrest lijkt aldus een einde te maken aan de controverse aangaande het begrip 'eventueel opzet', waardoor het zinloos is geworden nog langer op dat begrip een beroep te doen (zie Cass. 8 november 2017, AR P.17.0797.F, AC 2017, nr. 623, en concl. 'in substantie' van het OM, noot Fr. KUTY,

«La notion de dol éventuel et son application à la tentative punissable», J.T., 2018, pp. 369-374). (M.N.B.)

3. Het oogmerk om te doden kan met name worden afgeleid uit het gebruikte instrument, de verbeterheid van de dader, zijn houding of zijn uitspraken vóór, tijdens en na de daad; het opzettelijk aanrijden van een voetganger met een motorvoertuig kan, naargelang van de omstandigheden, een oogmerk om te doden uitmaken, ook al ontkomt het slachtoffer aan de dood.

Cass. 2 oktober 2019 (P.19.0576.F), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20191002-7

Trefwoorden: Hoger beroep - Vorm - Grieven - Veroordeling met uitstel - Vordering tot herroeping - Vonnis dat de vordering tot herroeping laattijdig verklaart - Hoger beroep van het openbaar ministerie - Grief 'verjaring van de strafvordering' - Gevolgen

Samenvatting: Wanneer de eerste rechter, op de vordering van de procureur des Konings strekkende tot herroeping van de aan de veroordeelde toegekende opschorting, die vordering niet-ontvankelijk heeft verklaard op grond dat deze meer dan een jaar na het verstrijken van de proeftijd was ingesteld, en het openbaar ministerie de vermelding in het grievenformulier betreffende de verjaring van de strafvordering heeft aangekruist, met inbegrip, in geval van hervorming van de beroepen beslissing, van de aan die vordering te verbinden gevolgen, zijn de bewoordingen die het openbaar ministerie in het grievenformulier aanwendt niet in die mate ongeschikt dat ze de geadresseerden van de akte van hoger beroep beletten de draagwijdte ervan te begrijpen, aangezien het beroepen vonnis geen andere beslissingen bevat dan die welke betrekking heeft op de laattijdigheid van de vorderingen tot herroeping en de keuze voor de rubriek 'verjaring' redelijkerwijs in die zin kan worden geïnterpreteerd dat ze enkel op die beschikking betrekking heeft (1). (1) Zie Cass. 16 mei 2018, AR P.17.1086.F, AC 2018, nr. 309, met concl. OM 'in hoofdzaak' in Pas. 2018; Cass. 31 januari 2018, RG P.17.1029.F, arrest niet gepubliceerd. In die zaken hadden de eisers, die door het beroepen vonnis waren veroordeeld, in het grievenformulier de rubriek 'vrijspraak' aangekruist. Het Hof heeft hier respectievelijk uit afgeleid dat 'die gegevens [de appelrechters] toelieten om met zekerheid te bepalen dat de grief van de eisers tegen het beroepen vonnis betrekking had op de beslissing van de eerste rechter om hen schuldig te verklaren aan de in die telastleggingen bedoelde feiten' en dat 'het feit dat [de beklaagde] de grief '1.11 Vrijspraak' en niet de grief '1.1 Schuldigverklaring' had aangekruist, geen twijfel kon doen ontstaan omtrent haar voornemen om de beschikking van het beroepen vonnis aan te vechten die haar schuldig had verklaard aan de enige telastlegging die haar werd verweten. Het vonnis verantwoordt aldus zijn beslissing om het hoger beroep zonder belang en, in die mate, niet-ontvankelijk te verklaren, niet naar recht'. In deze zaak voerde het OM aan dat het onaanvaardbaar is dat de rechter zich ten aanzien van het openbaar ministerie op een dergelijke overdreven formalistische manier gedraagt; men mag weliswaar van een rechtsbeoefenaar verwachten dat hij zich rigoureuzer gedraagt dan een rechtzoekende, maar in dat geval zou men ook moeten aannemen dat advocaten op dezelfde formalistische manier behandeld worden. (M.N.B.)

Cass. 2 oktober 2019 (P.19.0443.F), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20191002-6

Trefwoorden: Artikel 6.3.c - Recht van de beschuldigde op de bijstand van een raadsman - Afstand - Voorwaarden

Samenvatting: Wanneer uit de rechtspleging blijkt dat de beklagde vrij, bewust en ondubbelzinnig afstand heeft gedaan van de bijstand van een raadsman, houdt de omstandigheid dat hij zonder die bijstand werd berecht, geen schending van artikel 6.3.c, EVRM, en geen miskennis van het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging in (1). (1) Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet de afstand van een recht dat in het Verdrag wordt gewaarborgd - voor zover een dergelijke afstand rechtmatig is - op ondubbelzinnige wijze worden aangetoond (EHRM, 25 februari 1992, Pfeifer en Plankl t. Oostenrijk, verzoekschrift nr. 10802/84 (§ 37), waarin geciteerd wordt uit EHRM, 23 mei 1991, Oberschlick t. Oostenrijk, verzoekschrift nr. 11662/85) en, inzake rechten van procedurele aard, moet soortgelijke verklaring, om vanuit het oogpunt van het Verdrag in overweging te kunnen worden genomen, gepaard gaan met een minimum aantal waarborgen die in verhouding staan tot de ernst van die verklaring (EHRM, 25 februari 1992, Pfeifer en Plankl t. Oostenrijk, verzoekschrift nr. 10802/84, § 37). (MNB).

Cass. 9 oktober 2019 (P.19.0146.F), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20191009-1

Trefwoorden: Ontvoering van een kind - Onttrekking van een minderjarig kind door de vader of de moeder - Bestanddeel - Procedure inzake jeugdbijstand - Plaatsingsbeschikking - Kennisneming, door de beklagde, van de beschikking - Begrip

Samenvatting: Artikel 432 Strafwetboek stelt iedere daad strafbaar die tot doel heeft de uitvoering te belemmeren van een ten aanzien van de minderjarige genomen gerechtelijke maatregel en bestraft onder meer de onttrekking van een kind aan de uitvoering van een maatregel die genomen werd in het kader van een procedure inzake jeugdbijstand; de schuldigverklaring aan dat misdrijf vereist niet dat de plaatsingsbeschikking door de ouder volledig werd gelezen, maar het bestaan en de inhoud van de beslissing dienen hem enkel ter kennis te zijn gebracht, uiterlijk op het ogenblik waarop hij zich ernaar moet schikken (1). (1) Zie Cass. 25 februari 2009, AR P.08.1594.F, AC 2009, nr. 154.

Cass. 16 oktober 2019 (P.19.0565.F), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=F-20191016-1

Trefwoorden: 1. Hoger beroep - Gedeeltelijke vrijspraak van door de eerste rechter bewezen verklaarde misdrijven - Veroordeling tot één enkele, zwaardere hoofdstraf dan het totaal van de straffen die door de eerste rechter zijn opgelegd wegens de voor het gerecht in hoger beroep bewezen gebleven telastleggingen - Verzwaring - Eenparigheid - Artikel 211bis, Wetboek van Strafvordering

2. Hoger beroep - Verzwaring van de door de eerste rechter opgelegde straf - Vaste gedeelte van de door de appelrechters opgelegde straf lager dan dat van de door de eerste rechter opgelegde straffen - Eenparigheid - Artikel 211bis, Wetboek van Strafvordering

Samenvatting: 1. Wanneer het gerecht in hoger beroep de door de eerste rechter opgelegde straf verzwart, moet zijn beslissing, krachtens artikel 211bis Wetboek van Strafvordering, uitdrukkelijk vermelden dat ze met eenparige stemmen van de leden van de zetel is geweest; die regel is ook van toepassing wanneer het gerecht in hoger beroep, op het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen het vonnis dat de beklaagde had veroordeeld wegens verschillende misdrijven en hem onderscheiden geldboeten en straffen van verval van het recht tot het besturen van een motorvoertuig had opgelegd, de beklaagde heeft vrijgesproken van één van de telastleggingen en hem voor het overige heeft veroordeeld tot één enkele, zwaardere straf dan het totaal van de straffen die door de eerste rechter waren opgelegd wegens de voor het gerecht in hoger beroep bewezen gebleven misdrijven (1). (1) Zie Cass. 10 oktober 1984, AR 3851, AC 1984-85, nr. 112 ('Wanneer de correctionele rechtbank, op het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen een vonnis dat wegens eenheid van feit een enkele straf uitspreekt voor twee misdrijven, slechts één van die misdrijven bewezen verklaart maar de uitgesproken straf verzwart, moet de beslissing met eenparige stemmen van haar leden worden uitgesproken'); Cass. 8 januari 1934, Pas. 1934, p. 130 ('La cour d'appel doit être unanime pour aggraver la peine prononcée du chef de telle infraction déterminée, même si, par suite d'acquiescement du chef de telle autre prévention retenue par le tribunal correctionnel, l'arrêt est dans son ensemble, favorable au prévenu'); J.-A. LECLERCQ, 'Appel en matière répressive', R.P.D.B., Aanv. VIII, Bruylant, 1995, p. 175, nr. 956. A contrario is eenparigheid van stemmen niet vereist indien de enkele straf die in hoger beroep is uitgesproken, niet zwaarder is dan het totaal van de in eerste aanleg uitgesproken straffen (Cass. 26 september 1984, AR 3778, en de noot getekend E.L., AC 1984-85, nr. 69).

2. De beslissing van de appelrechters is nietig wanneer ze, zonder vast te stellen dat ze met eenparigheid van stemmen is geweest, de door de eerste rechter opgelegde straf verzwart, zelfs als het vaste gedeelte van de door de appelrechters opgelegde hoofdstraf lager is dan de hoofdstraf die, zonder uitstel, werd uitgesproken door de eerste rechter. (Impliciete oplossing) (1). (1) Zie Cass. 1 oktober 2002, AR P.02.1108.N, AC 2002, nr. 495; Cass. 22 september 1998, AR P.98.1149.N, AC 1998, nr. 412; Cass. 30 november 1959, AC 1960, p. 287. A contrario, 'wanneer het appelgerecht de door de eerste rechter met uitstel van de tenuitvoerlegging uitgesproken straf vermindert, en slechts ten dele het door de eerste rechter verleende uitstel van de tenuitvoerlegging behoudt, hoeft de beslissing niet met eenparige stemmen van de leden te worden gewezen' (Cass. 10 februari 1998, AR P.96.0785.N, AC 1998, nr. 79); zie J.-A. LECLERCQ, o.c., p. 175, nr. 956.

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=F-20200304-1

Trefwoorden: Fiscaal Strafrecht - BTW fraude - Veroorzaakte schade - Burgerlijke partijstelling Fiscus

Samenvatting: L'utilisation du mécanisme de la TVA afin de ne pas reverser l'impôt dû à l'Etat ou de bénéficier d'une créance sur l'administration fiscale est une infraction dont le produit, à l'instar d'un détournement ou d'une escroquerie, constitue le dommage que le délit a causé directement au Trésor. La dette d'impôt est, en pareil cas, le fruit immédiat de la fraude.

Cass. 24 maart 2020 (P.19.0571.N), www.juridat.be , met conclusie van advocaat-generaal De Smet

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200324-1

Trefwoorden: 1. Bewijs – Geschriften – Bewijswaarde

2. Rechten van de verdediging – Art. 6.3 EVRM – Recht op bijstand van een advocaat

3. Bewijs – Beschikbare gegevens van het strafdossier – Niet vereist dat de vonnisrechter het nog bij de onderzoeksrechter aanhangige dossier inkijkt

4. Rechten van verdediging – Gerechtig onderzoek duurt voort na verwijzing – Gevolg

5. Bewijselementen verkregen met schending privé-leven – Gevolg – Art. 32 VTSv.

6. Rechten van verdediging – Recht op schriftelijke vertaling van voor verdediging essentiële stukken – EU-Richtlijn 2010/64/EU – Beoordeling rechter

7. AWDA – Douaneambtenaren – Agenten van gerechtelijke politie

8. Fiscale ambtenaren – Horen als getuige

9. Ambtenaren BBI

10. Vermogensvoordelen

11. Verplichte verbeurdverklaring – Art. 43quater, §4 Sw. – Vermogensvoordelen

12. Criminele organisatie – Naast illegale ook legale activiteiten – Verbeurdverklaring ganse vermogen

13. Valsheid in geschrifte en gebruik – Voortdurend misdrijf – Zolang het nuttig gevolg heeft dat hij ervan verwachtte – Beoordeling rechter ten gronde

14. Fiscale valsheid in geschrifte en gebruik – Startpunt verjaring

Samenvatting: 1. De onrechtmatigheid van het bewijs omwille van het afleggen door een verdachte van verklaringen zonder bijstand van een advocaat en met miskenning van de cautieplicht, leidt niet tot onontvankelijkheid van de strafvordering, maar enkel tot gebeurlijke uitsluiting van dit bewijs (1). (1) Zie concl. OM.

2. Het recht op een eerlijk proces vereist slechts dat aan een verdachte bijstand van een advocaat wordt verleend tijdens zijn verhoor door de politie, in zoverre hij zich in een kwetsbare positie bevindt; het staat aan de rechter om aan de hand van concrete gegevens van de zaak na te gaan of de beklaagde zich tijdens zijn verhoren in een bijzonder kwetsbare positie bevond en, zo dit het geval is, of het niet-uitsluiten van bepaalde verhoren die tijdens het strafonderzoek werden afgelegd zonder bijstand van een advocaat of miskenning van de cautieplicht, tot gevolg heeft dat het recht op een eerlijk proces in zijn geheel is miskend (1). (1) Zie concl. OM.

Het recht op bijstand van een advocaat is verbonden met de cautieplicht, het zwijgrecht en het feit dat niemand kan verplicht worden zich te incrimineren.

Artikel 47bis, § 6, 9) Wetboek van Strafvordering, in werking getreden op 27 november 2016, is niet van toepassing op verhoren die daarvoor zijn afgenomen (1). (1) Zie concl. OM.

3. Noch artikel 6 EVRM, noch het recht van verdediging, verzetten zich ertegen dat het vonnisgerecht zich baseert op de beschikbare gegevens van het strafdossier; daartoe komen alle gegevens in aanmerking, waaronder de verwijzingsbeslissing van het onderzoeksgerecht waaruit blijkt welke feiten wel en niet worden verwezen en de aan tegenspraak onderworpen informatie verstrekt door het openbaar ministerie; niet vereist is dat de vonnisrechter het nog bij de onderzoeksrechter aanhangige dossier inkijkt.

4. De enkele omstandigheid dat een beklaagde in het gerechtelijk onderzoek dat voortduurt na zijn verwijzing, verdacht wordt van feiten die verwant zijn of lijken te zijn met deze waarvoor hij is verwezen, impliceert niet dat het om dezelfde feiten gaat, de zaak voor het vonnisgerecht niet in staat van wijzen is, dat de beklaagde voor dat gerecht zijn recht van verdediging niet te volle kan uitoefenen of dat hij nog voorwerp zal uitmaken van een tweede vervolging (1). (1) Zie concl. OM.

5. Het feit dat bewijselementen werden verkregen in strijd met het recht op eerbiediging van het privéleven of met het recht op bescherming van persoonsgegevens, heeft niet steeds een miskenning van het recht op een eerlijk proces tot gevolg ; krachtens artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering worden onregelmatigheden waardoor geen op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvoorwaarde wordt overtreden en die evenmin voldoen aan de erin vermelde voorwaarden, niet nietig verklaard of uit het debat geweerd; deze regel geldt voor alle onregelmatigheden, ongeacht of zij een inbreuk inhouden op een verdragsrechtelijk of grondwettelijk gewaarborgd recht (1). (1) Zie concl. OM.

6. Uit de bepalingen van de EU-Richtlijn 2010/64/EU, om te zetten naar Belgisch recht voor 27 oktober 2013, volgt dat elke beklaagde in de regel recht heeft op een schriftelijke

vertaling voor de voor hem relevante stukken, die essentieel zijn voor zijn verweer; als essentiële stukken zijn aangemerkt: de beslissingen tot vrijheidsbeneming, de tenlastelegging in de dagvaarding en de vonnissen; voor wat de andere processtukken betreft, oordeelt de rechter onaantastbaar of ze essentieel zijn voor de effectieve uitoefening van het recht van verdediging; hij kan daarbij alle relevante omstandigheden ter vrijwaring van dat recht in aanmerking nemen (1). (1) Zie concl. OM.

7. Uit de bepalingen van de AWDA volgt dat het opsporen, vaststellen en vervolgen van inbreuken op de AWDA is toevertrouwd aan douaneambtenaren, die daartoe over ruime onderzoeksbevoegdheden beschikken, zoals woningen visiteren en zaken in beslag nemen; douaneambtenaren zijn functioneel te beschouwen als agenten van gerechtelijke politie en kunnen in die hoedanigheid bijstand verlenen aan de gerechtelijke politie; dat deze ambtenaren, vanuit statutair oogpunt, geen politieambtenaren zijn en hun ambt niet uitoefenen onder het gezag van de minister van Justitie, doet hieraan geen afbreuk.

Uit de Wet van 22 april 2003 volgt niet dat douaneambtenaren bij het verlenen van bijstand aan de federale gerechtelijke politie bekleed dienen te zijn met de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings (1). (1) Zie concl. OM.

8. Er bestaat geen algemene regel die bepaalt dat alle fiscale ambtenaren, wanneer ze zelf geen eigen douaneonderzoek als ambtenaar uitvoeren, op straffe van nietigheid van de akte van de rechtspleging, slechts als getuige mogen worden gehoord (1). (1) Zie concl. OM.

9. Artikel 87 Wet 8 augustus 1980 betreffende de budgettaire voorstellen 1979-1980 verleent aan de ambtenaren van de bijzondere belastinginspectie (BBI) de machten van ambtenaren van alle fiscale administraties, en bijgevolg ook de machten van de ambtenaren van douane en accijnzen; wanneer de ambtenaren van de bijzondere belastinginspectie optreden inzake douane en accijnzen, geldt het verbod om anders dan als getuige op te treden derhalve niet; Het feit dat verschillende fiscale administraties door de wet zijn bekleed met verschillende bevoegdheden, zodat de rechten die de belastingplichtige kan laten gelden tegen de ene administratie niet van toepassing zijn op de andere administratie, houdt geen schending in van enige verdragsrechtelijke of wettelijke bepaling noch miskenning van enig rechtsbeginsel (1). (1) Zie concl. OM.

10. Een vermogensvoordeel is uit het misdrijf verkregen indien er een causaal verband bestaat tussen dit misdrijf en het vermogensvoordeel; het is noodzakelijk maar voldoende dat wordt vastgesteld dat de in aanmerking genomen vermogensvoordelen voortkwamen uit de wederrechtelijke activiteit (1). (1) Zie concl. OM.

De rechter oordeelt onaantastbaar of een bewezen verklaard misdrijf voor de beklagde vermogensvoordelen heeft opgeleverd en welk daarvan het bedrag is; in voorkomend geval kan de rechter de geldwaarde ervan ramen overeenkomstig artikel 43bis, tweede lid, Strafwetboek; het Hof gaat enkel na of de rechter uit de feiten die hij vaststelt, geen gevolgen trekt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden verantwoord (1). (1) Zie concl. OM.

11. Artikel 43quater, § 4, Strafwetboek, dat een bijzondere toepassing is van de verplichte verbeurdverklaring op grond van artikel 42, 1°, Strafwetboek, bepaalt dat het vermogen dat ter beschikking staat van een criminele organisatie moet worden verbeurdverklaard onder

voorbehoud van de rechten van derden ter goeder trouw; die bepaling omvat elk goed dat ter beschikking staat van een criminele organisatie voor de uitoefening van haar activiteiten; daartoe kunnen ook uit het misdrijf verkregen vermogensvoordelen behoren (1). (1) Zie concl. OM.

12. Een criminele organisatie is niet te vereenzelvigen met de misdrijven die binnen het kader van die organisatie worden gepleegd; een dergelijke organisatie kan, naast illegale activiteiten, ook legale activiteiten uitoefenen; dat laatste belet als dusdanig niet dat het ganse vermogen dat ter beschikking staat van die organisatie wordt verbeurd verklaard.

13. Wanneer een beklagde wordt vervolgd wegens valsheid en het gebruik van valse stukken, begint de verjaring van de strafvordering ten aanzien van beide misdrijven eerst te lopen vanaf het laatste gebruik; het gebruik van een vals stuk duurt voort, zelfs zonder nieuw feit van de dader en zonder zijn herhaalde tussenkomst, zolang het door hem beoogde doel niet werd verwezenlijkt en zolang de oorspronkelijke handeling die hem wordt verweten, zonder dat hij zich ertegen verzet, het nuttig gevolg heeft dat hij ervan verwachtte (1). (1) Zie concl. OM.

De strafrechter oordeelt onaantastbaar in feite of, naargelang het al dan niet verwezenlijkt zijn van het door de dader van het misdrijf nagestreefde doel en het nuttige gevolg dat hij van het valse stuk verwachtte, aan het gebruik van dat stuk een einde is gekomen, waardoor de verjaringstermijn van de strafvordering een aanvang neemt; het Hof gaat enkel na of de rechter uit zijn vaststellingen naar recht heeft kunnen afleiden dat die valsheid al dan niet heeft opgehouden de door de vervalser gewenste uitwerking te hebben (1). (1) Zie concl. OM.

De rechter bepaalt onaantastbaar in feite wanneer het gebruik van valse stukken ophoudt te bestaan; aldus kan de rechter oordelen dat het einde van dat gebruik samenvalt met de ontdekking van de valsheid, die op haar beurt samenvalt met de formele inverdenkingstelling van een beklagde door de onderzoeksrechter; behoudens daartoe strekkende conclusie verplicht geen enkele bepaling de rechter dat oordeel uitdrukkelijk toe te lichten.

14. De verjaring van de strafvordering met betrekking tot fiscale valsheid in geschriften en gebruik van valse stukken, wegens het voortdurende gebruik van die stukken, begint niet te lopen zolang de verschuldigde belasting nog niet geheel en onvoorwaardelijk is betaald of zolang de fiscale administratie nog de mogelijkheid heeft, eventueel binnen een bijzondere of aanvullende termijn, de belastingen te vestigen (1). (1) Zie concl. OM.

Cass. 7 april 2020 (P.20.0077.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200407-1

Trefwoorden: Vonnisgerecht – Niet bevoegd om uitspraak te doen over wettigheid van verwijzingsbeschikking onderzoeksgerecht – Wel eventueel vaststellen dat de zaak niet aanhangig is omdat de verwijzingsbeslissing door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat ze als onbestaande moet worden gehouden – Daadwerkelijke en onherstelbare miskennis recht van verdediging

Samenvatting: Geen enkele bepaling verleent aan het vonnisgerecht de bevoegdheid om uitspraak te doen over de wettigheid van een verwijzingsbeslissing van het onderzoeksgerecht.

Het komt het vonnisgerecht evenwel toe vast te stellen dat de zaak niet aanhangig is gemaakt omdat de verwijzingsbeslissing door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat ze als onbestaande moet worden gehouden.

De enkele omstandigheid dat een inverdenkinggestelde niet regelmatig werd opgeroepen overeenkomstig artikel 127, § 2, Wetboek van Strafvordering om voor het onderzoeksgerecht te worden gehoord over de vordering tot regeling van de rechtspleging en de daaruit voortvloeiende miskening van het recht van verdediging van die inverdenkinggestelde houdt niet altijd en automatisch in dat dit verzuim dermate substantieel is dat de verwijzingsbeschikking daardoor voor onbestaande moet worden gehouden.

Het staat in dat geval aan het vonnisgerecht te onderzoeken of dit verzuim ertoe heeft geleid dat het recht van verdediging van de inverdenkinggestelde daadwerkelijk en onherstelbaar werd miskend zodat de verwijzingsbeschikking voor onbestaande moet worden gehouden. Bij die beoordeling dient het vonnisgerecht meer bepaald na te gaan of het verzuim niet kon worden en werd geredieerd door de rechten die de inverdenkinggestelde voor het vonnisgerecht kan laten gelden.

Het arrest oordeelt op algemene wijze dat de niet-naleving van artikel 127, § 2, Wetboek van Strafvordering doordat aan de verweerder 1 geen kennis is gegeven van de dagstelling voor de raadkamer en de daaruit voortvloeiende afwezigheid van tegenspraak en de miskening van het recht van verdediging tot gevolg heeft dat de verwijzingsakte voor onbestaande moet worden gehouden. Het laat daarbij evenwel na te onderzoeken of de niet-naleving van artikel 127, § 2, Wetboek van Strafvordering het recht van verdediging van de verweerder 1 daadwerkelijk en onherstelbaar heeft miskend.

In zoverre het arrest oordeelt dat wat de verweerder 1 betreft de verwijzingsbeschikking van de raadkamer onbestaande is, het vaststelt dat het hof van beroep niet gevat is met de zaak en het de zaak terug ter beschikking stelt van het openbaar ministerie om te handelen als naar recht, is de beslissing niet naar recht verantwoord.

Het arrest stelt niet vast dat de in artikel 127, § 2, Wetboek van Strafvordering bepaalde formaliteit niet werd nageleefd wat betreft de verweersters 2 tot en met 4 en dat hun recht van verdediging werd miskend. De beslissing dat wat hen betreft de verwijzingsbeschikking van de raadkamer onbestaande is, dat het hof van beroep niet gevat is met de zaak en dat de zaak terug ter beschikking wordt gesteld van het openbaar ministerie om te handelen als naar recht, is evenmin naar recht verantwoord.

Cass. 7 april 2020 (P.20.0231.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200407-2

Trefwoorden: Rechten van verdediging – Recht van beklaagde om aanwezig te zijn op terechtzittingen – Beperkingen

Samenvatting: Artikel 6.1 EVRM schrijft voor dat bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvordering eenieder recht heeft op een eerlijke behandeling van zijn zaak.

Artikel 6.3.c EVRM bepaalt dat eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd het recht heeft zichzelf te verdedigen of bijstand te hebben van een raadsman naar zijn keuze.

Artikel 14.3.d IVBPR bepaalt dat hij die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, bij het bepalen van een tegen hem ingestelde strafvervolging het recht heeft in zijn tegenwoordigheid te worden berecht, zichzelf te verdedigen of bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze.

Uit die bepalingen, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en uit het algemeen rechtsbeginsel van het recht op een eerlijk proces volgt dat een beklaagde het recht heeft om tegenwoordig te zijn bij het tegen hem gevoerde strafproces en te beslissen of hij zichzelf zal verdedigen. De beklaagde moet zijn strafproces daadwerkelijk kunnen volgen en eraan deelnemen, als hij dat wenst. Hij moet overleg kunnen plegen met zijn raadsman, hem instructies kunnen geven, verklaringen afleggen en tegenspraak kunnen voeren over het bewijsmateriaal. De loutere omstandigheid dat de beklaagde zich kan laten vertegenwoordigen door een raadsman of effectief door een raadsman wordt vertegenwoordigd volstaat niet om hem de voormelde rechten te ontfemen.

Die rechten zijn evenwel niet absoluut. Indien een beklaagde de uitoefening van die rechten zelf onmogelijk maakt of indien de rechter van oordeel is dat rekening houdend met de concrete elementen van de zaak zoals onder meer de redelijke termijn-vereiste en de gevolgen van het aanslepen van de zaak voor de betrouwbaarheid van het bewijs de behandeling van de strafvordering geen verder uitstel duldt, kan hij het verzoek van een beklaagde om persoonlijk aanwezig te zijn bij de behandeling van de zaak en zelf of samen met zijn raadsman verweer te voeren, afwijzen. De rechter moet in geval van afwijzing van een dergelijk verzoek wel erop toezien dat het recht op een eerlijk proces van die beklaagde rekening houdend met de gehele rechtspleging voldoende is gewaarborgd.

Het enkele feit dat een beklaagde van wie op grond van een Europees aanhoudingsbevel de overlevering door België wordt gevraagd en die in afwachting van een beslissing door de uitvoerende staat over zijn overlevering aan België tegen betaling van een borgsom en onder voorwaarden is vrijgelaten en die naar moet worden aangenomen ter plaatse moet blijven, zich voor de gerechtelijke overheden van de uitvoerende staat verzet tegen die overlevering, houdt niet in dat deze beklaagde zijn recht om persoonlijk aanwezig te zijn bij de beoordeling van de tegen hem ingestelde strafvordering voor de Belgische vonnisgerechten en daar verweer te voeren onmogelijk maakt en berooft hem niet van deze rechten.

Het staat aan de vonnisgerechten om indien de beklaagde in dergelijke omstandigheden verzoekt om persoonlijk aanwezig te kunnen zijn bij de beoordeling van de tegen hem ingestelde strafvordering en verweer te voeren, de behandeling van de zaak tijdelijk uit te stellen, desgevallend na afsplitsing van de vervolging van deze beklaagde van de vervolging van andere bij de zaak betrokken beklaagden, tenzij het vonnisgerecht oordeelt dat rekening houdend met de concrete elementen van de gehele rechtspleging zoals onder meer de redelijke termijnvereiste en de gevolgen van het aanslepen van de zaak voor de betrouwbaarheid van het bewijs de behandeling van de strafvordering geen verder uitstel duldt.

Hoewel het arrest erop wijst dat de eiser het recht heeft zich tegen zijn overlevering te verzetten, grondt het de afwijzing van zijn verzoek om de behandeling van de zaak uit te

stellen totdat de autoriteiten in het Verenigd Koninkrijk hebben geoordeeld over zijn overlevering, in wezen op het niet-instemmen met de overlevering. Het arrest onderzoekt bovendien niet of rekening houdend met de concrete elementen van de gehele rechtspleging zoals onder meer de redelijke termijn-vereiste en de gevolgen van het aanslepen van de zaak voor de betrouwbaarheid van het bewijs, de behandeling van de strafvordering lastens de eiser I al dan niet een verder uitstel duldt.

De beslissing om niet in te gaan op het verzoek van de eiser I om de behandeling van de zaak uit te stellen, is dan ook niet naar recht verantwoord.

Cass. 21 april 2020 (P.20.0051.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200421-2

Trefwoorden: 1. Hoger beroep - Saisine van de appelrechter - Grievenformulier - 'Voldoende' en 'nauwkeurig'

2. Motiveringsplicht - Voldoende

Samenvatting: 1. Het appelgerecht bepaalt onaantastbaar aan de hand van de bewoordingen van de verklaring van hoger beroep en vervolgens de vermelding in het verzoekschrift of grievenformulier welke beslissingen de appellant aan het oordeel van het appelgerecht heeft willen onderwerpen. Het Hof gaat enkel na of het appelgerecht uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die op grond daarvan niet kunnen worden verantwoord. Het openbaar ministerie heeft volgens de verklaring van hoger beroep, hoger beroep ingesteld tegen alle beschikkingen van het beroepen vonnis op strafgebied. De rubriek "schuld" van het grievenformulier werd aangekruist, gevolgd door de vermelding: "Reden(en): "strafmaat".

Op grond van die vermeldingen kan het arrest wettig oordelen dat het openbaar ministerie een gepreciseerde en voldoende nauwkeurige beroepsgrief aanvoert, namelijk met betrekking tot de strafmaat en dit ongeacht dat de op het grievenformulier vermelde rubriek 'straffen' zelf niet werd aangekruist. De beslissing dat de strafmaat tot de saisine van het appelgerecht behoort, is dan ook naar recht verantwoord.

2. Uit de artikelen 163, eerste lid, 195, eerste lid, en 211 Wetboek van Strafvordering volgt voor de strafrechter de verplichting in een veroordelende beslissing de wettelijke bepalingen te vermelden die de bestanddelen van het ten laste gelegde misdrijf vaststellen, alsook die waarbij de straf wordt bepaald. Die bepalingen verplichten de strafrechter evenwel niet om indien hij veroordeelt wegens een misdrijf waarbij de minderjarigheid van het slachtoffer een bestanddeel is van het misdrijf of een verzwarende omstandigheid, artikel 100ter Strafwetboek te vermelden, dat omschrijft wie minderjarig is.

Cass. 21 april 2020 (P.20.0404.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200421-3

Trefwoorden: Voorlopige hechtenis – Verzoek om voorlopige invrijheidstelling – COVID-19 – Art. 3 EVRM – Motivering

Samenvatting: Het staat niet aan de rechter die moet oordelen over de handhaving van de voorlopige hechtenis, op vraag van een verzoeker tot voorlopige invrijheidstelling, opgave te doen van de concrete praktische en preventieve maatregelen die werden genomen ter bescherming van zijn lichamelijke integriteit in de instelling waar hij is opgesloten. Het staat wel aan de rechter om in het licht van de door verzoeker tot invrijheidstelling aangevoerde concrete gegevens te onderzoeken of diens vrijheidsberoving in overeenstemming is met artikel 3 EVRM.

Het arrest oordeelt met betrekking tot de door de eiser aangevoerde schending van artikel 3 EVRM als volgt:

- het valt uiteraard niet te betwisten dat de huidige coronacrisis een buitengewone uitdaging vormt voor de gevangenisdirecties die bijzonder veel aandacht en inspanningen zal vergen van het penitentiair personeel om de elementaire maatregelen te treffen teneinde de verspreiding van het virus te verhinderen en de gezondheid van de gedetineerden te vrijwaren;
- de eiser, een jongeman van 22 jaar, toont niet aan dat hij tot enige bijzondere risicocategorie zou behoren voor wat betreft de besmetting met het coronavirus en toont evenmin in concreto aan dat hij zou worden blootgesteld aan een ernstig gezondheidsrisico, noch dat hij niet over de minimale hygiëne- en voorzorgsmaatregelen zou kunnen beschikken binnen de penitentiaire instelling waar hij verblijft;
- de eiser verwijst naar het feit dat er verschillende besmettingen zijn vastgesteld in de gevangenissen van het land, waaronder de gevangenissen van Bergen, Vorst en Turnhout, maar dit zijn gevangenissen waar hij niet verblijft;
- het beroepen vonnis heeft gelet op de ernst van de beweerdelijk gepleegde feiten een juiste afweging gemaakt tussen enerzijds de door de eiser ingeroepen belangen en anderzijds de belangen van de samenleving rekening houdend met de actuele gezondheidsrisico's door de covid-19 pandemie voor elkeen.

Daaruit blijkt dat het appelgerecht de door de eiser aangevoerde schending van artikel 3 EVRM heeft onderzocht. Met die redenen verantwoordt het arrest bovendien naar recht de beslissing dat eisers opsluiting geen schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

Cass. 21 april 2020 (P.20.0405.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200421-4

Trefwoorden: Voorlopige hechtenis - Invrijheidstelling - KI - Aanwezigheid OM

Samenvatting: Wanneer het hof van beroep, correctionele kamer, in hoger beroep beslist over een verzoek tot invrijheidstelling overeenkomstig de artikelen 27, § 1, 1°, en 30 Voorlopige Hechteniswet wordt die beslissing niet uitgesproken. Bijgevolg is op een dergelijk arrest artikel 782bis Gerechtelijk Wetboek niet van toepassing.

Geen enkele wetsbepaling vereist dat het hof van beroep, correctionele kamer, een dergelijk arrest wijst in tegenwoordigheid van het openbaar ministerie.

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200428-3

Trefwoorden: 1. Vrijspraak – Hoger beroep door OM – Grievenformulier – Enkel aankruisen van rubriek ‘strafmaat’ – Beslissing over de schuld ligt niet voor aan de beoordeling van het appelgerecht

2. Vrijspraak – Hoger beroep door OM – Grievenformulier – Enkel aankruisen van rubriek ‘strafmaat’ – Beslissing over de schuld ligt niet voor aan de beoordeling van het appelgerecht – Ook geen ambtshalve aan te voeren middelen omtrent de schuld

Samenvatting: 1. Artikel 204 Wetboek van Strafvordering bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van verval van het hoger beroep nauwkeurig de grieven bevat die tegen het vonnis worden ingebracht, met inbegrip van de procedurele grieven.

Een grief als bedoeld bij artikel 204 Wetboek van Strafvordering is de specifieke aanwijzing door de appelland van een afzonderlijke beslissing van het beroepen vonnis, waarvan hij de hervorming door de appelrechter vraagt.

Uit de tekst van artikel 204 Wetboek van Strafvordering en de wetsgeschiedenis ervan volgt dat de wetgever door het invoeren van de verplichting om de tegen het in eerste aanleg gewezen vonnis geformuleerde grieven nauwkeurig te bepalen, een doelmatiger behandeling van de strafzaken in hoger beroep beoogt en in het bijzonder nutteloze werklast en kosten wil vermijden door niet langer niet- betwiste beslissingen aan de appelrechter voor te leggen. Door de verplichting de grieven nauwkeurig te bepalen wordt de appelland gedwongen na te denken over de wenselijkheid en de gevolgen van het instellen van het hoger beroep en kan de geïntimeerde dadelijk uitmaken welke beslissingen van het beroepen vonnis worden betwist en waarover hij in hoger beroep verweer zal moeten voeren.

Wanneer het openbaar ministerie in zijn grievenformulier als grief de strafmaat vermeldt, volgt daaruit niet dat de beslissing over de schuld van de beklaagde aan de beoordeling van het appelgerecht wordt voorgelegd.

Artikel 202, 2°, Wetboek van Strafvordering bepaalt dat de burgerlijke partij enkel wat haar burgerlijke belangen betreft, hoger beroep kan instellen tegen de vonnissen gewezen door de politierechtbanken en de correctionele rechtbanken.

Hieruit volgt dat het aankruisen door de burgerlijke partij van de rubriek “schuld” op het grievenformulier niet ertoe leidt dat de beoordeling op strafgebied van de schuld van de beklaagde aan het appelgerecht wordt voorgelegd. Evenmin heeft dit een impact op de grieven die het openbaar ministerie aanvoert in het kader van zijn hoger beroep tegen het beroepen vonnis. Dat het hoger beroep van het openbaar ministerie in de tijd volgt op dat van de burgerlijke partij, maakt geen verschil.

2. Uit artikel 210, tweede lid, derde streepje Sv., zoals verduidelijkt in het arrest nr. 189/2019 van het Grondwettelijk Hof van 20 november 2019, volgt dat het appelgerecht de mogelijkheid heeft om ambtshalve te oordelen of de feiten van een bepaalde telastlegging vaststaan, ook wanneer een beklaagde of het openbaar ministerie de schuld aan die

telastlegging niet als grief heeft aangeduid, op voorwaarde dat een beschikking op strafgebied van de beroepen beslissing die verband houdt met de aan die telastlegging ten grondslag liggende feiten, zoals bijvoorbeeld de straf of een maatregel, is aangeduid.

De omstandigheid dat het openbaar ministerie in het grievenformulier enkel de rubriek strafmaat heeft aangekruist en niet de schuld, terwijl het beroepen vonnis de beklaagde had vrijgesproken, zodat als grief een beslissing werd vermeld die het beroepen vonnis niet bevat, heeft niet tot gevolg dat het appelgerecht de mogelijkheid zou hebben om ambtshalve middelen aan te voeren als bedoeld door artikel 210, tweede lid, derde streepje, Wetboek van Strafvordering.

Cass. 5 mei 2020 (P.19.1272.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200505-2

Trefwoorden: Bewijs in strafzaken – Onrechtmatig verkregen bewijs - Criterium: ‘eerlijk proces’ - In acht te nemen zaken – Mogelijkheid tot voeren van tegenspraak is onvoldoende

Samenvatting: Krachtens artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering is onregelmatig verkregen bewijs slechts nietig en dient het bijgevolg te worden uitgesloten indien de naleving van de betrokken vormvoorwaarden wordt voorgeschreven op straffe van nietigheid, de begane onregelmatigheid de betrouwbaarheid van het bewijs heeft aangetast of het gebruik van het bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces.

De rechter oordeelt onaantastbaar op grond van de gegevens van de zaak of ingevolge de begane onregelmatigheid het gebruik van het bewijs in strijd is met het recht op een eerlijk proces. Hij kan bij zijn oordeel, onder meer, één of meer van volgende omstandigheden in aanmerking nemen:

- de onregelmatigheid werd al dan niet opzettelijk of ingevolge een niet te verontschuldigen onachtzaamheid begaan;
- de ernst van het misdrijf overstijgt veruit de begane onregelmatigheid;
- de onregelmatigheid betreft alleen een materieel element van het bestaan van het misdrijf;
- de onregelmatigheid heeft een louter formeel karakter;
- de onregelmatigheid heeft geen weerslag op het recht of de vrijheid die door de overschreden norm wordt beschermd.

Weliswaar moet de rechter niet noodzakelijk een of meerdere van die omstandigheden betrekken bij zijn beoordeling over het eerlijke karakter van het proces, maar de enkele omstandigheid dat de onregelmatigheid de beklaagde niet belet tegenspraak te voeren over het bewijs of de verkrijging ervan, volstaat niet om te oordelen dat het gebruik van het onregelmatig verkregen bewijs niet in strijd is met het recht op een eerlijk proces.

Het arrest oordeelt: “Het gebruik van dit bewijs is niet in strijd met het recht op een eerlijk proces, nu [de eisers] hierover tegenspraak kunnen voeren en zowel tijdens het opsporingsonderzoek als voor de eerste rechter en het hof [van beroep] al hun verweermiddelen over de vondst van het geld en de herkomst en de bestemming ervan kunnen laten gelden. Er is dan ook geen reden om de verkregen bewijselementen nietig te verklaren.” Aldus is de beslissing niet naar recht verantwoord.

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200505-4

Trefwoorden: Hoger beroep – Griev formulier – Openbaar Ministerie

Samenvatting: Artikel 204, derde lid, Wetboek van Strafvordering noch een andere wetbepaling verzetten zich ertegen dat het openbaar ministerie voor zijn grievenopgave gebruik maakt van het modelformulier dat door de Koning is bepaald.

Een grief als bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering is de specifieke aanwijzing door de appellant van een afzonderlijke beslissing van het beroepen vonnis, waarvan hij de hervorming door de appelrechter vraagt.

Wanneer het openbaar ministerie in het grievenformulier als grief vermeldt dat zijn hoger beroep betrekking heeft op de strafmaat, dan volgt daaruit dat het openbaar ministerie aangeeft de wijziging na te streven van de beslissingen van het beroepen vonnis met betrekking tot de voor een beklagde bepaalde strafmaat, wat alle beslissingen over het opleggen of niet-opleggen van hoofd-, bijkomende en vervangende straffen of modaliteiten van die straffen inhoudt.

Wanneer het openbaar ministerie daaraan toevoegt dat het beroepen vonnis de misdrijven waaraan het de beklagde schuldig verklaart, onvoldoende beteugelt, geeft het zonder twijfel te kennen een strafverzwaring na te streven.

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200505-3

Trefwoorden: 1. Misdrijven in verband met het Faillissement - Verduistering van actief - Bewijs

2. Niet betalen van schulden - Precisering door de rechter

3. Bedrieglijk onvermogen - Karakteristieken

4. Inbreuken op de boekhoudwetgeving - Constitutieve elementen

5. Verbeurdverklaring - Voorwaarden

Samenvatting: 1. Het gegeven dat goederen enkel worden aangeduid met de naam van de winkel waar zij zijn gekocht, sluit het oordeel niet uit dat die goederen met zekerheid behoren tot de activa van de gefailleerde, die de beklagde heeft verduisterd.

Wanneer de wet geen bijzonder bewijsmiddel voorschrijft, beoordeelt de rechter in strafzaken onaantastbaar de bewijswaarde van de hem regelmatig overgelegde gegevens waarover de partijen tegenspraak hebben kunnen voeren. Daarbij mag de rechter rekening houden met alle vermoedens van feitelijke aard die hem de innerlijke overtuiging van de schuld van de beklagde geven. Zodoende kan de rechter die op grond van de laatst beschikbare boekhouding van een gefailleerde vennootschap vaststelt dat bepaalde activa

haar toebehoorden vóór het faillissement, aan de zaakvoerder die instond voor het beheer van die vennootschap vragen om een aannemelijke verantwoording te verstrekken voor het feit dat die activa na het faillissement niet konden worden aangetroffen. Bij gebrek daaraan kan de rechter op grond van feitelijke vermoedens oordelen dat die zaakvoerder deze activa met het vereiste opzet heeft verduisterd in de zin van artikel 489ter, 1°, Strafwetboek, zonder dat hij enige feitelijke gedraging van de zaakvoerder met betrekking tot die activa moet vaststellen. Aldus miskent de rechter noch het vermoeden van onschuld noch enige bewijslastregel in strafzaken.

2. Bij afwezigheid van daartoe strekkend verweer moet de rechter die een beklagde schuldig verklaart aan het misdrijf bedoeld in artikel 489bis, 1°, Strafwetboek, bestaande uit de niet-betaling van schulden, niet preciseren op welk moment die schulden betaalbaar zijn. Uit het niet-preciseren van dat moment noch uit het bewezen verklaren van het bedoelde misdrijf gedurende een periode die loopt van een bepaalde datum tot een bepaalde datum, kan worden afgeleid dat de rechter het misdrijf beschouwt als een voortdurend misdrijf.

3. Bedrieglijk onvermogen is een aflopend misdrijf. Het is voltrokken wanneer de twee voorwaarden die samen het materiële bestanddeel vormen verenigd zijn, namelijk het bewerken van zijn onvermogen door de schuldenaar en het hierdoor niet voldaan hebben aan zijn verplichtingen.

4. Zowel artikel 16 Boekhoudwet als artikel XV.75 WER bepalen dat een beklagde strafbaar is wanneer hij de in die artikelen vermelde bepalingen wetens overtreedt en dat hij een zwaardere straf oploopt wanneer hij met bedrieglijk opzet handelt. Eensdeels vereist die overtreding zodoende slechts een algemeen opzet om strafbaar te zijn. Anderdeels vereist de aan de eiser opgelegde straf niet de vaststelling dat het misdrijf met bedrieglijk opzet zou zijn gepleegd. Aldus is de bekritiseerde reden niet in de ene lezing wettig en in de andere onwettig en bestaat de dubbelzinnigheid niet.

5. Opdat de verbeurdverklaring van de in artikel 42, 3°, Strafwetboek vermelde vermogensvoordelen of van de in artikel 43bis, tweede lid, Strafwetboek bedoelde geldwaarde daarvan kan worden uitgesproken tegen degene die wordt veroordeeld voor het misdrijf dat de vermogensvoordelen heeft voortgebracht, is niet vereist dat die vermogensvoordelen in zijn vermogen zijn toegetreden. Die verbeurdverklaring kan immers worden uitgesproken ongeacht het voordeel dat hij uit het misdrijf heeft gehaald of de bestemming die hij aan de vermogensvoordelen heeft gegeven.

Cass. 5 mei 2020 (P.20.0978.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200505-1

Trefwoorden: Rechten van de verdediging – Bijstand van een advocaat - Vrijheidsberoving - Andere feiten

Samenvatting: Het recht op een eerlijk proces zoals gewaarborgd door artikel 6.1 en 6.3.c EVRM vereist dat aan een verdachte bijstand van een advocaat wordt verleend tijdens zijn

verhoor door de politie indien hij zich in een bijzonder kwetsbare positie bevindt, wat onder meer het geval is wanneer hij van zijn vrijheid is beroofd. Het is daarbij zonder belang of die vrijheidsberoving een gevolg is van de feiten waarover hij wordt verhoord dan wel van andere feiten. Het is immers de vrijheidsberoving als dusdanig die een bijzonder kwetsbare positie impliceert. De omstandigheid dat een raadsman bijstand heeft verleend betreffende feiten waarvoor een verdachte van zijn vrijheid was beroofd, heeft niet tot gevolg dat hij ook bijstand heeft verleend voor de feiten waarvoor de betrokkene niet van zijn vrijheid was beroofd.

Cass. 12 mei 2020 (P.20.0104.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200512-3

Trefwoorden: Cassatieberoep - Gerechtsdeurwaarder - Laattijdige neerlegging - Overmacht - Niet noodzakelijk

Samenvatting: De eiser voert aan dat de gerechtsdeurwaarder, aan wie hij tijdig de opdracht heeft gegeven om tot betekening over te gaan en de explosten neer te leggen, de termijn voor neerlegging heeft laten verstrijken. Volgens de eiser maakt deze contractuele fout van de gerechtsdeurwaarder overmacht uit zodat het cassatieberoep ondanks de laattijdige neerlegging van de explosten ontvankelijk moet worden verklaard.

De fouten of nalatigheden van de lasthebber verbinden de lastgever wanneer zij binnen de perken van de lastgeving zijn begaan en kunnen op zichzelf voor de lastgever geen vreemde oorzaak, toeval of overmacht opleveren.

Het recht op toegang tot de rechter, zoals gewaarborgd door artikel 6.1 EVRM en het monopolie dat artikel 519, § 1, Gerechtelijk Wetboek aan de gerechtsdeurwaarders toekent, alsook de beperkingen die, wat de keuze van de instrumenterende deurwaarder betreft, voortvloeien uit de regels inzake territoriale bevoegdheid die in artikel 516 van datzelfde wetboek zijn bepaald, houden in dat de fout of de nalatigheid van die ministeriële ambtenaar als overmacht kan worden beschouwd waardoor de wettelijke termijn om cassatieberoep in te stellen kan worden verlengd met de tijdsduur waarin het voor de eiser volstrekt onmogelijk was om dit beroep in te stellen.

Dit is niet het geval wanneer de gerechtsdeurwaarder de hem toerekenbare fout niet heeft begaan in het kader van het monopolie dat artikel 519, § 1, Gerechtelijk Wetboek aan deze ministeriële ambtenaar toekent, maar in de uitvoering van een handeling die hij overeenkomstig artikel 519, § 2, Gerechtelijk Wetboek op verzoek van een partij kan verrichten.

Cass. 12 mei 2020 (P.20.0061.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200512-1

Trefwoorden: Conclusietermijnen - Uitstel van de zaak - Geen automatische verlenging van de termijn

Samenvatting: Uit de tekst van artikel 152 § 1, en § 2, Wetboek van Strafvordering en de wetsgeschiedenis ervan volgt dat het enkele feit dat de zaak niet wordt behandeld op de rechtsdag die door de rechter bij toepassing van artikel 152, § 1, tweede lid, Wetboek van Strafvordering is bepaald, maar ze wordt uitgesteld naar een latere rechtszitting, niet inhoudt dat de partijen opnieuw op grond van die bepaling om conclusietermijnen kunnen verzoeken of dat de partijen het recht verkrijgen om tot de sluiting van het debat te concluderen. De rechter dient ook in een dergelijk geval conclusies die niet binnen de in het proces-verbaal van de rechtszitting van de inleidingszitting bepaalde data werden neergelegd of meegedeeld ambtshalve uit het debat te weren, tenzij toepassing wordt gemaakt van paragraaf 2 van artikel 152 Wetboek van Strafvordering.

Cass. 19 mei 2020 (P.20.0159.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200519-4

Trefwoorden: Tarief Strafzaken – Vergoeding van 54,76 euro – Bepaling opgeheven

Samenvatting: Het arrest veroordeelt de eiser I tot betaling van een vergoeding van 54,76 euro op grond van artikel 91, tweede lid, Tarief Strafzaken.

Die bepaling en bijgevolg ook de erin bepaalde vergoeding zijn opgeheven bij artikel 43 van het koninklijk besluit van 15 december 2019 tot vaststelling van de organisatie van de arrondissementele bureaus gerechtskosten en de procedure volgens dewelke gerechtskosten in strafzaken en gelijkgestelde kosten worden toegekend, geverifieerd, betaald en teruggevorderd, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 27 december 2019 (ed. 2) en in werking getreden op 1 januari 2020.

Er blijkt niet dat enige bepaling van de wet van 23 maart 2019 betreffende de gerechtskosten in strafzaken en gelijkgestelde kosten en tot invoering van een artikel 648 Wetboek van Strafvordering of van het voormelde koninklijk besluit van 15 december 2019 een rechtsgrond bieden voor die kostenveroordeling. De vermelding in de omzendbrief nr. 131/7 over de indexering van de bedragen die mogen worden aangerekend door de personen die door de gerechtelijke overheden worden gevorderd voor het uitvoeren van een opdracht in een dienstverlenende rol die gerechtskosten in strafzaken genereert in het Belgisch Staatsblad van 31 januari 2020, onder Hoofdstuk XI. Algemene bepalingen, Afdeling VI. Anderen, laatste rubriek “Verplichte vergoeding opgelegd door de rechter aan iedere veroordeelde” laat niet toe anders te oordelen.

Die veroordeling is bijgevolg niet naar recht verantwoord.

Cass. 19 mei 2020 (P.19.1236.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200519-1

Trefwoorden: Wapenwet – Intrekking vergunning door gouverneur – Administratief beroep bij minister van Justitie of zijn gemachtigde – Vernietiging beslissing door arrest van de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State – Strafbaarheid

Samenvatting: Uit de artikelen 11, § 1, tweede lid, en § 2, derde lid, 13, eerste lid, en 32 Wapenwet 2006 volgt dat de gouverneur mits voldaan is aan de in die artikelen vermelde voorwaarden de vergunning of het recht betreffende een wapen kan intrekken.

Tegen de beslissing van de gouverneur tot intrekking van een vergunning of een recht staat overeenkomstig artikel 30 Wapenwet 2006 een georganiseerd administratief beroep open bij de minister van Justitie of zijn gemachtigde. Dit beroep heeft geen schorsende werking. Ingevolge de devolutieve werking van het hoger beroep verwerft de beroepsinstantie de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur. Indien het beroep ontvankelijk is, komt de beslissing van de minister van Justitie of zijn gemachtigde over de intrekking dan ook in plaats van de beslissing van de gouverneur.

Artikel 18 Wapenwet 2006 bepaalt dat wanneer de vergunning of het recht van het voorhanden hebben van een wapen overeenkomstig artikel 11, § 1, tweede lid, of § 2, derde lid, of artikel 13, eerste lid, Wapenwet 2006 wordt ingetrokken, het wapen moet worden opgeslagen bij een erkend persoon of worden overgedragen aan een erkend persoon dan wel aan een persoon die gemachtigd is het wapen voorhanden te hebben en dit binnen de in de intrekkingbeslissing bepaalde termijn.

De niet-naleving van de door artikel 18 Wapenwet 2006 voorgeschreven verplichting is strafbaar met de in artikel 23 Wapenwet 2006 bepaalde straffen.

Strafbaarheid op grond van de artikelen 18 en 23 Wapenwet 2006 vereist een wettige intrekkingbeslissing van de gouverneur dan wel in hoger beroep van de minister van Justitie of zijn gemachtigde.

Het arrest van de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dat een administratieve akte vernietigt, heeft tot gevolg dat die akte geacht wordt niet te hebben bestaan. Daaruit volgt dan ook dat ingeval de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State de in hoger beroep gewezen ministeriële beslissing tot intrekking vernietigt, een voor strafbaarheid vereist misdrijfbestanddeel ontbreekt.

Cass. 19 mei 2020 (P.20.0148.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200519-3

Trefwoorden: Verzet – Betekening verstekbeslissing – Kennisneming – In aanmerking nemen van datum van kennisneming – Recht op informatie omtrent verzet

Samenvatting: De rechter oordeelt onaantastbaar of en wanneer de bij verstek veroordeelde persoon kennis heeft gekregen van de betekening van de verstekbeslissing. Die kennisneming hangt niet af van enig vormvereiste en kan zodoende voortvloeien uit de kennisgeving bepaald in artikel 40, eerste lid, Wegverkeerswet. Bijgevolg kan de rechter de datum van zulke kennisgeving in aanmerking nemen voor het bepalen van de aanvangsdatum van de buitengewone termijn van verzet. In dat specifieke geval vereist het recht van verdediging, zoals uitgelegd door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 134/2018 van 11 oktober 2018, echter dat die kennisgeving de betrokkene informeert over het recht om tegen die beslissing verzet aan te tekenen en de termijn om dat te doen.

Het bestreden vonnis dat aldus de aanvangsdatum van de termijn voor het buitengewoon verzet van de eiser doet ingaan op de datum van de kennisgeving bepaald in artikel 40, eerste lid, Wegverkeerswet, niet omdat deze kennisgeving de voormelde informatie bevat,

maar enkel omdat zij verwijst naar het verstekvonnis en de datum van de betekening ervan, verantwoordt de beslissing niet naar recht.

Cass. 26 mei 2020 (P.20.0169.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200526-2

Trefwoorden: 1. Aansprakelijkheid buiten overeenkomst – Samenloop van fouten – Onaantastbare beoordeling feitenrechter

2. Aansprakelijkheid buiten overeenkomst – Herstelplicht – Medeaansprakelijkheid van getroffene – Tegenstelbaarheid fout rechtstreeks slachtoffer aan personen die schade door weerkaatsing lijden wegens affectieve of familiale banden met het slachtoffer

Samenvatting: 1. In geval van samenloop van fouten oordeelt de rechter onaantastbaar in welke mate ieders fout heeft bijgedragen tot het veroorzaken van de schade en bepaalt hij op grond daarvan ieders aandeel in de schadeloosstelling in hun onderlinge verhouding. Vreemd aan dat oorzakelijk verband zijn de zwaarte van de respectieve fouten en, in geval van opzettelijke slagen, de wil van de dader om al dan niet bepaalde schade te veroorzaken.

2. Wanneer schade werd veroorzaakt door de samenlopende fouten van verschillende personen, moet ieder van hen in de regel de volledige schade vergoeden van de slachtoffers die geen fout hebben begaan.

Evenwel is de fout van het rechtstreekse slachtoffer die een oorzakelijk verband vertoont met zijn eigen schade wel tegenstelbaar aan de personen die schade door weerkaatsing lijden wegens hun affectieve of familiale banden met dat slachtoffer. Het recht van deze personen op vergoeding van die schade, met inbegrip van de door hen persoonlijk geleden schade, wordt dan immers aangetast door de persoonlijke aansprakelijkheid van het slachtoffer. Bijgevolg zal de medeaansprakelijke derde in dat geval slechts ertoe gehouden zijn het slachtoffer door weerkaatsing te vergoeden ten belope van zijn eigen aandeel in de aansprakelijkheid voor de oorspronkelijke schade. Het arrest dat anders oordeelt, verantwoordt de beslissing niet naar recht.

Cass. 26 mei 2020 (P.20.0170.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200526-3

Trefwoorden: Hoger beroep van het OM - Meerdere beroepen tegen zelfde vonnis

Samenvatting: Het enkele feit dat het openbaar ministerie meerdere hogere beroepen instelt tegen hetzelfde vonnis, impliceert niet dat er voor de appelrechters onderscheiden strafvorderingen aanhangig worden gemaakt.

Bijgevolg moeten de appelrechters niet beslissen over de samenvoeging van die hogere beroepen.

Cass. 26 mei 2020 (P.19.1338.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200526-1

Trefwoorden: Taalgebruik gerechtszaken – Verzoek om taalwijziging – Niet voor het eerst in hoger beroep

Samenvatting: Volgens artikel 23, tweede lid, Taalwet Gerechtszaken kan de beklaagde die alleen Frans kent of zich gemakkelijker in die taal uitdrukt wanneer hij terechtstaat voor een politierechtbank waarvan de taal van de rechtspleging het Nederlands is, vragen dat de rechtspleging in het Frans geschiedt. Indien het rechtscollege ingaat op dat verzoek gelast het overeenkomstig artikel 23, vierde lid, Taalwet Gerechtszaken de verwijzing naar het dichtst bijgelegen gerecht van dezelfde rang waarvan de taal van de rechtspleging die is welke door de beklaagde is gevraagd.

Het verzoek om taalwijziging kan niet voor het eerst in hoger beroep worden geformuleerd, maar indien de eerste rechter het verzoek om taalwijziging afwijst en ten gronde uitspraak doet, kan tegen de afwijzende beslissing hoger beroep worden ingesteld en dient het appelgerecht daarover uitspraak te doen.

Indien evenwel voor het appelgerecht een beklaagde die om taalwijziging heeft verzocht, afstand doet van zijn grief betreffende de schuldbeoordeling door de eerste rechter en zich dus verenigt met die beoordeling, houdt dit noodzakelijkerwijze een verzaking in van zijn verzoek om taalwijziging.

In het proces-verbaal van de rechtszitting van 12 november 2019 en met het bestreden vonnis wordt vastgesteld dat de eiser afstand heeft gedaan van zijn grief betreffende de schuld. Daaruit volgt dat de eiser heeft verzaakt aan zijn verzoek om taalwijziging.

Het middel, ook al was het gegrond, kan niet tot cassatie leiden en is bijgevolg niet ontvankelijk.

Cass. 26 mei 2020 (P.20.0236.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200526-5

Trefwoorden: 1. Huiszoeking – Officier van gerechtelijke politie – Vaststelling strafbare feiten die geen verband houden met lopend gerechtelijk onderzoek – Kennisgeving aan procureur des Konings – Geen kennisgeving aan onderzoeksrechter

2. Huiszoeking – Officier van gerechtelijke politie – Vaststelling strafbare feiten die geen verband houden met lopend gerechtelijk onderzoek – Huiszoeking bij advocaat, houder van beroepsgeheim

3. Huiszoeking – Officier van gerechtelijke politie – Vaststelling strafbare feiten die geen verband houden met lopend gerechtelijk onderzoek – Huiszoeking bij advocaat, houder van beroepsgeheim – Advies stafhouder

Samenvatting: Artikel 28ter, § 2, Wetboek van Strafvordering bepaalt dat de officieren en agenten van gerechtelijke politie die op eigen initiatief handelen, de procureur des Konings inlichten over de gevoerde opsporingen binnen de termijn en op de wijze die deze bij richtlijn vastlegt.

De Wet Politieambt bepaalt:

- in artikel 15, 1°, dat bij het vervullen van hun opdrachten van gerechtelijke politie de politiediensten als taak hebben de misdaden, de wanbedrijven en de overtredingen op te sporen, de bewijzen ervan te, daarvan kennis te geven aan de bevoegde overheden, de daders ervan te vatten, aan te houden en ter beschikking te stellen van de bevoegde overheid, op de wijze en in de vormen bepaald door de wet; verzamelen

- in artikel 40, zoals van toepassing, dat de door een politieambtenaar over misdrijven verkregen inlichtingen en gedane vaststellingen worden opgenomen in processen-verbaal die aan de bevoegde gerechtelijke overheden worden toegezonden.

Krachtens die bepalingen zijn de politiediensten bevoegd om initiatieven te nemen bij het uitoefenen van hun algemene opsporingsbevoegdheid, waartoe de in artikel 15, 1°, Wet Politieambt bepaalde taken behoren. Het gegeven dat zij een ambtsverrichting van een magistraat ten uitvoer leggen, beperkt noch die bevoegdheid noch hun plicht om aan een andere magistraat rekenschap te geven van alle gegevens waarvan zij kennis nemen en die nuttig kunnen zijn voor een apart opsporingsonderzoek of gerechtelijk onderzoek.

Artikel 56, § 1, vijfde lid, Wetboek van Strafvordering bepaalt dat, wanneer de onderzoeksrechter in de loop van een gerechtelijk onderzoek feiten ontdekt die een misdaad of een wanbedrijf kunnen uitmaken dat bij hem niet is aangebracht, hij de procureur des Konings hiervan onmiddellijk in kennis stelt. Die bepaling bevat geen op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste.

Hieruit volgt dat, wanneer een officier van gerechtelijke politie bij de uitvoering van een door de onderzoeksrechter bevolen huiszoeking strafbare feiten vaststelt die geen verband houden met het gerechtelijk onderzoek en hij ambtshalve een aanvankelijk proces-verbaal opstelt waarmee hij de procureur des Konings van die feiten inlicht, het opsporingsonderzoek naar en de vervolging van die feiten niet nietig zijn wegens een gebrek aan kennisgeving door de onderzoeksrechter als bedoeld in artikel 56, § 1, vijfde lid, Wetboek van Strafvordering.

2. Wanneer een huiszoeking op regelmatige wijze is bevolen en uitgevoerd voor een welbepaald misdrijf, zijn de bij die gelegenheid gedane vaststellingen en inbeslagnemingen niet in strijd met enige bepaling of met enig algemeen rechtsbeginsel omdat zij betrekking hebben op andere feiten dan deze die op dat moment het voorwerp van het gerechtelijk onderzoek uitmaakten. Het gegeven dat de huiszoeking wordt uitgevoerd bij de houder van een door artikel 458 Strafwetboek beschermd beroepsgeheim, doet daaraan geen afbreuk.

3. De stafhouder die aanwezig is bij een huiszoeking in het kantoor van een advocaat, moet erop toezien dat het onderzoek en de mogelijke inbeslagnamen geen betrekking heeft op stukken waarvoor het beroepsgeheim geldt. Hij kijkt de stukken in die de onderzoeksrechter wenst te onderzoeken of in beslag te nemen en geeft zijn advies over hetgeen al dan niet onder het beroepsgeheim valt. De onderzoeksrechter is niet gebonden door dat advies.

Wanneer de stafhouder zodoende heeft geadviseerd dat stukken regelmatig in beslag zijn genomen, dient zijn advies niet opnieuw te worden ingewonnen wanneer die stukken aanleiding geven tot een opsporingsonderzoek of een eigen gerechtelijk onderzoek met

betrekking tot feiten waarmee de onderzoeksrechter op het moment van de huiszoeking niet was belast.

Cass. 2 juni 2020 (P.20.0248.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200602-4

Trefwoorden: Conclusies - Uit de debatten weren - Enkel wegens 'buiten termijn'

Samenvatting: Noch uit de tekst van artikel 152 Wetboek van Strafvordering noch uit de wetsgeschiedenis van deze bepaling kan worden afgeleid dat de strafrechter stukken uit het debat kan weren op de enkele grond dat ze door een partij werden ingediend buiten de overeenkomstig artikel 152, § 1, tweede lid, Wetboek van Strafvordering bepaalde termijnen voor het indienen en het meedelen van conclusies.

Cass. 2 juni 2020 (P.20.0125.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200602-3

Trefwoorden: Gerechtskosten

Samenvatting: Artikel 91, eerste lid, Tarief in Strafzaken bepaalde dat in criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketpost hebben veroorzaakt, door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som werd toegeschat, die niet meer mocht bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten.

Die bepaling is opgeheven bij artikel 43 van het voormelde koninklijk besluit.

Er blijkt niet dat enige bepaling van de wet van 23 maart 2019 betreffende de gerechtskosten in strafzaken en gelijkgestelde kosten en tot invoering van een artikel 648 Wetboek van Strafvordering of van het voormelde koninklijk besluit van 15 december 2019 een rechtsgrond biedt voor deze veroordeling. Dit geldt ook voor de omzendbrief nr. 131/7 over de indexering van de bedragen die mogen worden aangerekend door de personen die door de gerechtelijke overheden worden gevorderd voor het uitvoeren van een opdracht in een dienstverlenende rol die gerechtskosten in strafzaken genereert, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 31 januari 2020.

Het arrest veroordeelt de eiser tot betaling van één tiende van de kosten van eerste aanleg welke werden bepaald op 12.074,26 euro. In die som is een verhoging van 10 procent als bedoeld door artikel 91, eerste lid, Tarief Strafzaken opgenomen en dit ten bedrage van 509,49 euro. In die mate is die kostenveroordeling niet naar recht verantwoord.

Cass. 2 juni 2020 (P.19.0985.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200602-1

Trefwoorden: Betekening beroep door OM – Termijn – Niet-betekening – Gevolg – Mogelijkheid van verzet

Samenvatting: Artikel 205 Wetboek van Strafvordering bepaalt dat het openbaar ministerie bij het appelgerecht op straffe van verval binnen de veertig dagen te rekenen vanaf de uitspraak van het vonnis zijn beroep moet betekenen aan de beklaagde.

Die bepaling bevat enkel een vervaltermijn voorgeschreven op straffe van niet-ontvankelijkheid van het hoger beroep voor het instellen van het hoger beroep, maar geen voorschriften voor de betekening van de akte van hoger beroep.

In strafzaken wordt de betekening van de dagvaarding geregeld door de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek, in zoverre de toepassing ervan verenigbaar is met de wetsbepalingen en de rechtsbeginselen van de strafvordering.

De toepassing van artikel 861 Gerechtelijk Wetboek op de wijze van betekening van een dagvaarding in strafzaken is onverenigbaar met de rechtsbeginselen van de strafvordering.

De betekening van een dagvaarding in strafzaken in strijd met de bepalingen van artikel 40 Gerechtelijk Wetboek leidt tot de nietigheid van de betekening indien deze onregelmatigheid het recht van verdediging van de beklaagde miskent.

Of er een miskennis is van het recht van verdediging moet worden beoordeeld op basis van het strafproces in zijn geheel. Een eventuele miskennis van dit recht tijdens de procedure bij verstek kan worden geredieerd door de behandeling van de zaak op verzet waarbij de beklaagde alle processuele grieven kan laten gelden.

Het bestreden vonnis oordeelt dat de eiser zijn recht van verdediging heeft uitgeoefend door het aantekenen van een regelmatig en tijdig verzet, alsook door het gegeven dat hij op deze rechtszitting werd vertegenwoordigd door een raadsman. Deze beslissing is naar recht verantwoord.

Cass. 2 juni 2020 (P.20.0400.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200602-6

Trefwoorden: Taalgebruik – Onregelmatigheid betreffende de eed van tolken – Gevolg

Samenvatting: Artikel 407 Wetboek van Strafvordering bepaalt dat in strafzaken nietigheden uit enige onregelmatigheid betreffende de eed van tolken zijn gedekt wanneer een vonnis of arrest op tegenspraak, dat geen maatregel van inwendige aard inhoudt, is gewezen zonder dat de nietigheid door een van de partijen is voorgedragen of door de rechter ambtshalve is uitgesproken.

De eiseres heeft de thans aangevoerde nietigheid betreffende de afwezigheid van eedaflegging als tolk niet voorgedragen voor de appelrechters, wat zij nochtans kon doen, en deze hebben de nietigheid evenmin ambtshalve uitgesproken. De nietigheid is bijgevolg gedekt.

Cass. 9 juni 2020 (P.20.0304.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200609-3

Trefwoorden: 1. Hoger beroep door het O.M. - Grieven - Burgerrechtelijke vordering - Strafrechtelijk gebied

2. Hoger beroep – Grievenformulier

Samenvatting: 1. De omstandigheid dat een hoger beroep van het openbaar ministerie niet ontvankelijk is in zoverre het de grieven van een burgerlijke partij volgt en betrekking heeft op de beschikkingen op burgerlijk gebied, heeft niet tot gevolg dat het hoger beroep van het openbaar ministerie op strafgebied niet ontvankelijk is, voor zover uit het grievenschrift van het openbaar ministerie blijkt dat er ook grieven worden aangevoerd op strafrechtelijk gebied.

2. Grieven zijn nauwkeurig bepaald in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering wanneer ze toelaten om met zekerheid de onderdelen van de beroepen beslissing te bepalen waarvan de appelland de hervorming vraagt en aldus de omvang van de saisine in hoger beroep te bepalen. Daartoe kan de appelland gebruik maken van het door artikel 204, derde lid, Wetboek van Strafvordering bedoelde grievenformulier, dat werd vastgesteld bij koninklijk besluit van 18 februari 2016 tot uitvoering van artikel 204, derde lid, Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 23 november 2017 tot vervanging van de bijlage bij het koninklijk besluit van 18 februari 2016 tot uitvoering van artikel 204, derde lid van het Wetboek van Strafvordering.

Dit voorgedrukte grievenformulier bevat een lijst van mogelijke grieven (“procedure”, “schuld”, “straf en/of maatregel”, “burgerlijke rechtsvordering” en “andere”) met telkens een mogelijke specificering. Het vermeldt ook dat de gebruiker van het formulier het toepasselijke vakje moet aankruisen “indien van toepassing” en nodigt hem ertoe uit het onderdeel van de beslissing met beknopte opgave van de reden(en) aan te duiden.

Het niet-aankruisen van een rubriek in het grievenformulier heeft niet tot gevolg dat er met betrekking tot de desbetreffende rubriek geen grief voorligt, wanneer uit de overige vermeldingen in het grievenformulier blijkt dat dit laatste wel degelijk een nauwkeurig bepaalde grief bevat met betrekking tot het onderdeel van de beroepen beslissing dat in de niet-aangekruiste rubriek wordt bedoeld.

Cass. 10 juni 2020 (P.19.1043.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200610-5

Trefwoorden: Burgerlijke partij - In het ongelijk gesteld - Veroordeling tot rechtsplegingsvergoeding - Facultatief

Samenvatting: Artikel 162bis, tweede lid, Wetboek van Strafvordering bepaalt dat de burgerlijke partij die bij ontstentenis van enig hoger beroep van het openbaar ministerie, de beklagde of de burgerrechtelijk aansprakelijke persoon, hoger beroep heeft ingesteld en in het ongelijk wordt gesteld, kan worden veroordeeld tot het betalen van de rechtsplegingsvergoeding. Deze veroordeling heeft bijgevolg een facultatief karakter.

Bij afwezigheid van een door de wetgever bepaald criterium om die veroordeling al dan niet uit te spreken, oordeelt de rechter daarover onaantastbaar. Hij kan bij die beoordeling de wijze betrekken waarop de burgerlijke partij haar vordering heeft uitgeoefend en de impact die dat heeft gehad op de wijze waarop de tegenpartijen zich dienden te verdedigen.

Het Hof gaat wel na of de rechter uit de door hem gemaakte vaststellingen geen gevolgen afleidt die op grond daarvan onmogelijk kunnen worden verantwoord.

Het arrest oordeelt dat de eiseres 1 zelf heeft bijgedragen tot de niet-bewezenverklaring van de fout door op niet-adequate wijze de op haar rustende bewijsplicht op te nemen en veroordeelt de eiseres 1 op deze grond tot de betaling van een rechtsplegingsvergoeding bij toepassing van artikel 162bis, tweede lid, Wetboek van Strafvordering voor de procedure in hoger beroep. Op grond van die redenen kan het arrest die beslissing nemen.

Uit artikel 162bis, tweede lid, Wetboek van Strafvordering volgt dat een burgerlijke partij enkel kan worden veroordeeld tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding voor de procedure gevoerd voor de correctionele rechtbank, indien zij rechtstreeks heeft gedagvaard of zich heeft aangesloten bij de rechtstreekse dagvaarding van een andere burgerlijke partij en vervolgens in het ongelijk wordt gesteld.

Uit de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan, blijkt dat:

- de verweerders bij beschikking van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Mechelen, van 14 februari 2017, naar de correctionele rechtbank worden verwezen wegens misbruik van vertrouwen van twee voertuigen, ten nadele van de eiseres 1;
- het beroepen vonnis van 15 oktober 2018 de verweerders voor deze telastlegging vrijspreekt en de eiseres 1 veroordeelt tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding van 2.400,00 euro aan elk van de verweerders;
- het arrest, op het hoger beroep van de eiseres 1, oordeelt dat het bestaan van een fout van de verweerders niet is bewezen en de eiseres 1 aldus veroordeelt tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding aan elk van de verweerders voor beide aanleggen, bepaald op 4.800,00 euro.

Het arrest dat de eiseres 1 veroordeelt tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding aan de verweerders voor de procedure gevoerd voor de correctionele rechtbank met als motief dat “het strafonderzoek (werd) opgestart ingevolge een klacht met burgerlijke partijstelling”, is niet naar recht verantwoord.

Cass. 16 juni 2020 (P.20.0329.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200616-4

Trefwoorden: Probatiewet – Vordering tot herroeping wegens niet-naleving van de opgelegde voorwaarden – Verjaring

Samenvatting: Artikel 14, § 3, tweede zin, Probatiewet bepaalt dat de vordering tot herroeping wegens niet-naleving van de opgelegde voorwaarden verjaart een vol jaar na de dag waarop zij bij het bevoegde gerecht is aangebracht. Deze termijn kan worden geschorst of gestuit.

De zaak werd aangebracht bij de rechtbank van eerste aanleg op 7 februari 2018, zodat op die datum de eenjarige verjaringstermijn een aanvang nam. De strafvordering werd geschorst vanaf het verstrijken van de gewone termijn van verzet tegen het op 17 april 2018 betekende verstekvonnis van 7 maart 2018, namelijk vanaf 3 mei 2018 en dit tot het aantekenen van het verzet op 22 juni 2018, of met andere woorden gedurende 51 dagen. De eenjarige verjaringstermijn van de herroepingsvordering zou daardoor niet op 6 februari 2019, maar wel op 29 maart 2019 worden bereikt. De laatst nuttige stuitingsdaad binnen die termijn is het kantschrift van 22 januari 2019 waarmee de procureur des Konings Antwerpen, afdeling Antwerpen, het dossier samen met de beroepsakte overmaakt aan de hoofdgriffier van het hof van beroep te Antwerpen. Bijgevolg is de verjaring van de herroepingsvordering ingetreden op 21 januari 2020 om 24 uur.

Het op 26 februari 2020 gewezen arrest dat nalaat de verjaring van de herroepingsvordering vast te stellen, schendt artikel 14, § 3, Probatiewet en de artikelen 23, 24 en 28 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering.

Cass. 16 juni 2020 (P.20.0076.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200616-3

Trefwoorden: Bewijs - Getuigen - Art. 6 EVRM - Voorwaarde voor in aanmerking nemen

Samenvatting: Artikel 6.1 en 6.3.d EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, vereist dat om een belastende verklaring van een tijdens het vooronderzoek gehoorde persoon als bewijs in aanmerking te nemen, zonder dat de beklaagde de gelegenheid had die persoon als getuige op de rechtszitting te ondervragen, de rechter nagaat of:

(i) er ernstige redenen zijn voor het niet-horen van de getuige, dit wil zeggen feitelijke of juridische gronden die de afwezigheid van de getuige op de rechtszitting kunnen verantwoorden;

(ii) de belastende verklaring het enige of doorslaggevende element is waarop de schuldigverklaring steunt, waarbij onder doorslaggevend wordt verstaan bewijs dat dermate belangrijk is dat het aannemelijk is dat dit het resultaat van de zaak heeft bepaald;

(iii) er voor het niet-kunnen ondervragen van de getuige voldoende compenserende factoren zijn met inbegrip van sterke procedurele waarborgen. Dergelijke compenserende factoren kunnen onder meer bestaan in het toekennen van een mindere bewijswaarde aan dergelijke verklaringen, het voorhanden zijn van een video-opname van het tijdens het vooronderzoek afgenomen verhoor wat een beoordeling van de betrouwbaarheid van de verklaring moet toelaten, het bestaan van bewijsmateriaal dat de inhoud van de tijdens het vooronderzoek afgelegde verklaring ondersteunt of bevestigt, de mogelijkheid om aan de getuige geschreven vragen te bezorgen of de gelegenheid die de beklaagde had om tijdens het vooronderzoek de getuige te ondervragen of te doen ondervragen en de mogelijkheid voor de beklaagde om zijn standpunt kenbaar te maken op het vlak van de geloofwaardigheid van de getuige of interne strijdigheden in die verklaring of strijdigheid met verklaringen van andere getuigen.

In de regel zal de rechter de impact op het eerlijk proces van het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een belastende verklaring heeft

afgelegd, beoordelen aan de hand van de drie voormelde criteria en in de vermelde volgorde, tenzij één van de criteria van dermate overwegend belang is dat dit criterium volstaat om uit te maken of het strafproces in zijn geheel beschouwd al dan niet eerlijk verloopt.

Cass. 16 juni 2020 (P.19.1263.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200616-1

Trefwoorden: 1. Eerlijk proces – Rechten van verdediging – Horen van getuige à charge

2. Omkoping

Samenvatting: 1. Artikel 6.1 en 6.3.d EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, vereist dat om een belastende verklaring van een tijdens het vooronderzoek gehoorde persoon als bewijs in aanmerking te nemen, zonder dat de beklaagde de gelegenheid had die persoon als getuige op de rechtszitting te ondervragen, de rechter nagaat of:

(i) er ernstige redenen zijn voor het niet-horen van de getuige, dit wil zeggen feitelijke of juridische gronden die de afwezigheid van de getuige op de rechtszitting kunnen verantwoorden;

(ii) de belastende verklaring het enige of doorslaggevende element is waarop de schuldigverklaring steunt, waarbij onder doorslaggevend wordt verstaan bewijs dat dermate belangrijk is dat het aannemelijk is dat dit het resultaat van de zaak heeft bepaald;

(iii) er voor het niet-kunnen ondervragen van de getuige voldoende compenserende factoren zijn met inbegrip van sterke procedurele waarborgen. Dergelijke compenserende factoren kunnen onder meer bestaan in het toekennen van een mindere bewijswaarde aan dergelijke verklaringen, het voorhanden zijn van een video-opname van het tijdens het vooronderzoek afgenomen verhoor wat een beoordeling van de betrouwbaarheid van de verklaring moet toelaten, het bestaan van bewijsmateriaal dat de inhoud van de tijdens het vooronderzoek afgelegde verklaring ondersteunt of bevestigt, de mogelijkheid om aan de getuige geschreven vragen te bezorgen of de gelegenheid die de beklaagde had om tijdens het vooronderzoek de getuige te ondervragen of te doen ondervragen en de mogelijkheid voor de beklaagde om zijn standpunt kenbaar te maken op het vlak van de geloofwaardigheid van de getuige of interne strijdigheden in die verklaring of strijdigheid met verklaringen van andere getuigen.

In de regel zal de rechter de impact op het eerlijk proces van het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een belastende verklaring heeft afgelegd, beoordelen aan de hand van de drie voormelde criteria en in de vermelde volgorde, tenzij één van de criteria van dermate overwegend belang is dat dit criterium volstaat om uit te maken of het strafproces in zijn geheel beschouwd al dan niet eerlijk verloopt.

De appelrechters oordelen (p. 23) dat:

- de verklaringen van deze getuigen geenszins de enige of doorslaggevende elementen zijn waarop de schuldigverklaring steunt;

- de doorslaggevende bewijselementen voor alle telastleggingen de facturen in kwestie waren, alsook de telefoontaps, waardoor ook de verdachtmaking van omkoping door middel van valse facturen aan het licht is gekomen;
- de overige bewijselementen, inclusief de verklaringen van allerhande getuigen deze hypothese verder hebben ondersteund, maar op zich niet doorslaggevend waren.

Wanneer de strafrechter een getuigenverklaring als niet doorslaggevend voor de schuldigverklaring beschouwt, mag hij die verklaring als steunbewijs in aanmerking nemen, althans in zoverre niet blijkt dat die verklaring dermate belangrijk is dat het aannemelijk is dat ze het resultaat van de zaak heeft bepaald.

2. De in artikel 247, § 4, Strafwetboek bedoelde omkoping die het gebruik tot doel heeft door de persoon die een openbaar ambt uitoefent van de echte of vermeende invloed waarover hij uit hoofde van zijn ambt beschikt om een handeling van een openbare overheid of een openbaar bestuur of het nalaten van die handeling te verkrijgen, vereist niet dat het uitgeoefend openbaar ambt objectief gezien van die aard is dat het de overheid die de handeling moet verrichten, effectief kan beïnvloeden. Het volstaat dat de persoon die het voorstel doet in de overtuiging verkeert dat de persoon tot wie hij zich richt over de noodzakelijke invloed beschikt of dat deze laatste zich voordoet alsof hij over een dergelijke invloed zou beschikken.

Het staat aan de rechter onaantastbaar te oordelen of, rekening houdend met de concrete gegevens en omstandigheden van de zaak, het corruptiepact het gebruik tot doel heeft door een persoon die een openbaar ambt uitoefent, van de echte of vermeende invloed waarover hij uit hoofde van zijn ambt beschikt om een handeling van een openbare overheid of een openbaar bestuur of het nalaten van die handeling te verkrijgen, alsook, in voorkomend geval, of die invloed ook effectief werd aangewend zoals bedoeld in artikel 247, § 4, derde lid, Strafwetboek. Het Hof gaat slechts na of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet naar recht kunnen worden verantwoord.

Cass. 17 juni 2020 (P.19.1223.N), www.juridat.be
--

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200617-2

Trefwoorden: 1. Territoriale bevoegdheid – Verdachte moet in België worden gevonden

2. Verstek – Verzet – Ongedaan

3. Advocaat – Gestelde proceshandelingen worden onweerlegbaar vermoed gesteld te zijn binnen de perken van diens mandaat – Art. 440 Ger.W.

4. Wraking – Vraag om uitstel

Samenvatting: 1. Artikel 7, § 1, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering bepaalt dat iedere Belg of persoon met hoofdverblijfplaats in het Rijk, die zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan een feit dat door de Belgische wet misdaad of wanbedrijf

wordt genoemd, in België kan worden vervolgd indien op het feit straf gesteld is door de wet van het land waar het is gepleegd. Die titel bepaalt in artikel 12, eerste lid, zoals van toepassing, dat behoudens uitzonderingen de vervolging van de vermelde misdrijven alleen plaatsvindt wanneer de verdachte in België wordt gevonden.

Aan die laatste voorwaarde moet zijn voldaan op het moment van het instellen van de strafvordering. Dit betekent echter niet dat de verdachte in België moet worden gevonden op het moment zelf van het instellen van de strafvordering. Het is vereist, maar volstaat dat de verdachte zich na het plegen van het misdrijf en vóór of ten laatste op het moment van het instellen van de strafvordering, enige tijd in België heeft opgehouden en er is ontmoet of gevonden.

2. Het arrest verklaart het verzet van de eiser ongedaan zowel wegens zijn verzaking aan het recht om te verschijnen en zich te verdedigen als wegens zijn intentie zich aan het gerecht te onttrekken. De eerst vermelde reden, die volstaat voor het ongedaan verklaren van het verzet, vereist niet de vaststelling dat de eiser zich onvindbaar heeft willen maken voor de rechterlijke autoriteiten door te vluchten of zijn werkelijke verblijfplaats te verhullen.

Artikel 187, § 6, 1°, Wetboek van Strafvordering bepaalt dat het verzet als ongedaan wordt beschouwd indien de eiser in verzet, wanneer hij persoonlijk of in de persoon van een advocaat verschijnt en vaststaat dat hij kennis heeft gehad van de dagvaarding, geen gewag maakt van overmacht of van een wettige reden van verschoning ter rechtvaardiging van zijn verstek bij de bestreden beslissing, waarbij het erkennen van de aangevoerde overmacht of reden wordt overgelaten aan het soevereine oordeel van de rechter.

Uit de wetsgeschiedenis van deze bepaling blijkt dat de wetgever misbruiken van de verzetsprocedure, in het bijzonder het strategisch gebruik van het verstek als verdragingsmanoeuvre, heeft willen tegengaan door de mogelijkheid te beperken om tegen een verstekbeslissing verzet aan te tekenen, zonder daarbij afbreuk te doen aan het recht van de partijen om te worden gehoord als onderdeel van het recht op een eerlijk proces en aan de vereisten die ter zake worden gesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Uit de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gegeven uitlegging van artikel 6 EVRM volgt dat het door artikel 187, § 6, 1°, Wetboek van Strafvordering gehanteerde begrip “wettige reden van verschoning” die gevallen omvat die geen overmacht uitmaken en waarin de verzetdoende partij kennis had van de dagvaarding, maar een reden aanvoert waaruit blijkt dat haar afwezigheid niet was ingegeven door de wens afstand te doen van haar recht om te verschijnen en zich te verdedigen, dan wel om zich te onttrekken aan het gerecht. Die afstand of die wil kan niet alleen blijken uit een expliciete beslissing van de verzetdoende partij, maar kan ook worden afgeleid uit het feit dat die partij zonder redelijke verantwoording niet opdaagt of niet aanwezig blijft op de rechtszitting waarop zij behoorlijk is opgeroepen, terwijl zij voldoende de gevolgen van die beslissing kon inschatten. De rechter oordeelt daarover onaantastbaar, maar het Hof gaat na of hij uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die op grond daarvan niet kunnen worden verantwoord.

De rechter kan het verzet ongedaan verklaren van een partij die tijdens de behandeling van haar zaak de rechtszitting heeft verlaten en dus heeft geweigerd haar verdediging te voeren wegens de verwerping van haar verzoek tot uitstel. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het enkele feit dat dit verzoek bedoeld was om die partij in staat te stellen een wrakingsverzoek in te dienen, ook al strekt een dergelijk verzoek in principe tot de vrijwaring

van het recht op een eerlijk proces en het recht op de behandeling van de zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechter.

3. Uit artikel 440, tweede lid Ger.W. volgt dat een advocaat voor alle proceshandelingen die hij stelt in een zaak waarin hij zijn cliënt voor de strafrechter vertegenwoordigt, wordt geacht op te treden binnen de perken van het mandaat dat die cliënt hem heeft verleend. Dat vermoeden kan niet worden weerlegd. De artikelen 848 tot 850 Gerechtelijk Wetboek, die de ontkentenis van proceshandelingen regelen, zijn immers niet van toepassing op de zaken die worden behandeld volgens de rechtspleging georganiseerd door het Wetboek van Strafvordering.

4. Het feit dat een wrakingsverzoek ertoe strekt de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de rechter te betwisten, heeft niet tot gevolg dat de rechter verplicht is aan een partij een uitstel toe te staan met het oog op het indienen van een wrakingsverzoek dat die rechter kennelijk niet ontvankelijk of niet gegrond acht.

Cass. 23 juni 2020 (P.20.0324.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200623-4

Trefwoorden: Vastgoedmakelaar - Opsporen van de inbreuken op de wet van 11 februari 2013 houdende organisatie van het beroep van vastgoedmakelaar - Proces-verbaal van vaststelling

Samenvatting: Uit de bewoordingen en de wetsgeschiedenis van Artikel 24 van de wet van 11 februari 2013 houdende organisatie van het beroep van vastgoedmakelaar volgt dat enkel de processen-verbaal opgesteld door de ambtenaren en agenten die door de Koning zijn aangewezen, bewijswaarde hebben tot het tegendeel wordt bewezen en dat enkel met betrekking tot die processen-verbaal, op straffe van nietigheid, moet worden voldaan aan de in het tweede lid bepaalde vereisten.

Daarentegen doet dat artikel geen afbreuk aan de algemene opsporingsbevoegdheid van de officieren van gerechtelijke politie, noch aan hun plicht om van de ontvangen klachten en aangiften en de vastgestelde misdaden en wanbedrijven proces-verbaal op te stellen en daarvan kennis te geven aan de bevoegde gerechtelijke overheid, zoals dat onder meer is bepaald in de artikelen 15 en 40 Wet Politieambt. Die processen-verbaal, ook al betreffen zij overtredingen van de wet van 11 februari 2013, hebben niet de bijzondere bewijswaarde bepaald in artikel 24, tweede lid, van die wet, moeten niet voldoen aan de in dat lid bepaalde vereisten en zijn niet onderworpen aan de erin bepaalde nietigheidssanctie. Zij gelden als inlichtingen waarop de rechter vrij zijn overtuiging kan steunen.

Hieruit volgt dat de appelrechters die weigerden de in het middel vermelde processen-verbaal uit het debat te weren, hun beslissing naar recht verantwoorden.

Cass. 30 juni 2020 (P.20.0383.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200630-7

Trefwoorden: Burgerlijke partij - Provisionele schadevergoeding gevraagd - Rechter kent definitieve toe

Samenvatting: De rechter die beslist dat een burgerlijke partij die slechts een provisionele schadevergoeding vordert, terwijl zij in staat had moeten zijn om een definitieve schade-eis te formuleren en die op grond daarvan een definitieve schadevergoeding toekent, miskent niet het recht van die burgerlijke partij van toegang tot de rechter en pleegt evenmin rechtsweigering.

Cass. 8 september 2020 (P.20.0413.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200908-5

Trefwoorden: Samenloop – Rechter hoeft niet te wachten op uitspraak over de straf in hangende zaak

Samenvatting: Krachtens artikel 65, tweede lid, Strafwetboek houdt de rechter wanneer hij vaststelt dat misdrijven die reeds het voorwerp waren van een in kracht van gewijsde gegane beslissing en andere feiten die bij hem aanhangig zijn en die, in de veronderstelling dat zij bewezen zouden zijn, aan die beslissing voorafgaan en samen met de eerste misdrijven de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet, bij de straftoemeting rekening met de reeds uitgesproken straffen. Deze bepaling noch artikel 6 EVRM verplichten de rechter de zaak uit te stellen in afwachting van de uitspraak over de straf in een hangende zaak, waarin de beklaagde schuldig werd verklaard aan feiten, die de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet kunnen zijn met de te beoordelen feiten.

Cass. 8 september 2020 (P.20.0388.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200908-4

Trefwoorden: Rechten van verdediging – Niet horen onder eed – Compenserende factoren

Samenvatting: Bij de beoordeling of het niet-horen op de rechtszitting onder eed van een getuige die een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, het recht van die beklaagde op een eerlijk proces zoals gewaarborgd door artikel 6 EVRM, in zijn geheel beschouwd, heeft miskend, is het voorhanden zijn van voldoende compenserende factoren met inbegrip van sterke procedurele waarborgen een belangrijk beoordelingscriterium. Dergelijke compenserende factoren kunnen onder meer bestaan in het toekennen van een mindere bewijswaarde aan dergelijke verklaringen, het voorhanden zijn van een video-opname van het tijdens het vooronderzoek afgenomen verhoor wat een beoordeling van de betrouwbaarheid van de verklaring moet toelaten, het bestaan van bewijsmateriaal dat de inhoud van de tijdens het vooronderzoek afgelegde verklaring ondersteunt of bevestigt, de mogelijkheid om aan de getuige geschreven vragen te bezorgen of de gelegenheid die de

beklaagde had om tijdens het vooronderzoek de getuige te ondervragen of te doen ondervragen en de mogelijkheid voor de beklaagde om zijn standpunt kenbaar te maken op het vlak van de geloofwaardigheid van de getuige of interne strijdigheden in die verklaring of strijdigheid met verklaringen van andere getuigen.

In zoverre het onderdeel aanvoert dat het toekennen van een mindere bewijswaarde aan de belastende verklaringen van een niet op de rechtszitting onder eed gehoorde getuige onmogelijk een compenserende factor kan uitmaken, faalt het naar recht.

Het arrest (p. 21-22) oordeelt als volgt:

- de getuige heeft de eiser bij zijn verhoor op 22 april 2016 ontegensprekelijk als een van de daders aangeduid en die verklaring was duidelijk richtinggevend voor het verder onderzoek;
- die herkenning als dusdanig, rekening houdend met enkele dubbelzinnigheden en tegenstrijdigheid in de opeenvolgende verklaringen van de getuige die worden onderkend, zijn niet uitsluitend bepalend geweest voor het resultaat van deze zaak;
- in het kader van het vooronderzoek werd het nodige gedaan om de kwaliteit van de afgelegde verklaringen te toetsen;
- de verklaringen van de getuige werden vergeleken met objectieve gegevens en het nodige werd gedaan om de getuige aan de tand te voelen met betrekking tot opmerkingen die de eiser heeft geformuleerd;
- het hof van beroep steunt in hoofdorde op het aantreffen van de tas bij een medebeklaagde, het telefonieonderzoek, de afgeluisterde gesprekken tussen A. en G. enerzijds en het gesprek tussen A. en de eiser anderzijds, waaruit uiteindelijk duidelijk de betrokkenheid van de eiser bij deze zaak is gebleken;
- de door de eiser opgeworpen dubbelzinnigheden en tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen van de getuige worden onderkend en er wordt mee rekening gehouden;
- de verklaringen van de getuige zijn dan ook niet doorslaggevend om de appelrechters te overtuigen van de betrokkenheid van de eiser, maar enkel wat betreft de cruciale elementen ervan, namelijk het feit dat de getuige werd gevangengenomen en met geweld werd bestolen en afgeperst en de fotoherkenning van de eiser, die als bewijselement worden aanvaard samen met de overige bewijselementen en in het bijzonder de afgeluisterde gesprekken.

Aldus oordelen de appelrechters dat bij wijze van compenserende factor de door de getuige afgelegde belastende verklaringen niet in aanmerking worden genomen als een volwaardig bewijs, maar slechts als een ondersteunend bewijs dat moet worden samengelezen met andere bewijselementen. Die beslissing, waarbij de appelrechters niet uitdrukkelijk melding dienden te maken van de reden voor de dubbelzinnigheden en tegenstrijdigheden in de verklaringen van de getuige, is naar recht verantwoord.

Met noot J. Meese:

https://joachimmeese.be/criminis/cassatie-verfijnt-rechtspraak-verhoor-getuige/?utm_source=newsletter&utm_medium=email&utm_term=https%3A%2F%2Fjoachimmeese.be%2Fsnelnieuws%2Fcassatie-verfijnt-rechtspraak-verhoor-getuige%2F&utm_content&utm_campaign=Criminis%3A+snelnieuws

Cass. 8 september 2020 (P.20.0221.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200908-6

Trefwoorden: Stedenbouw – Herstelmaatregel – Arrest bepaalt geen termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel – Gevolg

Samenvatting: Uit artikel 20bis, §§ 1 en 7 Vlaamse Wooncode volgt dat, indien de rechter een herstelmaatregel beveelt in de zin van artikel 20bis, § 1, eerste lid, Vlaamse Wooncode, hij verplicht is om een termijn te bepalen voor de uitvoering ervan welke niet meer dan twee jaar mag bedragen en om de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen te machtigen tot ambtshalve uitvoering voor het geval dat de herstelmaatregel door de overtreder niet binnen de door de rechtbank bepaalde termijn wordt uitgevoerd.

Uit artikel 20bis, §8 Vlaamse Wooncode, de wetsgeschiedenis en de algemene economie van de regeling volgt dat indien de rechter veroordeelt wegens één van de misdrijven, bepaald in artikel 20, § 1, Vlaamse Wooncode, of daarvoor de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gelast, hij verplicht is de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen te machtigen om de herhuisvestingskosten, vermeld in artikel 17bis, § 2, Vlaamse Wooncode, te verhalen op de overtreder.

Het arrest verklaart de enige telastlegging bestaande in het overtreden van de artikelen 2, 3, 4, 5, 17bis en 20 Vlaamse Wooncode bewezen en gelast daarvoor de opschorting van de uitspraak van de veroordeling van de verweerster gedurende een termijn van drie jaar. Het beveelt als herstelmaatregel de verweerster aan het pand een andere bestemming, overeenkomstig de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, te geven dan de in de telastlegging omschreven verhuur van twee appartementen en vijf kamers of dat zij het goed moet slopen, tenzij de sloop ervan verboden is.

Het arrest dat aldus nalaat een termijn te bepalen voor de uitvoering van de herstelmaatregel, dat de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen niet machtigt tot ambtshalve uitvoering voor het geval dat de herstelmaatregel door de overtreder niet binnen de door de rechtbank bepaalde termijn wordt uitgevoerd en dat de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen niet machtigt om de in artikel 17bis, § 2, Vlaamse Wooncode bedoelde herhuisvestingskosten te verhalen op de overtreder, is niet naar recht verantwoord.

Cass. 8 september 2020 (P.20.0486.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200908-6

Trefwoorden: Recht op eerlijk proces – Rechten van de verdediging – Horen van getuige à charge

Samenvatting: Of de rechter die zich over de gegrondheid van de strafvordering moet uitspreken verplicht is een persoon, die tijdens het vooronderzoek een voor een beklagde belastende verklaring heeft afgelegd, te horen als getuige indien die beklagde daarom verzoekt, moet worden beoordeeld in het licht van het door artikel 6.1 EVRM gewaarborgde

recht op een eerlijk proces en het door artikel 6.3.d EVRM gewaarborgde recht om getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen. Wezenlijk daarbij is of de tegen de beklaagde gevoerde strafvervolging in haar geheel beschouwd eerlijk verloopt, wat niet uitsluit dat de rechter niet alleen rekening houdt met het recht van verdediging van die beklaagde, maar ook met de belangen van de samenleving, de slachtoffers en de getuigen zelf.

Uit artikel 6.1 en 6.3.d EVRM volgt in de regel dat het tegen een beklaagde aangevoerde bewijs hem wordt voorgelegd tijdens een openbare rechtszitting, hij dit bewijs moet kunnen tegenspreken en hem in beginsel de gelegenheid moet worden gegeven een tijdens het vooronderzoek gehoorde persoon die een belastende verklaring heeft afgelegd, als getuige op de rechtszitting te ondervragen.

Artikel 6.1 en 6.3.d EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, vereist dat om een belastende verklaring van een tijdens het vooronderzoek gehoorde persoon als bewijs in aanmerking te nemen, zonder dat de beklaagde de gelegenheid had die persoon als getuige op de rechtszitting te ondervragen, de rechter nagaat of:

(i) er ernstige redenen zijn voor het niet-horen van de getuige, dit wil zeggen feitelijke of juridische gronden die de afwezigheid van de getuige op de rechtszitting kunnen verantwoorden;

(ii) de belastende verklaring het enige of doorslaggevende element is waarop de schuldigverklaring steunt, waarbij onder doorslaggevend wordt verstaan bewijs dat dermate belangrijk is dat het aannemelijk is dat het het resultaat van de zaak heeft bepaald;

(iii) er voor het niet-kunnen ondervragen van de getuige voldoende compenserende factoren zijn met inbegrip van sterke procedurele waarborgen. Dergelijke compenserende factoren kunnen onder meer bestaan in het voorhanden zijn van een video-opname van het tijdens het vooronderzoek afgenomen verhoor, wat een beoordeling van de betrouwbaarheid van de verklaring moet toelaten, alsook het bestaan van bewijsmateriaal dat de inhoud van de tijdens het vooronderzoek afgelegde verklaring ondersteunt of bevestigt.

In de regel zal de rechter de impact op het eerlijk proces van het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een belastende verklaring heeft afgelegd, beoordelen aan de hand van de drie voormelde criteria en in de vermelde volgorde, tenzij één van de criteria van dermate overwegend belang is dat dit criterium volstaat om uit te maken of het strafproces in zijn geheel beschouwd al dan niet eerlijk verloopt.

Het staat aan de rechter om rekening houdende met de voormelde criteria onaantastbaar te oordelen of het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een voor de beklaagde belastende verklaring heeft afgelegd, diens recht op een eerlijk proces in zijn geheel beschouwd miskent. De rechter moet zijn beslissing steunen op concrete omstandigheden die hij aanwijst.

Met noot J. Meese:

https://joachimmeese.be/criminis/cassatie-verfijnt-rechtspraak-verhoor-getuige/?utm_source=newsletter&utm_medium=email&utm_term=https%3A%2F%2Fjoachimmeese.be%2Fsnelnieuws%2Fcassatie-verfijnt-rechtspraak-verhoor-getuige%2F&utm_content&utm_campaign=Criminis%3A+snelnieuws

Cass. 8 september 2020 (P.20.0296.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200908-3

Trefwoorden: Hoger beroep – Grieven – Draagwijdte

Samenvatting: Artikel 203 Wetboek van Strafvordering bepaalt dat het recht van hoger beroep vervalt indien de verklaring van hoger beroep niet is gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen uiterlijk dertig dagen na de dag van de uitspraak indien het een op tegenspraak gewezen vonnis betreft.

Artikel 204, eerste lid, Wetboek van Strafvordering bepaalt dat het hoger beroep op straffe van verval nauwkeurig de grieven dient aan te geven die tegen het vonnis worden ingebracht. Daartoe kan de appelland gebruik maken van het door artikel 204, derde lid, Wetboek van Strafvordering bedoelde grievenformulier, dat werd vastgesteld bij koninklijk besluit van 18 februari 2016 tot uitvoering van artikel 204, derde lid, Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 23 november 2017 tot vervanging van de bijlage bij het koninklijk besluit van 18 februari 2016 tot uitvoering van artikel 204, derde lid van het Wetboek van Strafvordering.

Dit voorgedrukte grievenformulier bevat een lijst van vijf mogelijk aan te kruisen rubrieken (“procedure”, “schuld”, “straf en/of maatregel”, “burgerlijke rechtsvordering” en “andere”) met telkens een mogelijke specificering. Het vermeldt ook dat de gebruiker van het formulier het toepasselijke vakje moet aankruisen “indien van toepassing” en nodigt hem ertoe uit het onderdeel van de beslissing met beknopte opgave van de redenen aan te duiden.

Het staat aan het appelgerecht om op basis van de inhoud van de verklaring van hoger beroep en vervolgens de overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering geformuleerde grieven de draagwijdte van het hoger beroep en dus de saisine van het appelgerecht te bepalen. Hierbij kan het appelgerecht rekening houden met de door de appelland op het grievenformulier vermelde specificering die de grief beperkt tot een welbepaalde beslissing binnen de aangekruiste rubriek, ook al is de opgave van redenen niet verplicht.

Het Hof gaat wel na of het appelgerecht uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden aangenomen.

Het bestreden vonnis I stelt vast dat de eiseres in haar grievenformulier de rubriek “burgerlijke rechtsvordering” heeft aangekruist met als reden “Vergoeding BWO materieel en huishoudschade → ten onrechte kapitalisatie” en oordeelt dat de saisine van het appelgerecht aldus is beperkt tot de beslissing om de vergoeding voor deze schadeposten te kapitaliseren. Op grond daarvan kunnen de appelrechters wettig oordelen dat de eiseres volgens de bewoordingen van haar grievenformulier heeft aangegeven enkel te zijn gegriefd door de beslissing over de wijze van schadebepaling.

Cass. 8 september 2020 (P.20.0273.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200908-2

Trefwoorden: Misdrijf – Afpersing – Schuldeiser – Geldbedrag dat hem “toekomst”

Samenvatting: Artikel 470 Strafwetboek straft degene die met behulp van geweld of bedreiging hetzij gelden, waarden, roerende voorwerpen, schuldbrieven, biljetten, promessen, kwijtingen, hetzij de ondertekening of de afgifte van enig stuk dat een verbintenis, beschikking of schuldbevrijding inhoudt of teweegbrengt, afperst.

De constitutieve bestanddelen van het misdrijf afpersing zijn, naast het gebruik van dwang of bedreiging, het zich toe-eigenen van andermans goed of van een onrechtmatig voordeel ten nadele van een ander.

Het geldbedrag waarvoor een schuldeiser een schuldvordering op zijn schuldenaar heeft, is geen goed dat de schuldeiser toebehoort. Dat bedrag kan immers enkel het voorwerp uitmaken van een vorderingsrecht van de schuldeiser op het vermogen van de schuldenaar. Het feit dat de dader zich vanwege het slachtoffer een geldbedrag toe-eigent omdat dit bedrag hem verschuldigd is en hem dus “toekomst”, sluit dan ook het bestaan van het materiële constitutieve bestanddeel van het misdrijf afpersing niet uit, evenmin als van een ander vermogensmisdrijf zoals diefstal of oplichting.

Cass. 15 september 2020 (P.19.1109.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200915-1

Trefwoorden: Rechtsplegingsvergoeding – Omvang – Veroordeling beklaagde

Samenvatting: Krachtens artikel 162bis, eerste lid, Wetboek van Strafvordering veroordeelt ieder veroordelend vonnis uitgesproken tegen de beklaagde en tegen de personen die voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijk zijn, hen tot het betalen van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek.

Volgens artikel 1022, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek wordt het basis-, minimum en maximumbedrag vastgesteld door de Koning bij een in ministerraad overlegd besluit.

Volgens artikel 1 Tarief Rechtsplegingsvergoeding wordt het bedrag van de basis-, minimum- en maximumbedragen van de in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek bedoelde rechtsplegingsvergoeding vastgesteld per aanleg en volgens de bepalingen van dit besluit. Artikel 2 Tarief Rechtsplegingsvergoeding bepaalt voor de in geld waardeerbare vorderingen op basis van het bedrag van die vorderingen de basis-, minimum- en maximumbedragen. Het bedrag van die vordering wordt vastgesteld overeenkomstig de artikelen 557 tot 559, 561, 562 en 618 Gerechtelijk Wetboek.

Uit deze bepalingen volgt dat het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding in beginsel wordt berekend op basis van het gevorderde bedrag en niet op basis van het aan de in het gelijk gestelde partij toegekende bedrag. De rechter kan de rechtsplegingsvergoeding niettemin berekenen op basis van het toegekende veeleer dan op basis van het gevorderde bedrag, wanneer dit laatste bedrag volgt ofwel uit een klaarblijkelijke overwaarding die de normaal bedachtzame en zorgvuldige rechtszoekende niet zou hebben begaan, ofwel uit een te kwader trouw verrichte verhoging die als enig doel had op kunstmatige wijze het bedrag van de vordering op te trekken tot een hogere schijf van de rechtsplegingsvergoeding, zonder hiertoe verplicht te zijn.

Uit artikel 162bis Wetboek van Strafvordering volgt tevens dat de strafrechter een beklaagde slechts kan veroordelen tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding aan de burgerlijke partij indien hij de beklaagde schuldig verklaart aan de misdrijven waarop de burgerlijke partij haar rechtsvordering steunt. Indien de strafrechter de beklaagde vrijspreekt voor een of meerdere telastleggingen, kan hij bij het bepalen van de rechtsplegingsvergoeding geen rekening houden met het bedrag gevorderd door de burgerlijke partij voor de telastleggingen waarvoor hij vrijspreekt.

Het arrest verklaart de eiser schuldig aan de telastlegging C en veroordeelt hem, solidair met één van de medebeklaagden, tot het betalen van een schadevergoeding van 100,00 euro aan de verweerster 1 en van 400,00 euro aan de verweerster 2. Het verklaart de twee medebeklaagden tevens schuldig aan de telastleggingen A, B en D, maar spreekt de eiser hiervoor vrij.

De appelrechters oordelen verder dat wat de rechtsvordering van de verweerster 1 betreft, de rechtsplegingsvergoeding wordt bepaald op het basisbedrag dat van toepassing is op het bedrag, gevorderd voor de telastleggingen A, B, C en D en dat wat de rechtsvordering van de verweerster 2 betreft, gelet op de overwaardering van deze vordering, de rechtsplegingsvergoeding in billijkheid wordt bepaald op basis van de bedragen die worden toegekend voor de telastleggingen A, B, C en D. Zij veroordelen vervolgens de eiser, solidair met de twee medebeklaagden, tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding van 1.320,00 euro aan elk van de verweersters zowel voor de procedure in eerste aanleg als voor de procedure in hoger beroep.

Aldus houden de appelrechters bij het bepalen van de rechtsplegingsvergoeding, waartoe zij de eiser veroordelen, rekening met het bedrag gevorderd door de verweerster 1 en toegekend aan de verweerster 2 voor de telastleggingen A, B en D, waarvoor zij de eiser vrijspreken.

Cass. 15 september 2020 (P.19.1109.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200915-1

Trefwoorden: Rechtsplegingsvergoeding – Berekening – Gedeeltelijke vrijspraak

Samenvatting: Krachtens artikel 162bis, eerste lid, Wetboek van Strafvordering veroordeelt ieder veroordelend vonnis uitgesproken tegen de beklaagde en tegen de personen die voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijk zijn, hen tot het betalen van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek.

Volgens artikel 1022, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek wordt het basis-, minimum en maximumbedrag vastgesteld door de Koning bij een in ministerraad overlegd besluit.

Volgens artikel 1 Tarief Rechtsplegingsvergoeding wordt het bedrag van de basis-, minimum- en maximumbedragen van de in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek bedoelde rechtsplegingsvergoeding vastgesteld per aanleg en volgens de bepalingen van dit besluit. Artikel 2 Tarief Rechtsplegingsvergoeding bepaalt voor de in geld waardeerbare vorderingen op basis van het bedrag van die vorderingen de basis-, minimum- en maximumbedragen. Het bedrag van die vordering wordt vastgesteld overeenkomstig de artikelen 557 tot 559, 561, 562 en 618 Gerechtelijk Wetboek.

Uit deze bepalingen volgt dat het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding in beginsel wordt berekend op basis van het gevorderde bedrag en niet op basis van het aan de in het gelijk gestelde partij toegekende bedrag. De rechter kan de rechtsplegingsvergoeding niettemin berekenen op basis van het toegekende veeleer dan op basis van het gevorderde bedrag, wanneer dit laatste bedrag volgt ofwel uit een klaarblijkelijke overwaardering die de normaal bedachtzame en zorgvuldige rechtszoekende niet zou hebben begaan, ofwel uit een te kwader trouw verrichte verhoging die als enig doel had op kunstmatige wijze het bedrag van de vordering op te trekken tot een hogere schijf van de rechtsplegingsvergoeding, zonder hiertoe verplicht te zijn.

Uit artikel 162bis Wetboek van Strafvordering volgt tevens dat de strafrechter een beklagde slechts kan veroordelen tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding aan de burgerlijke partij indien hij de beklagde schuldig verklaart aan de misdrijven waarop de burgerlijke partij haar rechtsvordering steunt. Indien de strafrechter de beklagde vrijspreekt voor een of meerdere telastleggingen, kan hij bij het bepalen van de rechtsplegingsvergoeding geen rekening houden met het bedrag gevorderd door de burgerlijke partij voor de telastleggingen waarvoor hij vrijspreekt.

Cass. 22 september 2020 (P.20.0537.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200922-8

Trefwoorden: Strafbepaling - Motivering - Precisering

Samenvatting: Volgens artikel 195, tweede lid, Wetboek van Strafvordering, dat ingevolge artikel 211 Wetboek van Strafvordering ook van toepassing is op de hoven van beroep, moet de rechter voor de keuze en de maat van de straffen die de wet aan zijn vrije beoordeling overlaat, daartoe nauwkeurig de redenen vermelden, zij het dat dit beknopt mag zijn.

Het is niet noodzakelijk dat de rechter voor de keuze van elke straf en de maat ervan telkens afzonderlijk de redenen opgeeft welke hem tot die keuze hebben gebracht. De rechter kan opteren voor een globale motivering voor de aan een beklagde opgelegde straffen en hun maat, voor zover blijkt dat de opgegeven redenen de keuze voor alle straffen en de maat ervan verantwoorden.

Cass. 22 september 2020 (P.20.0424.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200922-6

Trefwoorden: Taalgebruik - Aanvraag tot taalwijziging - Voor te leggen bewijs

Samenvatting: Er bestaat geen algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk het verzaken aan een recht niet wordt verondersteld. In zoverre het middel miskenning van dat algemeen rechtsbeginsel aanvoert, faalt het naar recht.

Artikel 23 Taalwet Gerechtszaken kent aan een beklagde die alleen Frans kent of zich gemakkelijker in die taal uitdrukt, in beginsel het recht toe om de verwijzing te vragen naar een gerecht waar de rechtspleging in het Frans geschiedt. Indien de eerste rechter een

dergelijk verzoek afwijst en ten gronde uitspraak doet, kan de beklagde tegen de afwijzende beslissing hoger beroep instellen en dient het appelgerecht daarover uitspraak te doen.

Het staat aan de beklagde die de voormelde taalwijziging vraagt, aan te voeren dat hij alleen Frans kent of zich gemakkelijker in die taal uitdrukt, zonder dat hij dat moet bewijzen of geloofwaardig maken.

Cass. 25 september 2020 (P.20.0042.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200915-2

Trefwoorden: Laster – Openbaarheid

Samenvatting: Bij toepassing van artikel 444, zesde lid, Strafwetboek vereist het misdrijf van laster, gepleegd door geschriften die niet openbaar werden gemaakt, dat er een geschrift met een lasterlijke inhoud werd toegestuurd of meegedeeld aan verscheidene personen, waardoor de laster in de openbaarheid wordt gebracht. Die openbaarheid hoeft niet noodzakelijk het rechtstreekse gevolg te zijn van het optreden van de dader, maar kan ook onrechtstreeks voortvloeien uit zijn handelwijze als het noodzakelijke gevolg ervan, waardoor blijkt dat hij dit gevolg heeft gewild.

De rechter oordeelt onaantastbaar of een niet-openbaar gemaakt geschrift dat aan verscheidene personen werd toegestuurd of meegedeeld in de openbaarheid werd gebracht zoals bedoeld in artikel 444, zesde lid, Strafwetboek. Het Hof gaat enkel na of de rechter uit de feiten die hij vaststelt, geen gevolgen trekt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden verantwoord.

De loutere omstandigheid dat een geschrift dat aan een persoon werd toegestuurd door die laatste werd doorgestuurd naar andere personen, impliceert niet noodzakelijk dat er sprake is van openbaarheid in de zin van artikel 444, zesde lid, Strafwetboek.

Cass. 29 september 2020 (P.20.0515.N), onuitgeg.

Hyperlink:

Trefwoorden: Deelneming – Positieve daad – Positieve daad moet niet in concreto vermeld worden

Samenvatting: Strafbare deelneming in de zin van artikel 66 Strafwetboek vereist dat de mededader een door de wet bepaalde vorm van medewerking aan een misdrijf of wanbedrijf verleent, weet dat hij zijn medewerking aan een bepaalde misdaad of wanbedrijf verleent en het opzet heeft om aan die misdaad of dat wanbedrijf zijn medewerking te verlenen.

Behoudens in hier niet toepasselijke gevallen kan alleen een positieve daad die aan de uitvoering van het misdrijf voorafgaat of ermee samengaat, dergelijke deelneming aan een misdaad of een wanbedrijf opleveren.

De rechter kan het bestaan van die constitutieve bestanddelen van de deelneming afleiden uit alle hem regelmatig voorgelegde feitelijke gegevens die aan tegenspraak zijn onderworpen. Het Hof onderzoekt wel of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden aangenomen.

Met overname van de redenen van het beroepen vonnis en met eigen redenen oordeelt het arrest onder meer dat:

- uit de vaststellingen van de verbalisanten naar aanleiding van de huiszoeking in de loods blijkt dat deze volgestouwd was met materiaal dienstig voor de exploitatie van professionele cannabisplantages, waaronder airco-toestellen;

- er onder meer sporen van cannabis werden aangetroffen in de laadruimte van de bestelwagen Fiat Ducato;

het DNA van de eiser is teruggevonden in de loods, namelijk op drie sigarettenpeuken, een blikje Red Bull en de rand van een drinkglas;

- uit de technische vaststellingen is af te leiden dat de voorwerpen waarop DNA van de eiser werd aangetroffen, zich in het centrale gedeelte op de gelijkvloerse verdieping van de loods bevonden (ter hoogte van het voertuig Fiat) en het drinkglas zich op de werkbank aldaar bevond, meer bepaald in de nabijheid van de klimaatregelaars waaraan werd gewerkt;

het gegeven dat de eiser daar drie sigaretten heeft gerookt en daar dranken heeft verbruikt, toont aan dat hij er enige tijd ter plaatse is geweest.

Het oordeelt verder: "Gelet op (1) de aanwezigheid van [de eiser] in de loods gedurende enige tijd, (2) de vindplaats van de voorwerpen waarop zijn DNA werd aangetroffen en (3) de bestemming van de loods, staat voor het hof (van beroep) vast dat. [de eiser] hand- en spandiensten heeft verricht en zodoende wetens en willens aan de uitvoering van de aan de orde zijnde feiten van de enige tenlastelegging heeft meegewerkt door zodanige hulp te verlenen dat het misdrijf niet zonder zijn bijstand had kunnen worden gepleegd zoals het in concreto heeft plaatsgevonden.. [De eiser] dient derhalve als mededader in de zin van artikel 66, tweede lid Strafwetboek te worden beschouwd."

Op grond van die redenen kan het arrest wettig oordelen dat de eiser voldoet aan de voormelde constitutieve bestanddelen van deelneming aan het misdrijf, zonder dat het daarvoor uitdrukkelijk moet vermelden welke concrete, aan de feiten voorafgaande positieve daad van deelneming de eiser heeft gesteld.

Cass. 29 september 2020 (P.20.0527.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200929-4

Trefwoorden: Afhandeling burgerlijke belangen – Advies OM

Samenvatting: Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat het openbaar ministerie, dat overeenkomstig artikel 140 Gerechtelijk Wetboek waakt over de regelmatigheid van de dienst van de hoven en rechtbanken, aanwezig is bij een uitspraak die uitsluitend betrekking heeft op de burgerlijke rechtsvordering.

Artikel 4, laatste lid, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering bepaalt dat wanneer bij de strafrechter alleen de burgerlijke belangen aanhangig zijn, de aanwezigheid van het openbaar ministerie op de rechtszitting niet is verplicht.

Die bepaling belet evenwel niet dat het openbaar ministerie aanwezig is op de rechtszitting waarop de strafrechter de burgerlijke rechtsvordering behandelt en zijn advies over de beoordeling van die vordering kenbaar maakt.

Aangezien de partijen over dat advies tegenspraak kunnen voeren, kan hun door artikel 6.1 EVRM gewaarborgd recht op een eerlijk proces en hun recht van verdediging niet zijn miskend.

Cass. 29 september 2020 (P.20.0602.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200929-6

Trefwoorden: Taalwetgeving - Citaat in andere taal – Verplichtingen

Samenvatting: Volgens artikel 24 Taalwet Gerechtszaken wordt voor de rechtscolleges in hoger beroep de taal gebruikt waarin de bestreden beslissing is gesteld. Volgens artikel 37 Taalwet Gerechtszaken worden de vonnissen en arresten gesteld in de taal van de rechtspleging.

Aan die regel van de eentaligheid van een rechterlijke beslissing wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat de rechter in zijn beslissing citeert uit een in een andere taal dan die van de rechtspleging opgesteld stuk uit het strafdossier en vervolgens in de taal van de rechtspleging vermeldt welke betekenis dit citaat volgens hem heeft.

Geen enkele wetsbepaling schrijft voor dat de rechter die oordeelt het citaat te kunnen begrijpen, dit moet laten vertalen door een derde.

Cass. 29 september 2020 (P.20.0588.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200929-5

Trefwoorden: Vermoeden van onschuld - Straftoemeting - Nog niet definitieve veroordeling andere feiten

Samenvatting: Het in artikel 6.2 EVRM en artikel 14.2 IVBPR omschreven vermoeden van onschuld belet de rechter niet om bij de straftoemeting rekening te houden met alle aan tegenspraak onderworpen feiten die verband houden met de persoonlijkheid van de dader en de handelingen die hij heeft gesteld, mits hij geen uitspraak doet over het strafbare karakter ervan. Het vermoeden van onschuld staat er echter wel aan in de weg dat de rechter bij de beoordeling van de straftoemeting rekening houdt met een misdrijf waarvoor de beklaagde niet definitief werd veroordeeld.

Het arrest weigert in te gaan op eisers verzoek om hem een werkstraf op te leggen omdat een dergelijke straf “absoluut tegenaangewezen” is en “geen passende maatschappelijke reactie” zou uitmaken. De appelrechters verwijzen hierbij naar:

- de zwaarwichtigheid van de door de eiser gepleegde feiten, die getuigen van een amorele en criminele ingesteldheid;
- de grootschaligheid van de teelt, het bezit en de verkoop van cannabis waaraan de eiser zich met de medebeklaagden gedurende een ruime periode schuldig heeft gemaakt, wat een zeer belangrijke overlast voor de samenleving betekent, vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in het gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokkend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen;
- het gemakkelijk en grof geldgewin dat het enige motief was van de eiser, die zich niet bekommerde om de algemeen gekende nefaste gevolgen van cannabis, zowel op fysiek als psychisch vlak, op de gezondheid van de uiteindelijke afnemers wiens verslaving hij op deze wijze minstens mede in stand hield;
- de omstandigheid dat de eiser op 21 november 2013 een veroordeling wegens partnergeweld opliep.

Tevens vermeldt het arrest dat:

- de eiser een voorlopige hechtenis onderging van 22 februari 2016 tot 20 mei 2016, waarna hij door de raadkamer in vrijheid werd gesteld onder voorwaarden, die tot 20 mei 2017 werden verlengd;
- de eiser op 18 februari 2020 werd aangehouden op verdenking van betrokkenheid in een drugdossier en hij aanwezig bleek te zijn geweest in een woning waarvan hij de sleutel bezat en alwaar op 17 februari 2020 een ontmantelde cannabisplantage werd aangetroffen;
- anders dan voorgehouden in zijn conclusie, de eiser dus duidelijk niet goed bezig is.

Op grond van de hiervoor aangehaalde overwegingen verantwoordden de appelrechters naar recht, zonder miskennis van het vermoeden van onschuld en zonder dubbelzinnigheid, hun weigering om de eiser een werkstraf op te leggen. De loutere omstandigheid dat de appelrechters er ook op wijzen dat de eiser, gelet op zijn recente aanhouding in een ander drugdossier, “niet goed bezig is” en er geen sprake is van “een positieve evolutie”, impliceert niet dat zij ervan zijn uitgegaan dat de feiten in dit andere drugdossier bewezen zijn lastens de eiser en dat zij hun weigering om hem een werkstraf op te leggen geheel of gedeeltelijk op een dergelijk uitgangspunt zouden hebben gebaseerd.

Cass. 6 oktober 2020 (P.20.0477.N), www.juridat.be
--

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20201006-2

Trefwoorden: 1. Taalgebruik in gerechtszaken – Verbetering door de rechter van de vaststelling in een proces-verbaal met betrekking tot de vermelding van de taal die een bestuurder van een voertuig al dan niet machtig is

2. Rechten van de verdediging – Verhoor verdachte – Recht op bijstand van een advocaat – Art. 47bis Sv. – Toepassingsgebied – Gesprek naar aanleiding van een wegcontrole

3. Strafprocesrecht – Vonnis – Ondertekening door rechter – Onmogelijkheid – Geen verplichting te vermelden waarom de rechter in de onmogelijkheid tot ondertekenen verkeert – Kamervoorzitter – Uitspraak – Vervanging

Samenvatting: 1 De rechter oordeelt in feite of een bepaalde vermelding in een proces-verbaal van de politie, ongeacht of dit bijzondere bewijswaarde heeft, een verschrijving inhoudt. Aldus kan de rechter een materiële vergissing in een proces-verbaal verbeteren met betrekking tot de vermelding van de taal die een bestuurder van een voertuig al dan niet machtig is, zonder dat hierdoor enige bepaling van de Taalwet Gerechtszaken wordt geschonden of het recht op een eerlijk proces wordt miskend.

3. De appelrechters stellen vast dat het manifest duidelijk is dat de vermelding dat de eiser de Nederlandse taal niet machtig is, een materiële vergissing betreft in het proces-verbaal, omdat daar uit de bijkomende vaststellingen en inlichtingen van de verbalisanten blijkt dat zij met de eiser hebben gesproken en uit niets blijkt dat de conversatie niet probleemloos in het Nederlands werd gevoerd, dat de eiser daarenboven het antwoordformulier in het Nederlands aan de politie heeft toegestuurd en bovendien het Nederlands koos voor de rechtspleging. De appelrechters voegen daaraan toe dat ten overvloede nog kan worden verwezen naar het gegeven dat het debat voor de eerste rechter op de rechtszitting van 18 januari 2019 in het Nederlands is geschied en de eiser op die rechtszitting ook is gehoord in zijn beweringen en verweermiddelen in het Nederlands, zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden het Nederlands niet machtig te zijn.

2. Uit de enkele omstandigheid dat de politie naar aanleiding van het opleggen van een ademtest of een ademanalyse een gesprek voert met de bestuurder van een voertuig en deze laatste in het kader van de hierbij noodzakelijke dialoog antwoordt op summiere vragen die hem door de verbalisanten worden gesteld, kan niet worden afgeleid dat die bestuurder aan een verhoor werd onderworpen zoals bedoeld in artikel 47bis Wetboek van Strafvordering. Het gegeven dat dit geen kortstondig gesprek was maar het enige tijd heeft geduurd, doet hieraan geen afbreuk.

3. Overeenkomstig artikel 195bis, eerste en tweede lid, Wetboek van Strafvordering moet de griffier het vonnis binnen tweeënzeventig uur laten ondertekenen door de rechters die het hebben gewezen, met dien verstande dat, indien een of meer rechters zich in de onmogelijkheid bevinden om te ondertekenen, alleen de anderen het vonnis ondertekenen onder vermelding van die onmogelijkheid.

Wanneer een rechter zich in de onmogelijkheid bevindt om te ondertekenen, dient de beslissing waaraan hij heeft deelgenomen die omstandigheid enkel te vermelden. Een dergelijke authentieke vermelding in het vonnis volstaat als bewijs van de onmogelijkheid, zonder dat enige bepaling de rechters of de griffier bovendien verplicht om in de beslissing te vermelden op grond van welke reden de desbetreffende magistraat in de onmogelijkheid verkeerde om de beslissing te ondertekenen.

Volgens artikel 782bis, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek kan de voorzitter van het gerecht, indien een kamervoorzitter wettig verhinderd is het vonnis uit te spreken waarvan hij aan de beraadslaging heeft deelgenomen in de in artikel 778 van datzelfde wetboek bepaalde voorwaarden, een andere rechter aanwijzen om hem op het ogenblik van de uitspraak te vervangen. Een bij toepassing van artikel 195bis, tweede lid, Wetboek van Strafvordering regelmatig vastgestelde onmogelijkheid van een of meerdere van de rechters om het vonnis te ondertekenen, waaronder in voorkomend geval van de kamervoorzitter zelf, belet niet dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 782bis, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek.

Noch artikel 195bis, tweede lid, Wetboek van Strafvordering noch enige andere bepaling of algemeen rechtsbeginsel staan eraan in de weg dat een vonnis dat werd gewezen door een

collegiale kamer, wettig is indien het op een regelmatige wijze wordt ondertekend door slechts één van de rechters die de zaak hebben behandeld en in beraad hebben genomen, in zoverre blijkt dat de overige rechters aan het beraad hebben deelgenomen en het vonnis hebben gewezen maar wordt vastgesteld dat zij zich in de onmogelijkheid bevinden om het vonnis te ondertekenen. De loutere omstandigheid dat het vonnis in die omstandigheden slechts door één van de rechters werd ondertekend en werd uitgesproken door een rechter die bij toepassing van artikel 782bis, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek door de voorzitter van het gerecht werd aangewezen om de wettig verhinderde kamervoorzitter op het ogenblik van de uitspraak te vervangen, levert geen miskennis op van het recht op een eerlijk proces.

Met noot: J. MEESE, “Materiële vaststellingen in een PV met bijzondere bewijswaarde zijn niet helemaal onaantastbaar”, www.joachimmeese.be

Cass. 13 oktober 2020 (P.20.0254.N), www.juridat.be

Hyperlink: nog te verschijnen

Trefwoorden: Bewijs - Getuige à charge - Niet-horen - Beslissingscriteria

Samenvatting: Of de rechter die zich over de gegrondheid van de strafvordering moet uitspreken verplicht is een persoon, die tijdens het vooronderzoek een voor een beklagde belastende verklaring heeft afgelegd, te horen als getuige indien die beklagde daarom verzoekt, moet worden beoordeeld in het licht van het door artikel 6.1 EVRM gewaarborgde recht op een eerlijk proces en het door artikel 6.3.d EVRM gewaarborgde recht om getuigen à charge te ondervragen of te doen ondervragen. Wezenlijk daarbij is of de tegen de beklagde gevoerde strafvervolgning in haar geheel beschouwd eerlijk verloopt, wat niet uitsluit dat de rechter niet alleen rekening houdt met het recht van verdediging van die beklagde, maar ook met de belangen van de samenleving, de slachtoffers en de getuigen zelf.

Uit artikel 6.1 EVRM volgt in de regel dat het tegen een beklagde aangevoerde bewijs hem wordt voorgelegd tijdens een openbare rechtszitting en de beklagde dit bewijs moet kunnen tegenspreken.

Artikel 6.1 en 6.3.d EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, vereist dat om een belastende verklaring van een tijdens het vooronderzoek gehoorde persoon als bewijs in aanmerking te nemen, zonder dat de beklagde de gelegenheid had die persoon als getuige op de rechtszitting te ondervragen, de rechter nagaat of:

(i) er ernstige redenen zijn voor het niet-horen van de getuige, dit wil zeggen feitelijke of juridische gronden die de afwezigheid van de getuige op de rechtszitting kunnen verantwoorden. Bij die beoordeling kan de rechter in aanmerking nemen dat er een risico bestaat op intimidatie, represailles, bedreigingen of geweld tegenover de getuige of bekenden van de getuige. Het is daarbij zonder belang dat die intimidatie, represailles, bedreigingen of geweld uitgaan of kunnen uitgaan van de beklagde die het verhoor van de getuige vraagt dan wel van andere beklagden of zelfs van derden;

(ii) de belastende verklaring het enige of doorslaggevende element is waarop de schuldigverklaring steunt, waarbij onder doorslaggevend wordt verstaan bewijs dat dermate belangrijk is dat het aannemelijk is dat het het resultaat van de zaak heeft bepaald;

(iii) er voor het niet-kunnen ondervragen van de getuige voldoende compenserende factoren zijn met inbegrip van sterke procedurele waarborgen.

In de regel zal de rechter de impact op het eerlijk proces van het niet-horen op de rechtszitting van een getuige die tijdens het vooronderzoek een belastende verklaring heeft afgelegd, beoordelen aan de hand van de drie voormelde criteria en in de vermelde volgorde, tenzij één van de criteria van dermate overwegend belang is dat dit criterium volstaat om uit te maken of het strafproces in zijn geheel beschouwd al dan niet eerlijk verloopt.

Cass. 13 oktober 2020 (P.20.0783.N), www.juridat.be

Hyperlink: nog te verschijnen

Trefwoorden: Verplichting van de rechter te antwoorden op stukken?

Samenvatting: De rechter moet niet antwoorden op een stuk, maar enkel op een bij conclusie gevoerd verweer waaruit een bepaald rechtsgevolg wordt afgeleid. Bijgevolg verplicht het feit dat een beklaagde een verslag van zijn technische raadgever aan de rechter overlegt, deze laatste niet om daarop bijkomend te antwoorden.

Cass. 13 oktober 2020 (P.20.0483.N), www.juridat.be

Hyperlink: nog te verschijnen

Trefwoorden: Verbeurdverklaring - Vermogensvoordeel – Begrip

Samenvatting: Rechtstreekse vermogensvoordelen als bedoeld in artikel 42, 3°, Strafwetboek omvatten zowel goederen en waarden als elk economisch voordeel uit een misdrijf, zij het een belastingmisdrijf, ook als ze niet in een vermogen kunnen worden geïdentificeerd. Opdat de rechter de verbeurdverklaring van die vermogensvoordelen kan bevelen, is vereist is dat er een causaal verband bestaat tussen het misdrijf en de vermogensvoordelen.

De margeregeling bepaald in artikel 58, § 4, Btw-wetboek houdt een bijzondere belastingheffing in voor belastingplichtige wederverkopers van tweedehandse goederen, waarbij de btw niet wordt aangerekend op de totale verkoopprijs van die goederen, maar enkel op de gerealiseerde winstmarge.

Wanneer een btw-plichtige persoon door het plegen van misdrijven van btw-valsheid en btw-fraude minder dan de wettelijk verschuldigde btw ontvangt en doorstort aan de Staat omdat hij die btw niet aanreken aan zijn particuliere klant, leveren die misdrijven hem geen btw-voordeel op in de zin van artikel 42, 3°, Strafwetboek.

Het arrest dat anders oordeelt en lastens de eiser de verbeurdverklaring beveelt van de nietaangerekende btw, verantwoordt die beslissing niet naar recht.

Cass. 13 oktober 2020 (P.20.0549.N), www.juridat.be

Hyperlink: nog te verschijnen

Trefwoorden: Witwassen – Vereisten

Samenvatting: Artikel 505, eerste lid, 2°, en tweede lid, eerste zin, Strafwetboek bestraft zij die in artikel 42, 3°, Strafwetboek bedoelde zaken, die voortkomen uit niet door henzelf gepleegde misdrijven, kopen, ruilen of om niet ontvangen, bezitten, bewaren of beheren, ofschoon zij op het ogenblik van de aanvang van deze handelingen de oorsprong van die zaken kenden of moesten kennen. Dat is de kwalificatie van het feit waaronder de eiser aanvankelijk is vervolgd.

Artikel 505, eerste lid, 4°, en tweede lid, eerste zin, Strafwetboek bestraft zij die de aard, oorsprong, vindplaats, vervreemding, verplaatsing of eigendom van in artikel 42, 3°, Strafwetboek bedoelde zaken, die voortkomen uit door henzelf of door anderen gepleegde misdrijven, verhelen of verhullen, ofschoon zij op het ogenblik van de aanvang van deze handelingen de oorsprong van die zaken kenden of moesten kennen. Dat is de heromschrijving van het feit waarvoor de appelrechters de eiser hebben veroordeeld.

Het bezit, de bewaring of het beheer van de hier bedoelde zaken kan een gedraging uitmaken waarmee de dader van het witwasmisdrijf de oorsprong of de verplaatsing van die zaken verheelt of verhult. Dat kan blijken uit de omstandigheden die de rechter vaststelt, waaronder de heimelijke aard van het bezit.

De rechter oordeelt daarover onaantastbaar. Het Hof onderzoekt wel of de rechter uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die daarmee onverenigbaar zijn of op grond daarvan niet kunnen worden aangenomen.

Cass. 13 oktober 2020 (P.20.0550.N), www.juridat.be

Hyperlink: nog te verschijnen

Trefwoorden: Witwassen - Bewijsmiddelen die de rechter hoort te overwegen

Samenvatting: De veroordeling wegens een witwasmisdrijf bedoeld in artikel 505, eerste lid, Strafwetboek vereist dat de rechter met zekerheid elke legale herkomst of oorsprong van de zaken bedoeld in artikel 42, 3°, Strafwetboek kan uitsluiten, dit wil zeggen dat daarover geen redelijke twijfel bestaat.

Wanneer de wet geen bijzonder bewijsmiddel voorschrijft, wat het geval is voor het bewijs van witwasmisdrijven, beoordeelt de strafrechter onaantastbaar de bewijswaarde van de hem regelmatig overgelegde gegevens waarover de partijen tegenspraak hebben kunnen voeren. Daartoe behoort ook het beoordelen van de geloofwaardigheid van de beweringen van partijen of derden. Bij die beoordeling mag de rechter rekening houden met alle vermoedens van feitelijke aard die hem overtuigen van de schuld van de beklaagde.

Met een dergelijke beoordeling miskent de rechter het vermoeden van onschuld niet. Bij het oordeel of een beklaagde schuldig is aan een hem verweten witwasmisdrijf omdat met zekerheid elke legale oorsprong kan worden uitgesloten van de zaken die het voorwerp van zijn gedraging uitmaken, kan de rechter dan ook het gegeven betrekken dat een beklaagde een gedeelte van zijn inkomsten heeft dienen te besteden aan kosten voor levensonderhoud of uitgaven van persoonlijke aard. De rechter moet die kosten en uitgaven niet noodzakelijk in detail berekenen. Hij kan uitgaan van een normaal uitgavenpatroon.

Er bestaat inzake witwassen geen bewijsstandaard die vereist dat, om de bewering van een beklaagde te weerleggen dat cash stortingen op zijn rekening legaal zijn omdat zij moeten worden toegerekend op zijn vroegere afnames van contante gelden van dezelfde rekening, het bewijs wordt geleverd dat de afgehaalde gelden zijn gebruikt voor een ander doel dan die stortingen. Uit het antwoord op het eerste onderdeel blijkt integendeel dat het bewijs van witwasmisdrijven valt onder de principieel vrije bewijswaardering eigen aan het strafrecht.

Het enkele feit dat een beklaagde tegen een betichting wegens witwassen meerdere verweermiddelen aanvoert tot staving van legale herkomst of oorsprong van de zaken die het voorwerp van zijn gedragingen uitmaken, belet niet dat de rechter al die verweermiddelen verwerpt omdat zij niet geloofwaardig zijn.

B. Beroepen tegen arresten van de K.I.

Cass. 11 september 2019 (P.19.0922.F), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20190911-5

Trefwoorden: Europees aanhoudingsbevel - Uitvoering aan België gevraagd - Persoon die door een Staat aan België is overgeleverd in uitvoering van een eerste Europees aanhoudingsbevel - Tweede Europees aanhoudingsbevel uitgevaardigd door een andere Staat - Instemming van de eerste Staat - Voorwaarden

Samenvatting: Uit artikel 28, 2°, c, van het kaderbesluit van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en uit artikel 38, § 1 en § 2, Wet Europees Aanhoudingsbevel dat de regels bepaalt die van toepassing zijn op de uitvoering van een tweede Europees aanhoudingsbevel, uitgevaardigd door een lidstaat ten aanzien van een persoon die aan België is overgeleverd in uitvoering van een eerste Europees aanhoudingsbevel dat door een andere Staat is afgeleverd volgt dat, behoudens verblijf uit vrije wil van de betrokkene op het grondgebied van de uitvaardigende Staat van het eerste aanhoudingsbevel, wanneer die persoon instemt met de uitvoering van het tweede bevel en afstand doet van de bescherming van het specialiteitsbeginsel, de uitvaardigende Staat van het eerste bevel het tweede niet mag uitvoeren zonder de instemming van de Staat die hem de gezochte persoon had overgeleverd (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 452.

Cass. 10 maart 2020 (P.19.1168.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200310-2

Trefwoorden: Gerechtelijk onderzoek – Regeling van de rechtspleging – Buitenvervolginstelling – Motivering

Samenvatting: Het recht op een eerlijke behandeling van de zaak vereist dat de beslissing die ter gelegenheid van de regeling der rechtspleging een einde stelt aan de strafvordering de voornaamste redenen vermeldt tot staving van die beslissing, ongeacht of er een conclusie is ingediend; de burgerlijke partij moet in staat zijn die beslissing te begrijpen (1). (1) Zie Cass. 14 januari 2014, AR P.13.1213.N, AC 2014, nr. 26; Cass. 10 december 2013, AR P.13.1348.N, AC 2013, nr. 670; Cass. 16 april 2013, AR P.12.0858.N, AC 2013, nr. 238; Cass. 12 september 2012, AR P.12.0544.F, AC 2012, nr. 458, T. Strafr. 2013, 304 noot B. MAES en E. WELLEKENS.

Cass. 24 maart 2020 (P.20.0320.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200324-2

Trefwoorden: 1. Europees aanhoudingsbevel – Onderzoeksgerechten

2. Motivering – Rechten van verdediging – Gegevens van algemene bekendheid – Coronavirusepidemie

3. Europees aanhoudingsbevel – Weigering tenuitvoerlegging – Tenuitvoerlegging zou afbreuk doen aan de fundamentele rechten – Beoordeling onderzoeksgerecht

Samenvatting: 1. Artikel 2, §4, 5°, Wet Europees Aanhoudingsbevel bepaalt dat het Europees aanhoudingsbevel melding maakt van het tijdstip van het misdrijf waarvoor het Europees aanhoudingsbevel wordt uitgevaardigd; de gegevens die in het Europees aanhoudingsbevel moeten worden opgenomen zijn niet op straffe van nietigheid voorgeschreven en het volstaat dat het bevel zo is opgesteld dat dit het onderzoeksgerecht in staat stelt te oordelen of de wettelijk bepaalde voorwaarden voor tenuitvoerlegging zijn vervuld (1). (1) Cass. 1 maart 2006, AR P.06.0280.F, AC 2006, n° 116; M.-A. BEERNAERT, H.D. BOSLY et D. VANDERMEERSCH, *Droit de la procédure pénale*, 2017, 8ste ed., T. II, 1818-1819; J. VAN GAEVER, *Het Europees aanhoudingsbevel in de praktijk*, Kluwer, 2013, 41-44.

2. Het bestaan van de coronavirusepidemie, de maatregelen die de overheden in Italië en in België op dat vlak nemen en de impact daarvan op de samenleving, zijn gegevens van algemene bekendheid en deze worden geacht tot het debat te behoren zodat de rechter die bij zijn beoordeling mag betrekken zonder de partijen de gelegenheid te moeten geven daarover verweer te voeren (1). (1) Cass. 13 september 2016, AR P.16.0396.N, AC 2016, nr. 484, NC 2018 (4), 384 en noot A.WINANTS, 'De strijd tegen het terrorisme en de eerbiediging van de algemene rechtsbeginselen'.

3. Artikel 4, 5°, Wet Europees Aanhoudingsbevel bepaalt dat de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel wordt geweigerd ingeval er ernstige redenen bestaan te denken dat de tenuitvoerlegging van het Europees bevel afbreuk zou doen aan de fundamentele

rechten van de betrokken persoon, zoals die worden bevestigd door artikel 6 VEU en het onderzoeksgerecht beoordeelt in feite of er een kennelijk gevaar voor de fundamentele rechten bestaat in de zin van artikel 4, 5°, Wet Europees Aanhoudingsbevel en of de gegevens het vermoeden van eerbiediging van die rechten door de uitvaardigende staat weerleggen; het onderzoeksgerecht beoordeelt onaantastbaar de bewijswaarde van de regelmatig voorgelegde feitelijke gegevens waarover de partijen tegenspraak hebben kunnen voeren en wanneer het van oordeel is dat de persoon wiens overlevering wordt gevraagd, niet aannemelijk maakt dat er een kennelijk gevaar bestaat voor een aantasting van zijn fundamentele rechten, is het niet verplicht de betrokkene te verzoeken om daarover nadere gegevens te verstrekken (1). (1) Cass. 1 maart 2006, AR P.06.0280.F, AC 2006, n° 116; M.-A. BEERNAERT, H.D. BOSLY et D. VANDERMEERSCH, Droit de la procédure pénale, 2017, 8ste ed., T. II, 1806-1810; J. Van Gaever, Het Europees aanhoudingsbevel in de praktijk, Kluwer, 2013, 86-104.

Cass. 31 maart 2020 (P.20.0350.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200331-3

Trefwoorden: Europees aanhoudingsmandaat - Ten uitvoerlegging van straf - Weigeringsgronden

Samenvatting: Artikel 4.6 Kaderbesluit Europees Aanhoudingsbevel bepaalt dat de uitvoerende rechterlijke autoriteit de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel ter fine van de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf of een tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel kan weigeren, indien de gezochte persoon verblijft in of onderdaan of ingezetene is van de uitvoerende lidstaat en deze zich ertoe verbindt die straf of maatregel overeenkomstig zijn nationale recht zelf ten uitvoer te leggen.

Artikel 6, 4°, Wet Europees Aanhoudingsbevel bepaalt dat de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel kan worden geweigerd ingeval dit bevel is uitgevaardigd met het oog op de tenuitvoerlegging van een straf of een veiligheidsmaatregel en de betrokkene Belg of ingezetene is of in België verblijft en de bevoegde Belgische autoriteiten zich ertoe verbinden die straf of die veiligheidsmaatregel overeenkomstig de Belgische wetgeving ten uitvoer te leggen.

De beide bepalingen hebben dezelfde strekking.

Uit het arrest C-66/08 van 17 juli 2008 (Szymon Kozłowski) van het Hof van Justitie van de Europese Unie volgt dat zelfs als aan de beide voorwaarden van artikel 4.6 Kaderbesluit Europees Aanhoudingsbevel en artikel 6, 4°, Wet Europees Aanhoudingsbevel is voldaan het onderzoeksgerecht niet verplicht is om de bedoelde weigeringsgrond toe te passen en de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel te weigeren. Het onderzoeksgerecht kan oordelen dat de tenuitvoerlegging van de in de uitvaardigende lidstaat opgelegde straf op het grondgebied van de uitvoerende lidstaat niet door enig rechtmatig belang wordt gerechtvaardigd.

Met overname van de redenen van de vordering van de procureur-generaal en van de beroepen beschikking oordeelt het arrest dat de eiseres op geen enkele manier aannemelijk maakt dat zij werkelijk enige affiniteit heeft met België en hier een sociaal leven leidt, maar dat alles erop wijst dat zij Slovaakse heeft verlaten omwille van de veroordeling die haar daar

boven het hoofd hangt. Aldus geeft het arrest te kennen dat de tenuitvoerlegging in België van de in Slovaakse opgelegde straf niet door enig rechtmatig belang wordt gerechtvaardigd. Dat oordeel schraagt de beslissing het beroep op de facultatieve weigeringsgrond van artikel 6, 4°, Wet Europees Aanhoudingsbevel te verwerpen.

Cass. 21 april 2020 (P.19.1274.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200421-1

Trefwoorden: Burgerlijke partijstelling - Ontvankelijkheid - Vereist geen bewijs van de 3 elementen - Enkel de aannemelijkheid wordt vereist

Samenvatting: Hij die beweert door een misdaad of een wanbedrijf benadeeld te zijn, kan zich op grond van artikel 63 Wetboek van Strafvordering voor de bevoegde onderzoeksrechter burgerlijke partij stellen, zonder dat hij in die stand van de rechtspleging het bewijs hoeft te leveren van de schade, haar omvang en het oorzakelijk verband ervan met het desbetreffende misdrijf. Evenwel moet de beweerde benadeelde, wil zijn burgerlijke partijstelling ontvankelijk zijn, zijn bewering over de schade die hij door het misdrijf zou hebben geleden, aannemelijk maken. Bij die beoordeling dient het onderzoeksgerecht dat over de ontvankelijkheid van de burgerlijkepartijstelling oordeelt, rekening te houden met de concrete feiten, voorwerp van de klacht met burgerlijkepartijstelling, en niet met de abstracte misdrijfomschrijvingen.

Het onderzoeksgerecht oordeelt in beginsel op een onaantastbare wijze in feite of de schade die de benadeelde beweert te hebben geleden aannemelijk is, wat het kan afleiden uit zijn vaststelling dat de beweerde benadeelde geen schade heeft geleden of heeft kunnen lijden omdat de aangevoerde schade niet reëel noch persoonlijk is. Het Hof gaat enkel na of het onderzoeksgerecht uit de door hem vastgestelde feitelijke gegevens geen gevolgen trekt die er geen verband mee houden of met het begrip schade onverenigbaar zijn.

Cass. 5 mei 2020 (P.20.0459.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200505-6

Trefwoorden: 1. Doorzoeking voertuig – Artikel 29 Wet Politieambt – Doorzoeking in meerdere fasen op niet-aansluitende tijdstippen – Meerdere doorzoekingen

2. Voorlopige hechtenis – Ernstige aanwijzingen van schuld afgeleid uit een huiszoeking – Huiszoekingsbevel toegevoegd per kopie, fax of e-mail – Beoordeling regelmatigheid huiszoeking mogelijk voor zover de inhoud van het huiszoekingsbevel niet betwist wordt

Samenvatting: 1. Op grond van artikel 29 Wet Politieambt kunnen politieambtenaren overgaan tot het doorzoeken van een voertuig op de openbare weg, onder meer indien zij op grond van de gedragingen van de bestuurder of de passagiers, van materiële aanwijzingen of van omstandigheden van tijd of plaats, redelijke gronden hebben om te

denken dat het voertuig wordt gebruikt of zou kunnen worden gebruikt om een misdrijf te plegen of om overtuigingsstukken of bewijsmateriaal in verband met een misdrijf te vervoeren. Het doorzoeken van een voertuig mag nooit langer duren dan de tijd vereist door de omstandigheden die het rechtvaardigen.

Zulke doorzoeking kan, volgens de noodwendigheden, gebeuren in meerdere fasen die plaatsvinden op niet-aansluitende tijdstippen. Een voertuig kan ook het voorwerp uitmaken van meerdere doorzoekingen die in dat geval elk moeten voldoen aan de vereisten van artikel 29 Wet Politieambt. Het staat aan de rechter daarover te oordelen op grond van de door hem onaantastbaar vastgestelde feiten.

2. Indien voor het onderzoeksgerecht wordt aangevoerd dat de ernstige aanwijzingen van schuld zijn afgeleid uit een huiszoeking waarvan de regelmatigheid niet blijkt, dan kan het onderzoeksgerecht de regelmatigheid van het huiszoeking beoordelen op basis van een gekopieerd, gefaxt of per e-mail toegevoegd huiszoekingsbevel, voor zover de inverdenkinggestelde niet heeft betwist dat de inhoud van die kopie, die fax of dat e-mailbericht overeenstemt met het origineel.

Cass. 12 mei 2020 (P.20.0342.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200512-4

Trefwoorden: Huiszoeking – Verhoor – Gebrek aan bijstand advocaat – Verzoek tot opheffing beslag – Beoordeling – Antwoorden op gevoerde verweer

Samenvatting: Het onderdeel voert schending aan van artikel 149 Grondwet: het arrest beantwoordt niet het door de eiser in zijn appelconclusie gevoerde verweer dat de Salduzvoorschriften en zijn recht van verdediging zijn miskend omdat hij bij zijn verhoor ter gelegenheid van de huiszoeking en het beslag niet werd bijgestaan door een raadsman.

Uit het tegensprekelijk karakter van de door artikel 22, § 2, Wet Europees Onderzoeksbevel en artikel 61quater Wetboek van Strafvordering geregelde procedure volgt voor de kamer van inbeschuldigingstelling de verplichting om, wanneer voor haar binnen de haar op grond van die bepalingen toegekende beoordelingsbevoegdheid een verweer wordt gevoerd, dit te beantwoorden.

De eiser heeft voor de kamer van inbeschuldigingstelling aangevoerd dat zijn verhoor ter gelegenheid van de huiszoeking en het beslag zonder bijstand van een raadsman strijdig is met artikel 6.3 EVRM. Het arrest dat bij de beoordeling van de uit artikel 61quater, § 1, Wetboek van Strafvordering voortvloeiende ontvankelijkheidsvoorwaarde dat de verzoeker moet aantonen dat hij door het beslag wordt geschaad, verwijst naar dat verhoor, beantwoordt het bedoelde verweer niet.

Cass. 19 mei 2020 (P.20.0489.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200519-5

Trefwoorden: Voorlopige hechtenis - Voorwaardelijke invrijheidsstelling - Geen limitatieve opsomming mogelijke voorwaarden - Beperking grondrechten

Samenvatting: Volgens artikel 35, § 1, Voorlopige Hechteniswet kan de onderzoeksrechter de in verdenkinggestelde in vrijheid laten onder oplegging van één of meer voorwaarden voor de tijd die hij bepaalt en maximum voor drie maanden. Artikel 35, § 3, Voorlopige Hechteniswet bepaalt dat deze voorwaarden betrekking moeten hebben op een van de redenen genoemd in artikel 16, § 1, vierde lid, Voorlopige Hechteniswet, en daaraan aangepast zijn, in acht genomen de omstandigheden van de zaak. Het betreft onder meer het bestaan van ernstige redenen om te vrezen dat de in vrijheid gelaten in verdenkinggestelde nieuwe misdaden en wanbedrijven zou plegen. Artikel 36 Voorlopige Hechteniswet regelt de procedure voor de opheffing, de wijziging of de verlenging van de voorwaarden.

3. Uit deze bepalingen en de wetsgeschiedenis ervan volgt dat de wetgever geen limitatieve categorie van voorwaarden heeft omschreven, maar het aan de rechter heeft overgelaten de voorwaarden te bepalen die betrekking hebben op en aangepast zijn aan de in artikel 16, § 1, vierde lid, Voorlopige Hechteniswet genoemde redenen van onder meer het recidivegevaar. De door de rechter te bepalen voorwaarden kunnen wel degelijk een beperking inhouden op grondrechten, zoals het door artikel 10 EVRM en artikel 19 Grondwet gewaarborgde recht op vrije meningsuiting, mits de rechter de absolute noodzaak daartoe vaststelt.

Cass. 19 mei 2020 (P.20.0491.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200519-6

Trefwoorden: Europees aanhoudingsbevel – Voorwaardelijke invrijheidstelling – Elektronisch toezicht – Beoordeling onderzoeksgerecht

Samenvatting: Artikel 20, § 4, eerste lid, Wet Europees Aanhoudingsbevel bepaalt dat het definitieve besluit het Europees aanhoudingsbevel ten uitvoer te leggen de titel oplevert van vrijheidsbeneming tot de daadwerkelijke overlevering van de persoon aan de uitvaardigende staat.

Volgens artikel 20, § 4, tweede lid, Wet Europees Aanhoudingsbevel kan het definitieve besluit het Europees aanhoudingsbevel ten uitvoer te leggen evenwel voorzien in de voorwaardelijke invrijheidstelling of in de invrijheidstelling tegen borgstelling van de betrokken persoon onder de voorwaarden bedoeld in artikel 11, § 4, en § 5, tot de daadwerkelijke overlevering van de persoon aan de uitvaardigende staat.

Uit artikel 20, § 4, tweede lid, Wet Europees Aanhoudingsbevel, zoals uitgelegd door het arrest nr. 90/2019 van het Grondwettelijk Hof van 28 mei 2019, volgt dat het onderzoeksgerecht niet alleen kan beslissen tot de voorwaardelijke invrijheidstelling of de invrijheidstelling tegen borgstelling van de betrokkene, maar ook tot zijn hechtenis onder de modaliteit van het elektronisch toezicht.

Het staat aan het onderzoeksgerecht te oordelen of onder meer in het licht van het onttrekkingsgevaar de modaliteiten van de voorwaardelijke invrijheidstelling, de invrijheidstelling tegen borgstelling of de hechtenis onder de modaliteit van het elektronisch

toezicht kunnen worden toegekend. Daarbij kan het onderzoeksgerecht het al dan niet beschikken over een officiële woonplaats of verblijfplaats in aanmerking nemen.

Cass. 26 mei 2020 (P.20.0531.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200526-8

Trefwoorden: Voorlopige hechtenis – Verzoek voorlopige invrijheidstelling – Rechten van verdediging – Gegevens van algemene bekendheid – Corona

Samenvatting: Het bestaan van een coronavirusepidemie, de maatregelen die de overheid in België op dat vlak neemt en de impact daarvan op de samenleving zijn gegevens van algemene bekendheid.

Gegevens van algemene bekendheid worden uit hun aard geacht tot het debat te behoren en het voorwerp van tegenspraak te kunnen zijn. Bijgevolg mag de rechter deze bij zijn beoordeling betrekken zonder de partijen de gelegenheid te geven daarover verweer te voeren.

De eiser die zijn verzoek tot voorlopige invrijheidstelling heeft gegrond op een specifieke argumentatie over de coronavirusepidemie en het infectierisico in de Belgische gevangenissen en deze elementen dus eerst zelf in debat heeft gebracht, diende ermee rekening te houden dat de rechter zou kunnen verwijzen naar informatie die daarover te vinden is op aan de overheid te relateren bronnen die voor eenieder raadpleegbaar zijn.

Cass. 2 juni 2020 (P.20.0560.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200602-9

Trefwoorden: Voorlopige hechtenis – Conclusies – Geschrift niet ondertekend door de partij of haar advocaat

Samenvatting: Alle procespartijen hebben het recht voor de onderzoeksgerechten conclusies te nemen. Uit de artikelen 23, 4°, en 30, § 3, derde lid, Voorlopige Hechteniswet volgt dat de onderzoeksgerechten op regelmatig neergelegde conclusies moeten antwoorden.

In de rechtspleging voor de onderzoeksgerechten moet de conclusie blijken uit een geschrift dat, ongeacht zijn benaming of vorm, tijdens het debat ter rechtszitting door een partij of zijn advocaat aan de rechter wordt voorgelegd, waarvan regelmatig is vastgesteld dat de rechter kennis ervan heeft genomen en waarin middelen tot staving van een eis, verweer of exceptie zijn aangevoerd.

Een geschrift dat blijkt uit de vermeldingen van de beslissing door een partij of zijn advocaat tijdens het debat aan het onderzoeksgerecht is overgelegd, dat door de voorzitter en de griffier voor gezien is getekend en waarin een middel wordt aangevoerd tot staving van een eis, verweer of exceptie, moet worden beschouwd als een schriftelijke conclusie, zelfs als het niet door de partij of haar advocaat is ondertekend.

Cass. 9 juni 2020 (P.20.0611.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200609-6

Trefwoorden: Voorlopige hechtenis - Handhaving - Antwoordplicht van de rechter

Samenvatting: Krachtens artikel 23, 4°, Voorlopige Hechteniswet, dat ook van toepassing is voor de kamer van inbeschuldigingstelling overeenkomstig artikel 30, § 3, derde lid, van dezelfde wet, moet de rechter antwoorden op de conclusies van de partijen. Hij moet niet antwoorden op ter rechtszitting overgelegde stukken.

Cass. 9 juni 2020 (P.20.0598.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200609-5

Trefwoorden: Bedreigingen – COVID-19 – Spuwen

Samenvatting: Uit de tekst van artikel 328bis Strafwetboek en de wetsgeschiedenis ervan volgt dat dit wanbedrijf het verenigd zijn vereist van de volgende constitutieve bestanddelen:

- het verspreiden op om het even welke wijze;
- van stoffen die, zonder op zichzelf een gevaar in te houden, de indruk geven gevaarlijk te zijn;
- en waar de dader weet of moet weten dat hierdoor ernstige gevoelens van vrees kunnen worden teweeg gebracht voor een aanslag op personen of op eigendommen, waarop gevangenisstraf van ten minste twee jaar is gesteld.

Een gedraging die aan deze bestanddelen beantwoordt, is strafbaar en dit ongeacht de concrete aanleiding voor de wetgever om dit misdrijf in te voeren.

Indien stoffen worden verspreid die daadwerkelijk gevaarlijk of schadelijk zijn, is niet artikel 328bis Strafwetboek van toepassing, maar desgevallend een andere strafbaarstelling.

Het onderzoeksgerecht dat moet oordelen over de regelmatigheid van een bevel tot aanhouding en de handhaving van de voorlopige hechtenis voor feiten die zijn omschreven als een inbreuk op artikel 328bis Strafwetboek dient te onderzoeken of er ernstige aanwijzingen van schuld zijn voor de verspreiding door de dader van een ongevaarlijke stof die de indruk geeft gevaarlijk te zijn en dit met het in de bepaling omschreven opzet. Het onderzoeksgerecht beoordeelt of er in het licht van de concrete dossiergegevens ernstige aanwijzingen zijn dat het gaat om een ongevaarlijke stof die de indruk geeft gevaarlijk te zijn. Die beoordeling vereist niet noodzakelijk dat de stof die werd verspreid, wordt getest of dat hij die de stof heeft verspreid, wordt getest.

Cass. 9 juni 2020 (P.20.0440.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200609-4

Trefwoorden: Internering – Een zeker oorzakelijk verband tussen de geestesstoornis en de feiten is niet vereist

Samenvatting: Uit de samenhang van de artikelen 5 en 9 Interneringswet volgt niet dat een zeker oorzakelijk verband tussen de geestesstoornis en de feiten, waarvoor de inverdenkinggestelde of beklagde wordt geïnterneerd, vereist is om de internering te kunnen bevelen. De rechter die de internering beveelt, moet enkel vaststellen dat de inverdenkinggestelde of de beklagde op het ogenblik van de beslissing aan een geestesstoornis lijdt die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden tenietdoet of ernstig aantast, naast de overige voorwaarden bepaald in artikel 9, § 1, eerste lid, Interneringswet. De adviserende beoordeling door de deskundige of er mogelijk een oorzakelijk verband bestaat tussen de geestesstoornis en de feiten is een hulpmiddel bij de globale inschatting van die geestestoestand, alsook van het risicogevaar, de behandelbaarheid en de behandelingsmogelijkheden van de betrokkene.

Cass. 10 juni 2020 (P.19.0529.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200610-4

Trefwoorden: Onderzoeksgerechten – Conclusies – Mondeling – Neerslag in proces-verbaal of in beslissing – Verplichting te beantwoorden

Samenvatting: Alle procespartijen hebben het recht voor de onderzoeksgerechten conclusies te nemen. Uit de artikelen 127, 135 en 233 Wetboek van Strafvordering volgt dat de onderzoeksgerechten die de rechtspleging regelen, verplicht zijn daarop te antwoorden. In strafzaken kan een conclusie ook mondeling worden genomen voor zover de vordering, exceptie of verweer een schriftelijke neerslag vindt in het proces-verbaal van de rechtszitting of in de rechterlijke beslissing.

Uit het proces-verbaal van de rechtszitting van 21 februari 2019 volgt dat de eisers het appelgerecht hebben verzocht om hen een rechtsplegingsvergoeding van 20.000,00 euro toe te kennen gelet op de complexiteit van de zaak.

Het arrest laat deze vordering onbeantwoord.

Het onderdeel is in zoverre gegrond.

Cass. 30 juni 2020 (P.20.0680.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200630-6

Trefwoorden: Voorlopige hechtenis - Handhaving - Overname redenen van OM - Voorwaarde

Samenvatting: Geen enkele wettelijke bepaling verbiedt de kamer van inbeschuldigingstelling die op onderscheiden tijdstippen dient te oordelen over de voorlopige hechtenis van eenzelfde inverdenkinggestelde, voor de motivering van de handhaving van die hechtenis de redenen van de vordering van het openbaar ministerie

over te nemen, althans in zoverre er rekening wordt gehouden met de noodzakelijke individualisering en het evolutief en uitzonderlijk karakter van de voorlopige hechtenis. De loutere omstandigheid dat de motivering van eerdere beslissingen wordt overgenomen en dat er, in vergelijking met de vorige beslissing tot handhaving van de voorlopige hechtenis, in de nieuwe handhavingstitel geen melding wordt gemaakt van nieuwe elementen of gegevens, betekent als zodanig echter niet noodzakelijk dat de handhaving van de voorlopige hechtenis blij zou geven van een automatisme en dat er geen rekening werd gehouden met de vereiste individualisering en met het evolutief karakter van de voorlopige hechtenis.

Cass. 15 juli 2020 (P.20.0729.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200715-1

Trefwoorden: Voorlopige hechtenis – Bevel tot aanhouding – Betekening – Ondertekening door de verdachte niet vereist

Samenvatting: Krachtens artikel 18, § 1, eerste en derde lid, Voorlopige Hechteniswet moet het bevel tot aanhouding binnen een termijn van achtenveertig uur aan de verdachte worden betekend door een mondelinge mededeling van die beslissing in de taal van de rechtspleging en met afgifte van een volledig afschrift van die akte. Het tweede lid van die paragraaf bepaalt dat de betekening geschiedt door de griffier van de onderzoeksrechter, door de directeur van een strafinrichting of door een agent van de openbare macht. Uit deze bepalingen volgt niet dat een regelmatige betekening ook de ondertekening door de verdachte vereist.

Cass. 12 augustus 2020 (P.20.0849.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200812-2

Trefwoorden: Politionele informatie waarvan herkomst niet uit het strafdossier blijkt – Loutere inlichting – Ernstige en objectieve aanwijzing voor interceptie en doorzoeking voertuig

Samenvatting: Behoudens voor wat feiten betreft die algemeen bekend zijn of berusten op algemene ervaring en daarom steeds tot het debat behoren, verbiedt het recht van verdediging, waartoe het recht op tegenspraak behoort, de rechter zijn beslissing te laten steunen op feitelijke elementen die niet voortspruiten uit de gegevens van het strafdossier of het onderzoek ter rechtszitting, maar die hij slechts ingevolge eigen vaststellingen of persoonlijke ervaring buiten het debat heeft vernomen, zodat de partijen daarover geen tegenspraak hebben kunnen voeren. Het verbod voor de rechter om uitspraak te doen op grond van elementen waarvan hij slechts uit persoonlijke wetenschap kennis draagt, is het logische gevolg van zijn plicht om uitsluitend te beslissen op grond van elementen waarover de partijen tegenspraak hebben kunnen voeren.

Geen enkele wets- of verdragsbepaling noch enig algemeen rechtsbeginsel verzet zich ertegen dat niet nader geïdentificeerde politionele informatie in aanmerking wordt genomen als loutere inlichting die toelaat het onderzoek in een bepaalde richting te oriënteren en vervolgens op autonome wijze bewijzen te verzamelen, voor zover niet aannemelijk wordt gemaakt dat zulks op onregelmatige wijze is geschied en voor zover de rechter aan die inlichtingen als zodanig geen bewijswaarde toekent. Dergelijke politionele informatie waarvan de herkomst niet uit het strafdossier blijkt, kan dan ook een ernstige en objectieve aanwijzing opleveren op grond waarvan politiediensten gerechtigd zijn een voertuig te intercepteren en te doorzoeken.

De appelrechters oordelen dat de verbalisanten in het aanvankelijk procesverbaal vaststellen dat het voertuig van de eiseres, ook al stond dit voertuig niet geseind en was het evenmin ANG-gekend, bekend was bij de politiediensten in het kader van heling. Hierdoor baseren de appelrechters hun beslissing niet op gegevens die niet aan de tegenspraak van de partijen zijn onderworpen en verantwoordt zij naar recht hun beslissing dat uit hun prima facie - onderzoek blijkt dat het voertuig van de eiseres op een regelmatige wijze werd geïntercepteerd en doorzocht.

Cass. 8 september 2020 (P.20.0630.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200908-7

Trefwoorden: Internering – Raadkamer – Hoger beroep – Vereisten voor het instellen van hoger beroep zijn verantwoord

Samenvatting: Volgens artikel 14, § 1, Interneringswet kunnen de partijen of hun advocaat voor de kamer van inbeschuldigingstelling hoger beroep instellen tegen de beslissingen van de raadkamer. Dit beroep wordt ingesteld in de vorm en binnen de termijnen die worden bepaald bij de artikelen 203, 203bis en 204 Wetboek van Strafvordering. Behalve in het geval bedoeld in artikel 205 Wetboek van Strafvordering en in artikel 1 van de wet van 25 juli 1893 betreffende de aantekening van beroep of van voorziening in cassatie van de gedetineerde of geïnterneerde personen, wordt het beroep ingesteld door middel van een verklaring ter griffie van de correctionele rechtbank.

Krachtens artikel 203, § 1, eerste lid, Wetboek van Strafvordering vervalt het recht van hoger beroep van een beklaagde indien de verklaring van hoger beroep niet is gedaan uiterlijk dertig dagen na de uitspraak van een op tegenspraak gewezen vonnis.

Artikel 204 Wetboek van Strafvordering bepaalt dat een beklaagde tevens op straffe van verval van het hoger beroep binnen dezelfde termijn als voor het afleggen van de in artikel 203 bedoelde verklaring van hoger beroep en op dezelfde griffie dan wel op de griffie van het appelgerecht een verzoekschrift of grievenformulier moet indienen, dat nauwkeurig de grieven bevat die tegen het vonnis worden ingebracht. Volgens artikel 1, eerste lid, van de voormelde wet van 25 juli 1893 kunnen in de gevangenis opgesloten personen de verklaringen van hoger beroep in strafzaken, en de verzoekschriften waarin nauwkeurig de grieven worden bepaald die tegen het vonnis worden ingebracht, doen aan de directeur van de instelling of zijn gemachtigde.

Uit deze bepalingen volgt dat de appelrechter behoudens overmacht verplicht is het hoger beroep van een inverdenkinggestelde ingesteld ter griffie van de gevangenis tegen de beslissing van de raadkamer die hem interneert, maar die heeft nagelaten tijdig een grievenschrift in te dienen en voor wie door zijn raadsman evenmin een dergelijk geschrift is ingediend, vervallen te verklaren.

Het door artikel 6.1 EVRM gewaarborgde recht van toegang tot de rechter, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, belet de lidstaten niet het instellen van rechtsmiddelen afhankelijk te maken van voorwaarden, voor zover die voorwaarden een wettig doel dienen en er een redelijke verantwoording bestaat tussen de opgelegde voorwaarden en het nagestreefde doel. Die voorwaarden mogen niet ertoe leiden dat het recht op het instellen van het rechtsmiddel in de kern wordt aangetast.

Met de verplichting voor de appellant op straffe van verval van het hoger beroep de grieven tegen de beroepen beslissing kenbaar te maken, beoogt de wetgever een doelmatiger behandeling van de strafzaken in hoger beroep, het vermijden van nutteloze werklast en kosten door het niet langer voorleggen van niet-betwiste beslissingen aan de appelrechter en ten slotte de tegenpartijen en de appelrechter in de gelegenheid te stellen te bepalen van welke beslissingen de appellant de hervorming wenst. Die verplichting, alsook de duidelijk in artikel 204 Wetboek van Strafvordering bepaalde verplichting om binnen de appeltermijn de grieven schriftelijk in te dienen zodat snel zekerheid bestaat over de draagwijdte van het hoger beroep, dienen een wettig doel, respecteren een redelijke verhouding tussen de opgelegde beperkingen en het nagestreefde doel en tasten het recht op hoger beroep in de kern niet aan.

Die verantwoording geldt evenzeer indien de beroepen beslissing een interneringsbeslissing is aangezien de appelrechter bij afwezigheid van nauwkeurig bepaalde grieven zijn saisine niet kan bepalen. Aannemen dat bij afwezigheid van een tijdig ingediend grievenschrift het hoger beroep is gericht tegen alle beslissingen van de beroepen beslissing zou de wettelijk bepaalde verplichting nauwkeurig de grieven op te geven zinledig maken.

Uit artikel 6.1 EVRM en artikel 14.1 IVBPR en het door die bepalingen gewaarborgde recht van toegang tot de rechter volgt voor de overheid in de regel niet de verplichting om een inverdenkinggestelde die tijdens de procedure in eerste aanleg werd bijgestaan door een raadsman en die kennis heeft gekregen van de beroepen beslissing, alle vormvereisten voor het hoger beroep tegen die beslissing ter kennis te brengen. Dat geldt ook voor de op straffe van verval van het hoger beroep voorgeschreven verplichting om tijdig nauwkeurig bepaalde grieven in te dienen.

Cass. 8 september 2020 (P.20.0904.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200908-10

Trefwoorden: Voorlopige hechtenis – Onderzoeksrechter – Voorafgaande ondervraging – Niet ondertekening – Bevel tot aanhouding regelmatig

Samenvatting: Artikel 16, § 2, eerste lid, Voorlopige Hechteniswet bepaalt dat de onderzoeksrechter, tenzij de verdachte voortvluchtig is, alvorens een bevel tot aanhouding te verlenen de inverdenkinggestelde ondervraagt over de feiten die aan de beschuldiging ten grondslag liggen en die aanleiding kunnen geven tot de afgifte van een bevel tot aanhouding

en hem hoort in zijn opmerkingen. Bij ontstentenis van deze ondervraging wordt de inverdenkinggestelde in vrijheid gesteld.

Hoewel het proces-verbaal van voorafgaande ondervraging van een inverdenkinggestelde in de regel wordt ondertekend door de onderzoeksrechter en de griffier en die ondertekening authenticiteit verleent aan het feit dat de inverdenkinggestelde werd ondervraagd en hij daarbij de vermelde verklaringen heeft afgelegd, leidt de afwezigheid van ondertekening door de onderzoeksrechter niet tot de nietigheid van die voorafgaande ondervraging en het op grond daarvan uitgevaardigde bevel tot aanhouding.

Het bevel tot aanhouding is regelmatig indien het onderzoeksgerecht op basis van de stukken van de rechtspleging vaststelt dat de onderzoeksrechter de inverdenkinggestelde wel degelijk voorafgaandelijk heeft ondervraagd overeenkomstig artikel 16, § 2, Voorlopige Hechteniswet.

Het arrest stelt vast dat het voorafgaand verhoor van de eiser werd ondertekend door de griffier, de eiser zelf en de tolk en dat dit niet wordt betwist door de raadsman van de eiser, de onderzoeksrechter in het bevel tot aanhouding verwijst naar de eerste ondervraging van 3 augustus 2020 en het proces-verbaal van ondervraging de aanwezigheid vermeldt van de onderzoeksrechter, de griffier, de eiser, de raadsman van de eiser en de tolk. Het oordeelt dat niet eraan kan worden getwijfeld dat de onderzoeksrechter op 3 augustus 2020 de eiser heeft verhoord vooraleer tegen hem een bevel tot aanhouding uit te vaardigen. Aldus verantwoordt het arrest naar recht de beslissing dat het bevel tot aanhouding regelmatig is en dat eisers verzoek tot onmiddellijke invrijheidstelling wordt verworpen.

Cass. 8 september 2020 (P.20.0906.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200908-11

Trefwoorden: Voorlopige hechtenis – Bewoordingen – Vermoeden van onschuld

Samenvatting: Het middel voert schending aan van artikel 6.1 en 6.2 EVRM en de bepalingen in verband met het recht op een eerlijk proces en houdende het vermoeden van onschuld: door te oordelen dat de eiser geen enkel probleeminzicht heeft en dat er risico op hervallen is in agressief, asociaal en weerspannig gedrag bij contacten met de politie of andere gezagsdragers, miskent het arrest eisers vermoeden van onschuld; met deze bewoordingen geeft het arrest de eiser het gevoel dat hij schuldig is.

Het arrest oordeelt bij de vaststelling van het recidivegevaar dat de eiser, die de feiten betwist, geen probleeminzicht blijkt te hebben, dat hij slechts vrijblijvende stappen lijkt te hebben genomen om zijn agressieprobleem aan te pakken en dat er op die manier geen enkele garantie is dat hij bij vrijlating niet opnieuw zal hervallen in agressief, asociaal en weerspannig gedrag bij contacten met de politie of andere gezagsdragers. Aldus miskent het arrest het vermoeden van onschuld.

Cass. 6 oktober 2020 (P.20.0944.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20201006-6

Trefwoorden: Europees aanhoudingsbevel – België is uitvoerende staat – Geen beoordeling wettigheid en regelmatigheid

Samenvatting: Het middel dat aanvoert dat de Duitse gerechtelijke overheid het aanhoudingsbevel niet had mogen uitvoeren omdat de eiser heeft voorgesteld zich vrijwillig aan te bieden, roept weliswaar formeel de schending in van artikel 4.5° Wet Europees Aanhoudingsbevel, maar komt in werkelijkheid op tegen de wettigheid of de regelmatigheid van het uitvoeren van het Europees aanhoudingsbevel door de Duitse bevoegde overheid. Er wordt niet aangevoerd dat de in de procedure waarvoor de overlevering wordt gevraagd eisers fundamentele rechten zullen worden miskend, maar wel dat het bevel nooit had mogen worden uitgevaardigd.

De Belgische onderzoeksgerechten hebben geen rechtsmacht om in het kader van de tenuitvoerlegging van het uitgevaardigde Europees aanhoudingsbevel de wettigheid en de regelmatigheid van dit bevel te beoordelen. Die beoordeling komt de rechter van de uitvoerende staat toe.

Het arrest oordeelt dat de rechtsmacht van de kamer van inbeschuldigingstelling is beperkt tot de wettigheidscontrole inzake de uitvoerbaarverklaring van het bevel en niet de beoordeling inhoudt van de noodzaak van het Europees aanhoudingsbevel. Dit dient te gebeuren door de Duitse gerechtelijke autoriteiten. Aldus is de beslissing naar recht verantwoord.

C. Andere arresten van het Hof van Cassatie

Cass. 4 september 2019 (P.19.0675.F), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20190904-3

Trefwoorden: 1. Weglating, in een openbare akte, van een wezenlijk bestanddeel van de naam - Vordering tot verbetering - Voorwaarde – Hoedanigheid

2. Naam – Begrip

3. Vonnissen en arresten - Vermelding van de voornaam, het voorvoegsel en de eigenlijke familienaam van een magistraat die zitting heeft gehouden - Overeenstemming met artikel 780, 1°, Gerechtelijk Wetboek

4. Vonnissen en arresten - Vermelding van de naam van een magistraat die zitting heeft gehouden - Vordering tot verbetering - Voorwaarde - Belang

Samenvatting: 1. De weglating, in een openbare akte, van een wezenlijk bestanddeel van de naam is een denaturatie die vatbaar is voor een vordering tot verbetering; deze kan enkel worden ingesteld door de drager van de naam en strekt ertoe de naam zijn werkelijke en volledige vorm terug te geven.

2. De naam is de verplichte vorm voor de aanduiding van personen (1). (1) H. DE PAGE, *Traité élémentaire de droit civil belge*, dl. I, Bruylant, Brussel, 1962, p. 401, en verwijzing in de noot.

3. De vermelding, in een arrest, van de voornaam, het voorvoegsel en de eigenlijke familienaam van een magistraat die zitting heeft gehouden, volstaat om hem aan te duiden en voldoet aan de voorschriften van artikel 780, 1°, Gerechtelijk Wetboek (1). (1) In het arrest waarvan de verbetering werd gevorderd, werd de betrokken magistraat aangeduid zonder het voorvoegsel en de naam volgend op het eerste voorvoegsel en de 'eigenlijke familienaam', zoals deze in het arrest waren vermeld.

4. De vordering tot verbetering van de vermelding van de naam van een magistraat die zitting heeft gehouden, welke geen enkele moeilijkheid aan het licht brengt waartoe de tenuitvoerlegging van het arrest aanleiding zou kunnen geven, is niet ontvankelijk bij gebrek aan belang (1). (1) Zie Cass. 25 augustus 2009, AR P.09.1228.F, AC 2009, nr. 463: 'de vordering tot verbetering veronderstelt een belang, dat bij strafzaken kan liggen in de noodzaak om de moeilijkheden te voorkomen bij de tenuitvoerlegging van het vonnis; in casu is een vordering tot verbetering van schrijffouten die geen gevolg hebben voor de tenuitvoerlegging van de beslissing, zonder belang'.

Cass. 31 maart 2020 (P.20.0190.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200331-2

Trefwoorden: Strafzaken - Wraking - Gegronde reden

Samenvatting: Er is wettige verdenking in de zin van artikel 828, 1°, Gerechtelijk Wetboek indien de aangevoerde feiten bij de partijen of derden de indruk kunnen wekken dat de gewraakte rechter zijn ambt niet kan uitoefenen met de nodige onafhankelijkheid of onpartijdigheid en die indruk als objectief gerechtvaardigd kan worden aangenomen.

De enkele omstandigheid dat een rechter in een afzonderlijke procedure iemands rijgeschiktheid heeft beoordeeld, volstaat als dusdanig niet om diens onpartijdigheid in twijfel te trekken in een latere procedure waarin de rijgeschiktheid van deze persoon opnieuw ter beoordeling voorligt. Wanneer daartoe de voorwaarden zijn vervuld, kan de rechter immers in elke zaak op basis van de hem op dat ogenblik voorgelegde feitelijke gegevens besluiten om de in artikel 42 Wegverkeerswet bepaalde beveiligingsmaatregel op te leggen.

Cass. 26 mei 2020 (P.20.0487.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200526-7

Trefwoorden: Strafvueroeringsrechtbank, kamer voor de bescherming van de maatschappij – Internering – Aanwezigheid advocaat – COVID-19

Samenvatting: Artikel 81, § 2, Interneringswet bepaalt dat de kamer voor de bescherming van de maatschappij ten aanzien van de geïnterneerde persoon slechts kan beslissen indien die wordt bijgestaan of vertegenwoordigd door een advocaat.

Volgens artikel 81, § 4, Interneringswet kan de kamer voor de bescherming van de maatschappij toestaan dat de geïnterneerde zich laat vertegenwoordigen door een advocaat.

Uit artikel 17 van het koninklijk besluit nr. 3 van 9 april 2020 houdende diverse bepalingen inzake strafprocedure en uitvoering van straffen en maatregelen in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19 volgt dat behoudens andersluidende gemotiveerde beslissing van de kamer voor de bescherming van de maatschappij enkel de advocaat van de geïnterneerde wordt gehoord.

Uit deze bepalingen volgt dat de advocaat die de geïnterneerde bijstaat of vertegenwoordigt het recht heeft deel te nemen aan het debat voor de kamer voor de bescherming van de maatschappij, tenzij hijzelf oordeelt dat dit niet noodzakelijk is en daarvan afziet.

Volgens de vermeldingen van het proces-verbaal van de rechtszitting van 22 april 2020 blijkt dat bij de behandeling van de zaak voor de kamer voor de bescherming van de maatschappij:

- de eiser werd gehoord via het elektronisch systeem Webex;
- volgens een mededeling van het openbaar ministerie de raadsman van de eiser niet zou hebben ingebeld;
- de tegensprekelijkheid van de procedure werd gegarandeerd door een schriftelijke vertegenwoordiging door zijn raadsman, namelijk mr. Schoovaerts in de plaats van mr. Verpoorten;
- er voor het standpunt van die raadsman louter werd verwezen naar diens schriftelijk standpunt.

Uit die vaststellingen volgt niet dat de raadsman van de eiser heeft kunnen deelnemen aan het debat voor de kamer voor de bescherming van de maatschappij zoals vereist door de voormelde bepalingen, dan wel dat hij daarvan heeft afgezien.

Cass. 23 juni 2020 (P.20.0582.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200623-7

Trefwoorden: Vrijheidsberoving van een geïnterneerde - Regelmatigheid

Samenvatting: Uit artikel 5.1.e EVRM volgt dat een vrijheidsberoving van een geesteszieke die strafbare feiten heeft gepleegd en op die grond is geïnterneerd, rechtmatig is indien hij binnen een redelijke termijn wordt geplaatst in een aangepaste instelling waar hem aangepaste zorg wordt verstrekt.

De kamer voor de bescherming van de maatschappij, als multidisciplinair en gespecialiseerd rechtscollege, moet toezicht houden over de wijze van uitvoering van de interneringsbeslissingen binnen het geldende verdragsrechtelijke en wettelijke kader. Het staat aan deze kamer erover te waken dat de geïnterneerde binnen een redelijke termijn wordt geplaatst in een aangepaste instelling waar hij de meest gepaste zorg ontvangt. Die regel geldt evenzeer voor geïnterneerden die reeds een of meerdere keren hebben genoten

van uitvoeringsmodaliteiten, zoals een invrijheidstelling op proef, maar die wegens de niet-naleving van voorwaarden opnieuw worden opgesloten.

De redelijkheid van die termijn, die niet in absolute termen is uit te drukken, hangt onder meer af van de aard van de geestesziekte, de mogelijke behandelwijzen, de wijze waarop de geïnterneerde desgevallend in het verleden reeds werd behandeld, de wijze waarop de uitvoering van de internering in het verleden is verlopen, de beschikbaarheid van de voorzieningen die zijn gericht op de specifieke noden van de geïnterneerde en de bereidheid van de geïnterneerde om mee te werken met voorgestelde behandelingen.

Het aanvangspunt voor de beoordeling van die redelijke termijn is het tijdstip waarop de geïnterneerde voor de uitvoering van een door de rechtbank bevolen internering wordt opgesloten in een inrichting waar hij niet de gepaste zorg ontvangt. Bij die beoordeling moet niet noodzakelijk rekening worden gehouden met eerdere periodes van opsluiting zonder gepaste zorg ter uitvoering van andere reeds bevolen interneringen.

Cass. 19 augustus 2020 (P.20.0840.F), www.juridat.be
--

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=F-20200819-1

Trefwoorden: COVID-19 maatregelen inzake strafprocedure en uitvoering van straffen

Samenvatting: Artikel 6, § 2, van het koninklijk besluit nr. 3 van 9 april 2020, dat bepaalt dat de periode waarin de veroordeelde de gevangenis mag verlaten om de concentratie van de gevangenisbevolking te verminderen en de gezondheidsrisico's te beperken, niet geldt als strafuitvoering, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en mag derhalve niet worden toegepast.

Noot:

Koninklijk besluit nr. 3 van 9 april 2020 houdende diverse bepalingen inzake strafprocedure en uitvoering van straffen en maatregelen in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19

Art. 6. § 1. De onderbreking van de strafuitvoering "coronavirus COVID-19" laat de veroordeelde toe de gevangenis te verlaten voor de duur van de in artikel 1, eerste en derde lid (zie hierna), bedoelde periode, en heeft tot doel de concentratie van de gevangenisbevolking te verminderen, de gezondheidsrisico's door het telkens verlaten van en terugkeren naar de gevangenis te beperken en zo mede het risico op een piek van besmettingen tegen te gaan.

§ 2. De onderbreking van de strafuitvoering schorst de uitvoering van de straf voor de duur van de maatregel.

Art. 1. De maatregelen voorzien in huidig besluit zijn van toepassing gedurende de periode van 18 maart 2020 tot en met 17 juni 2020.

In afwijking van het eerste lid, zijn de maatregelen bedoeld in de artikelen 19 en 20, 2° van toepassing gedurende de periode van 18 maart 2020 tot en met 17 juli 2020.

De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de einddatum van deze periodes aanpassen.

Cass. 7 september 2020 (C.18.0316.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200907-3

Trefwoorden: Burgerlijke rechtsvordering - Le criminel tient le civil en état - Slechts indien 'onverenigbaarheid' dreigt

Samenvatting: De regel van openbare orde die is vastgelegd in artikel 4, eerste lid, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering en krachtens welke de uitoefening van de burgerlijke rechtsvordering die niet tezelfdertijd als de strafvordering voor dezelfde rechter wordt vervolgd, geschorst wordt zolang niet definitief is beslist over de strafvordering, wordt verantwoord door het feit dat het strafvonnis, ten aanzien van de afzonderlijk ingestelde burgerlijke rechtsvordering, in de regel gezag van gewijsde heeft met betrekking tot de punten die de strafvordering en de burgerlijke rechtsvordering met elkaar gemeen hebben. De verplichting die de voormelde wetsbepaling oplegt aan de rechter die van de burgerlijke rechtsvordering kennisneemt om zijn uitspraak aan te houden, is slechts van toepassing wanneer er gevaar bestaat voor onverenigbaarheid tussen de beslissing van de strafrechter en die van de burgerlijke rechter.

Cass. 29 september 2020 (P.20.0171.N), www.juridat.be

Hyperlink: http://jure.juridat.just.fgov.be/pdfapp/download_blob?idpdf=N-20200929-2

Trefwoorden: Rechtsplegingsvergoeding - Voorwaarde: Bijstand van een advocaat – Bewijs

Samenvatting: Artikel 351 Wetboek van Strafvordering bepaalt dat het hof van assisen de beschuldigde die in het ongelijk wordt gesteld ten aanzien van de burgerlijke partij, veroordeelt tot het betalen van de vergoeding bedoeld in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Artikel 1022, eerste lid, Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat de rechtsplegingsvergoeding een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

Enkel een partij die de bijstand van een advocaat heeft genoten of er door werd vertegenwoordigd, kan aanspraak maken op de in die bepaling bedoelde rechtsplegingsvergoeding.

Het proces-verbaal van de rechtszitting van 19 december 2019 en het arrest III, die door de eiser I-II-III op dat punt niet van valsheid worden beticht, stellen vast dat de verweerder III.2 op de rechtszitting waarop de burgerlijke rechtsvorderingen werden behandeld door mr. Naomi Thielens werd vertegenwoordigd. In zoverre het middel opkomt tegen die authentieke vaststelling, is het niet ontvankelijk.

Het proces-verbaal van de rechtszitting van 19 december 2019 en het arrest III stellen eveneens zonder op dat punt van valsheid te worden beticht vast dat de raadsman van de verweester III.1 en de verweerder III.2 namens de verweerders III.3 en III.4 een schadenota heeft neergelegd. Hieruit volgt dat deze partijen de bijstand van deze raadsman hebben genoten.

2.5. Grondwettelijk Hof

Grondwettelijk Hof 25 juni 2020, www.const-court.be

Hyperlink: <https://www.const-court.be/public/n/2020/2020-097n.pdf>

Trefwoorden: Strafrechtspleging - Strafrechtelijke opsporingsonderzoek - Ontstentenis van het recht, voor de benadeelde partij of de persoon die wordt beoogd door een strafrechtelijk opsporingsonderzoek, om de procureur des Konings te verzoeken om bijkomende opsporingshandelingen te verrichten

Samenvatting: Bij arrest van 16 januari 2019, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 25 januari 2019, heeft de kamer van inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Is boek I van het Wetboek van strafvordering bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, in zoverre het aan de benadeelde partij of aan de in een strafrechtelijk opsporingsonderzoek beoogde persoon niet het recht toekent om bijkomende opsporingshandelingen te vragen (behalve in het kader van een willig beroep) en niet voorziet in een beroep in geval van weigering om bijkomende opsporingshandelingen te verrichten of bij gebrek aan een antwoord erop, terwijl dergelijke rechten worden toegekend aan de burgerlijke partijen en aan de inverdenkinggestelde (of de in het gerechtelijk onderzoek beoogde persoon) in het kader van een strafrechtelijk onderzoek ? ».

Het Hof zegt voor recht:

Boek I van het Wetboek van strafvordering schendt niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in zoverre het aan de benadeelde partij of aan de in een strafrechtelijk opsporingsonderzoek beoogde persoon niet het recht toekent om bijkomende opsporingshandelingen te vragen, behalve in het kader van een willig beroep, en niet voorziet in een beroep in geval van een weigering om bijkomende opsporingshandelingen te verrichten of bij gebrek aan een antwoord.

Met een persmededeling van het GwH: “Dat een belanghebbende in het kader van een strafrechtelijk opsporingsonderzoek aan de procureur des Konings, die dat onderzoek leidt, niet kan vragen om bijkomende opsporingshandelingen te stellen, behalve in het kader van een willig beroep, en dat hij, indien hij de vraag zou stellen, in geval van weigering van de procureur des Konings of bij gebrek aan een antwoord van hem, geen beroep hiertegen kan instellen, is niet discriminerend ten opzichte van hetgeen waarin is voorzien in het kader van een door een onderzoeksrechter gevoerd gerechtelijk strafonderzoek. Ook het recht op een eerlijk proces is hierdoor niet geschonden.”

<https://www.const-court.be/public/n/2020/2020-097n-info.pdf>

Grondwettelijk Hof 25 juni 2020, www.const-court.be

Hyperlink: <https://www.const-court.be/public/n/2020/2020-100n.pdf>

Trefwoorden: Strafrechtspleging - Rechtsplegingsvergoeding - Burgerlijke vordering - Onderscheiden burgerlijke partijen die aanwezig zijn in eenzelfde strafprocedure / Burgerlijke partij die in het ongelijk wordt gesteld

Samenvatting: Bij arrest van 9 oktober 2019, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 24 oktober 2019, heeft het Hof van Beroep te Luik de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 162bis van het Wetboek van strafvordering de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, in zoverre het ten gunste van de geïntimeerde burgerlijke partij wanneer enkel een andere burgerlijke partij hoger beroep heeft ingesteld, niet voorziet in de veroordeling tot de betaling van een rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep ten laste van de in het ongelijk gestelde burgerlijke partij, terwijl bij de strafrechter in hoger beroep enkel nog een geschil hangende is met betrekking tot alleen de burgerlijke belangen waarbij de benadeelde partijen tegenover elkaar staan ? ».

Het Hof zegt: Uit al die elementen blijkt dat, gezien de omstandigheden van de aan het verwijzende rechtscollege voorgelegde zaak, de prejudiciële vraag op een verkeerd uitgangspunt berust en dat artikel 162bis van het Wetboek van strafvordering niet van toepassing is.

De prejudiciële vraag behoeft geen antwoord.

Grondwettelijk Hof 24 september 2020, www.const-court.be

Hyperlink: <https://www.const-court.be/public/n/2020/2020-114n.pdf>

Trefwoorden: Strafrecht - Bestrijding van het witwassen van geld - Omzetting van een Europese richtlijn - Meedelen van gegevens aan de Cel voor financiële informatieverwerking - 1. Advocaten - Verplichting tot melding van vermoedens - Optreden van de stafhouder - Beroepsgeheim - 2. Werknemers of vertegenwoordigers van advocaten die al dan niet de hoedanigheid van advocaat hebben - 3. Externe accountants / Externe belastingconsulenten

Samenvatting: De beroepen tot gedeeltelijke vernietiging van de wet van 18 september 2017 « tot voorkoming van het witwassen van geld en de financiering van terrorisme en tot beperking van het gebruik van contanten », ingesteld door de « Ordre des barreaux francophones et germanophone », door de Orde van Vlaamse balies en door het Instituut van de Accountants en de Belastingconsulenten en anderen.

Het Hof zegt voor recht:

1° vernietigt, in de wet van 18 september 2017 « tot voorkoming van het witwassen van geld en de financiering van terrorisme en tot beperking van het gebruik van contanten » :

- de tweede zin van artikel 47, § 1, 2°, in zoverre hij van toepassing is op de advocaten;
- in artikel 49, tweede lid, de verwijzing naar artikel 5, § 1, 28°;

2° onder voorbehoud van de in B.21 vermelde interpretatie, verwerpt de beroepen voor

het overige.

B.21.1. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 49 van de bestreden wet (Parl. St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2566/001, pp. 163-164) blijkt dat de wetgever heeft gewild dat alle aan de wet onderworpen entiteiten een antiwitwasverantwoordelijke (AMLCO) aanwijzen, die in beginsel, krachtens artikel 49, eerste lid, ermee belast is de melding van vermoedens of de door de CFI gevraagde bijkomende inlichtingen aan haar door te geven.

B.21.2. Onder verwijzing naar artikel 9 van de bestreden wet, preciseert de Ministerraad dat, wat de advocaten betreft, de antiwitwasverantwoordelijke, die in beginsel, krachtens artikel 49, eerste lid, belast is met het doorgeven van de informatie of de inlichtingen aan de CFI, de voor het dossier verantwoordelijke advocaat of advocaten is of zijn.

B.21.3. Onder voorbehoud van die interpretatie, doet artikel 49, eerste lid, niet op onevenredige wijze afbreuk aan het beroepsgeheim van de advocaat.

Met persbericht van het GwH: <https://www.const-court.be/public/n/2020/2020-114n-info.pdf>

Grondwettelijk Hof 24 september 2020, www.const-court.be
--

Hyperlink: <https://www.const-court.be/public/n/2020/2020-115n.pdf>

Trefwoorden: Strafrechtspleging - Gerechtelijk onderzoek - Verzoek van de verdachte om een vertaling van het dossier of van bepaalde stukken ervan te verkrijgen in een andere landstaal dan die van het gerechtelijk onderzoek - Weigering van het openbaar ministerie - Rechtsmiddelen

Samenvatting: 24 oktober 2018, heeft het Hof van Beroep te Luik de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schond artikel 22 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals het van kracht was vóór 1 juni 2017, de artikelen 10, 11, 12 en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, de artikelen 47 en 48, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 5, leden 3 en 5, van de richtlijn 2010/64/EU van het Europees Parlement en de Raad van 20 oktober 2010 betreffende het recht op vertolking en vertaling in strafprocedures, in zoverre, in het kader van een gerechtelijk onderzoek, de inverdenkinggestelde die om een vertaling van het dossier of van bepaalde stukken ervan in een andere landstaal dan die van het gerechtelijk onderzoek verzocht, ertoe verplicht was dat verzoek te richten aan het openbaar ministerie, dat, in het verdere verloop van de strafprocedure, de rol van vervolgende partij op zich nam, zonder dat een beslissing vanwege het openbaar ministerie tot weigering van de aangevraagde vertaling, het voorwerp kon uitmaken van een daadwerkelijke jurisdictionele controle ? ».

Het Hof zegt voor recht:

Artikel 22 van de wet van 15 juni 1935 « op het gebruik der talen in gerechtszaken », zoals het van kracht was vóór 1 juni 2017, schendt niet de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet,

al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met de artikelen 47 en 48, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en met artikel 3, lid 5, van de richtlijn 2010/64/EU van het Europees Parlement en de Raad van 20 oktober 2010 « betreffende het recht op vertolking en vertaling in strafprocedures ».

Grondwettelijk Hof 24 september 2020, www.const-court.be

Hyperlink: <https://www.const-court.be/public/n/2020/2020-124n.pdf>

Trefwoorden: Strafrechtspleging - Rechtsplegingen van bijzondere aard - Voorrecht van rechtsmacht van de magistraten (en van hun mededaders en medeplichtingen) - Ontstentenis van een procedure van regeling van de rechtspleging door een onderzoeksgerecht

Samenvatting: Bij arrest van 26 november 2019, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 3 december 2019, heeft het Hof van Cassatie de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1. Schenden de artikelen 479, 482bis en 483 Wetboek van Strafvordering de artikelen 10 en 11 Grondwet, in die zin geïnterpreteerd dat wanneer een gerechtelijk onderzoek werd gevoerd op vordering van de procureur-generaal lastens een houder van het voorrecht van rechtsmacht en lastens andere personen wegens misdrijven die samenhangend zijn met de misdrijven waarvan de ambtenaar wordt verdacht, en de strafvordering lastens de houder van het voorrecht van rechtsmacht vóór de aanhangigmaking van de zaak bij de vonnisrechter is vervallen door een minnelijke schikking en of door een buitenvervolginstelling door de procureur-generaal, de procureur des Konings als enige bevoegd is om te beslissen of de zaak lastens de andere personen al dan niet middels rechtstreekse dagvaarding naar het vonnisgerecht moet worden verwezen, zonder dat er sprake is van een optreden van een onderzoeksgerecht dat in het kader van een op tegenspraak gevoerde procedure overgaat tot de regeling van de rechtspleging en daarbij de toereikendheid van de bezwaren en de regelmatigheid van de rechtspleging beoordeelt, dit terwijl een dergelijke filterprocedure na gerechtelijk onderzoek wel gewaarborgd is in de gemeenschappelijke procedure overeenkomstig artikel 127 Wetboek van Strafvordering, zelfs wanneer de onderzoeksrechter werd ontlast wegens territoriale bevoegdheid, in de procedure tot berechting van hogere magistraten overeenkomstig de artikelen 479 tot 482bis Wetboek van Strafvordering, zoals uitgelegd door het Grondwettelijk Hof en in de procedure tot berechting van ministers en leden van een gemeenschaps- of gewestregering overeenkomstig de artikelen 9, 16 en 29 van de wetten van 25 juni 1998 tot regeling van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van ministers, enerzijds, en van die van leden van een gemeenschaps- of gewestregering, anderzijds ?

2. Schendt artikel 479 juncto de artikelen 480 en 482bis Wetboek van Strafvordering, in samenhang gelezen met de artikelen 127 en 130 Wetboek van Strafvordering, de artikelen 10 en 11 Grondwet, in die zin geïnterpreteerd dat een verdachte, ten aanzien van wie de procureur des Konings een gerechtelijk onderzoek heeft gevorderd dat na ontslag van onderzoek door de raadkamer gevoegd werd aan een onderzoek dat wordt gevoerd door

een raadsheer-onderzoeksmagistraat met betrekking tot een misdrijf gepleegd door een persoon met een van de hoedanigheden vermeld in artikel 479 Wetboek van Strafvordering, indien de procureur-generaal beslist om de titularis van het voorrecht van rechtsmacht niet te vervolgen, slechts kan worden verwezen naar de bodemrechter mits een beslissing van het onderzoeksgerecht, terwijl een verdachte ten aanzien van wie de procureur-generaal een gerechtelijk onderzoek heeft gevorderd door een raadsheer-onderzoeksmagistraat rechtstreeks kan worden gedagvaard voor de bodemrechter, zelfs wanneer de procureur-generaal beslist om de titularis van het voorrecht van rechtsmacht niet te vervolgen ?

3. Schendt artikel 127 Wetboek van Strafvordering betreffende de regeling van de rechtspleging door de raadkamer, in die zin geïnterpreteerd dat het niet van toepassing is op een gerechtelijk onderzoek dat werd gevoerd door een raadsheer-onderzoeksmagistraat overeenkomstig artikel 480 Wetboek van Strafvordering wanneer na de beschikking tot mededeling maar voor de aanhangmaking van de zaak bij de vonnisrechter, door het verval van de strafvordering wegens minnelijke schikking en of buitenvervolginstelling door de procureur-generaal de samenhang wegvalt tussen de feiten die aan een houder van het voorrecht van rechtsmacht worden verweten en aan andere personen, zodat het de procureur des Konings toegestaan is om die andere personen rechtstreeks te dagvaarden voor de feitenrechter en in voorkomend geval te steunen op onderzoekshandelingen die zijn verricht door de raadsheer-onderzoeksmagistraat, de artikelen 10 en 11 Grondwet ? ».

Het Hof zegt voor recht:

- De artikelen 127, 130, 479, 480, 482bis en 483 van het Wetboek van strafvordering schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien zij zo worden geïnterpreteerd dat zij, voor de in artikel 482bis van het Wetboek van strafvordering beoogde daders van samenhangende misdrijven, niet voorzien in een regeling van de rechtspleging of een daarmee vergelijkbare filterprocedure bij het afsluiten van het gerechtelijk onderzoek, in het bijzondere geval dat de strafvordering lastens de houder van het voorrecht van rechtsmacht op dat moment reeds is vervallen door een minnelijke schikking of door een sepotbeslissing van de procureur-generaal.

- Dezelfde bepalingen schenden niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien zij zo worden geïnterpreteerd dat artikel 127 van het Wetboek van strafvordering ook van toepassing is op een gerechtelijk onderzoek dat werd gevoerd door een raadsheer-onderzoeksmagistraat overeenkomstig artikel 480 van het Wetboek van strafvordering wanneer na de beschikking tot mededeling maar vóór de aanhangmaking van de zaak bij de vonnisrechter, door het verval van de strafvordering wegens minnelijke schikking of sepotbeslissing van de procureur-generaal, de samenhang wegvalt tussen de feiten die een houder van het voorrecht van rechtsmacht en andere personen worden verweten.

Met noot van J. Meese: “Het Grondwettelijk Hof bevestigt opnieuw dat het ontberen van een regeling der rechtspleging na gerechtelijk onderzoek de toets van de Grondwet niet doorstaat. Dat is niet anders in het bijzondere geval dat de strafvordering lastens de houder van het voorrecht van rechtsmacht op het ogenblik van het afsluiten van het gerechtelijk onderzoek reeds is vervallen door een minnelijke schikking of door een sepotbeslissing van de procureur-generaal. In een dergelijk scenario kan het openbaar ministerie dus niet overgaan tot rechtstreekse dagvaarding van andere personen die samen met de houder van het voorrecht van rechtsmacht het voorwerp hebben uitgemaakt van het onderzoek, maar

moet integendeel toepassing gemaakt worden van artikel 127 Wetboek van Stafvordering. Dat houdt dus in dat de zaak moet worden voorgelegd aan het onderzoeksgerecht, dat onder meer zal moeten beslissen over het al dan niet voorhanden zijn van voldoende bezwaren om een verwijzing naar de vonnisrechter te rechtvaardigen.”

https://joachimmeese.be/criminis/nieuwe-schending-grondwet-voorrecht-van-rechtsmacht/?utm_source=newsletter&utm_medium=email&utm_term=https%3A%2F%2Fjoachimmeese.be%2Fcriminis%2Fnieuwe-schending-grondwet-voorrecht-van-rechtsmacht%2F&utm_content&utm_campaign=Criminis%3A+snelnieuws

2.6. Raad van State

- Nihil

2.7. Hoven van beroep

A. Correctionele kamers

Antwerpen 13 november 2019, www.elementaire-rechtspraak.be

Hyperlink:

Trefwoorden: Belaging - Verzwarende omstandigheden - Racisme en Xenofobie

Samenvatting: Een man filmt en fotografeert zijn Turkse onderburen en maakt geluidsopnames van hen. Uit de getuigenissen blijkt dat hij hun rust verstoort omwille van hun afkomst. De beklagde wordt op grond van belaging met verzwarende omstandigheden veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien maanden, met uitstel voor een termijn van vijf jaar mits het naleven van een aantal probatievoorwaarden.

B. Kamer van Inbeschuldigingstelling

- Nihil

C. Burgerlijke kamers en kortgeding

- Nihil

2.8. Rechtbanken van eerste aanleg

A. Correctionele kamers

- Nihil

B. Raadkamer

- Nihil

C. Burgerlijke kamers en voorzitter in kortgeding

- Nihil

2.9. Hoven van Assisen

- Nihil

2.10. Buitenlandse rechtspraak

- Nihil

3. Rechtsleer

3.1. Overzichten van rechtsleer

- Nihil

3.2. Boeken

A. Nieuwe boeken i.v.m. strafrecht en strafprocesrecht

- Nihil

B. Nieuwe boeken i.v.m. strafrecht en strafprocesrecht in de bibliotheek

- JOCQUE, G., VEDDER, A., e.a., *Recht in beweging – 27ste VRG-alumnidag*, Gompel & Svacina, 2020, 229 p.
- MARLIER, G., *Familie in het straf- en strafprocesrecht. Afbrokkende hoeksteen van de samenleving?*, Mechelen, Kluwer, 2018, 904 p.
- MEYS, S., *Bedrieglijk onvermogen. Vermogenstransparantie en beschermingsmechanismen voor schuldeisers*, Antwerpen, Intersentia, 2019, 829 p.
- ROYER, S., *Strafrechtelijk beslag. Digiproof en (multi)functioneel*, Brugge, Die Keure, 2020, 455 p.

- VANSWEEVELT, T., WEYTS, B., (eds.) *Het nieuwe bewijsrecht – ALLIC V*, Antwerpen, Intersentia, 2020, 133 p.
- WAETERINCKX, P., *Ondernemingsstrafrecht. Capita selecta aan de hand van recente rechtspraak*, Antwerpen, Intersentia, 2020, 62 p.

3.3. Bijdragen in boeken of tijdschriften (inclusief noten)

A. Bijdragen i.v.m. internationaal en Europees strafrecht en strafprocesrecht

- Nihil

B. Bijdragen i.v.m. algemeen strafrecht

- Nihil

C. Bijdragen i.v.m. bijzonder strafrecht

- Nihil

D. Bijdragen i.v.m. strafprocesrecht

- Nihil

E. Gemengde of andere bijdragen

- Nihil

F. Strafrecht in het buitenland

- Nihil

3.4. Belangrijke evoluties in andere rechtstakken of belangrijke artikelen over het recht

- Nihil

3.5. Varia

- Nihil

